

HARLEQUIN®

Presents

259
October

*Melanie
Milburne*

THE ITALIAN'S MISTRESS

NGƯỜI TÌNH CHÀNG Ý

MELANIE MILBURNE

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Đây là một tác phẩm được dịch PHI LỢI NHUẬN vì niềm say mê yêu thích văn học. Bản dịch online cùng ebook chỉ đăng trên website: <http://modokimoko.wordpress.com/>. Nếu bất cứ ai muốn đăng ở nơi khác vui lòng dẫn đường link đến trang blog hoặc hỏi trước ý kiến người dịch. Xin cảm ơn.

Giới thiệu

Khi điều đó xảy đến với Anna Stockton, Lucio Ventressi biết rằng cô không thể nào từ chối lời đề nghị của anh.

Bốn năm trước, Anna đã phá hủy mọi tình cảm anh dành cho cô và bây giờ anh bắt cô phải trả giá về những gì đã tạo nên. Chính nó đã thúc đẩy anh đưa ra lời đề nghị thỏa thuận với cô. Anna cần tiền, rất nhiều tiền – Lucio là người có nó.

Điều kiện anh đặt ra là gì? Rất đơn giản. **Hãy trở thành nhân tình của anh trong ba tháng và anh sẽ lo liệu toàn bộ chi phí phẫu thuật cho con trai của cô.** Anna không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý với điều kiện của Lucio. Dường như mọi chuyện đối với cô quá sức ngượng ép... Nhưng theo thời gian cô nhận ra rằng tình cảm cũng như sự đam mê của anh thật ngọt ngào – mặc cho nó được sinh ra từ lòng thù hận...

Sai lầm trong quá khứ kéo dài đến hiện tại... Nỗi đau, cảm xúc, đam mê vẫn còn đó... Sự trả thù lẫn lút thật cay nghiệt nhưng có khi lại rất đổi ngọt ngào. Liệu rằng tình yêu có thể hóa giải thù hận, có thể chiến thắng cái tôi quá lớn của mỗi con người?

Chương 1

Anna hoảng sợ trần trối nhìn vị bác sĩ điều trị cho con trai cô. "Bác sĩ có ý gì khi nói rằng...con trai tôi sẽ chết?"

Nét mặt của bác sĩ có vẻ nghiêm trọng. "Nếu như không có những khoản bảo hiểm cần thiết, con trai cô sẽ phải chờ trong một năm, có thể kéo dài đến một năm rưỡi thì cuộc phẫu thuật của con trai cô mới có thể được xếp vào danh sách được viện trợ."

"Nhưng tôi không có đủ khả năng tự chi trả toàn bộ viện phí." Bụng Anna quặn lại vì lo lắng. "Tôi hầu như không thể chi trả phí tổn sinh hoạt cho cả hai mẹ con."

"Tôi biết rõ những khó khăn mà một người mẹ đơn thân giống như cô phải đối mặt," ông nói kèm theo chút ít thông cảm. "Nhưng những trường hợp được viện trợ đã quá tải và tổ chức không nhận thêm. Trong thời gian ngắn, căn bệnh của con trai cô sẽ không đe dọa đến tính mạng của cậu bé – tuy nhiên, bệnh tim bẩm sinh của cậu bé cần phải được phẫu thuật trước khi nó phát sinh nguy hiểm." Ông đưa cho cô mảnh giấy ghi chú trước khi nói thêm. "Nếu như cô có thể xin viện trợ từ những tổ chức từ thiện thì cuộc phẫu thuật có thể được tiến hành trong vòng một tháng tại Khoa tim mạch của Trung tâm Melbourne."

Tim của Anna trùng xuống. Cô hầu như không thể chi trả tiền tàu điện đưa con mình lên thành phố để điều trị tại một trong những bệnh viện đứng bậc nhất trong nước.

"Cuộc phẫu thuật sẽ...sẽ tốn hết bao nhiêu thưa bác sĩ?" cô hỏi, vô thức dựa sát vào thành ghế.

Ông ấy làm vài tính toán trước khi nói ra số tiền gần như khiến cô bật ngựa khỏi ghế mà té xuống tấm thảm trải sàn dưới chân.

"Nó không phải quá nhiều sao?" cô há hốc miệng.

"Tôi e rằng đúng thế. Sammy sẽ nằm điều trị tại bệnh viện ít nhất trong mười ngày, việc ấy sẽ tốn một khoảng tiền đáng kể. Và nếu như cuộc phẫu thuật xảy ra những biến chứng..."

"Những biến chứng?" Cô cảm thấy cổ họng như nghẹn lại. "Loại biến chứng gì ạ?"

"Cô Stockton, bất cứ cuộc phẫu thuật nào cũng có thể xảy ra rủi ro. Giải phẫu tim cho một đứa bé ba tuổi là một cuộc phẫu thuật đầy khó khăn – nhiễm trùng là một trong những di chứng, đó là chưa đề cập đến tình trạng kháng thuốc và còn nhiều thứ khác." Ông đóng tập hồ sơ lại, tựa lưng vào ghế và trao cho cô nụ cười động viên. "Tôi nghĩ rằng cô nên trở về nhà và gọi điện cho bạn bè cũng như người thân, tìm ra ai đó có thể trả những chi phí đó. Đó là cơ hội tốt nhất để việc điều trị bệnh tình cho con trai cô đạt được kết quả tốt và nhanh chóng."

Anna thầm thở dài khi cô đứng dậy. Họ hàng thì tránh xa hai chị em cô...Còn bạn bè của cô ư?

Cách đây bốn năm khi trở về nước, điều cuối cùng cô nghĩ đến chính là xây dựng mối quan hệ với những người bạn để tìm kiếm sự cảm thông. Tất cả những gì cô có thể suy nghĩ là phải tạo một khoảng cách thật xa với gia đình Ventressi.

Hầu như không có một ngày nào trôi qua mà cô không nghĩ về vị hôn phu của cô Lucio và em trai của anh ấy, Carlo...

Không!

Cô giật mình thoát khỏi những kí ức kinh hoàng đó... việc nhận thức rõ những gì cô đã làm... những lời buộc tội khủng khiếp vẫn còn vang vọng bên trong đầu của cô mỗi khi cô cho phép bản thân mình nghĩ về nó.

Những con đường đông nghẹt người, họ đang hối hả len lỏi để ra vào những cửa hiệu cũng như công sở, cái nóng oi bức trái mùa của Tháng mười một chỉ góp phần làm tăng thêm sự vội vã của họ.

Lúc này Anna mong mình được thưởng thức một ly nước mát lạnh. Xem đồng hồ, cô thấy ít nhất mình vẫn còn một tiếng trước khi đón tàu điện trở về nhà với cậu con trai bé bỏng Sammy và Jenny, em gái yêu quý của cô.

Anna nhìn thấy một tiệm cà phê ở cách đó không xa và cô kiên quyết rảo bước đến đó. Cổ họng khô khốc, chiếc áo cánh rẻ tiền bằng vải bông ướt sũng ở giữa hai bắp vai và khi đi qua cửa kính, cô nhìn thấy mái tóc vàng của mình buông rũ xuống hai bên vai, nó khiến cô trông thật nhếch nhác và hoàn toàn thiếu sức sống.

Chỉ còn một chiếc bàn trống nằm phía trong cùng của tiệm.

Nó nằm trong một góc tối và cô không thể nhìn thấy vóc dáng cao ráo đó cho đến khi mọi chuyện đã quá trễ. Anh ngồi ở bàn kế bên, đôi mắt màu nâu sô-cô-la hướng đến cô.

Đã quá trễ để cô có thể bỏ đi.

Quá trễ rồi.

Anh từ từ đứng lên với dáng vẻ tao nhã mà cô có thể nhận ra nó chính là điểm chung của những người đàn ông trong gia đình Ventressi. Rồi anh đi thẳng đến trước mặt cô.

"Chào em, Anna."

Chất giọng trầm bổng của anh vuốt ve dọc theo sống lưng của cô, tái hiện lại những kí ức về khoảng thời gian tuyệt đẹp cô đã có cùng anh, với lời thề nguyện hạnh phúc, lời thề nguyện không bao giờ có thể thành sự thật.

"Lucio..." Thậm chí chỉ bằng việc gọi tên anh cũng đã khiến cô cảm thấy vô cùng đau đớn.

"Tôi ngồi cùng em được chứ?" Anh kéo cái ghế ở vị trí đối diện rồi ngồi xuống trước khi cô có cơ hội khước từ, đó là nếu như cô thực sự có thể mở miệng để nói điều gì đó.

"Đã bao lâu rồi chúng ta không gặp nhau?" Ánh mắt của anh hướng đến mắt cô. "Ba năm? Hay là bốn năm?"

Lời nói hờ hững của anh hoàn toàn hạ gục cô. Cô có thể nói với anh chính xác từng ngày, gần như từng phút, thậm chí nhớ nguyên văn từng lời nói cuối cùng đầy thịnh nộ mà anh đã nói với

cô.

Cô hếch cằm lên và bắt gặp ánh mắt của anh ngang qua chiếc bàn nhỏ. "Em không nhớ. Đã quá lâu rồi."

"Đúng, thực sự đã quá lâu rồi." Anh tựa lưng vào ghế và quan sát gương mặt đang ửng hồng của cô. "Em thế nào rồi? Trông có vẻ em...có nhiều điều phải lo lắng."

Cô cúi đầu nhìn tấm khăn trải bàn trước mặt. "Em hoàn toàn ổn, cảm ơn anh đã hỏi thăm."

Cô phục vụ bước đến và trước khi Anna có thể mở miệng để nói, Lucio đã giúp cô gọi đồ uống – một ly cam ép cho cô và một tách espresso [1] cho anh.

[1] (nguyên văn) ristretto: viết tắt từ cụm từ espresso coffee.

Một khi cô phục vụ đã rời khỏi Anna cau mày liếc nhìn anh. "Em hoàn toàn có thể gọi đồ uống khác. Ít ra anh đáng lẽ nên hỏi qua em."

"Em muốn dùng thứ khác sao?" Nét mặt của anh thờ ơ.

"Không, nhưng nó không phải điểm chính yếu."

"Thế điểm chính yếu em muốn nói là gì?"

Thực sự là gì chứ? Một cách chắc chắn cô không thể nào cùng tranh luận với anh bởi anh luôn là người giành phần thắng, bất kể cô có cố gắng ra sao.

Anna tập trung sự chú ý vào lọ hoa tươi đặt trên bàn và hỏi anh với sự tự nhiên không hề giống chút nào với những cảm xúc cô đang có. "Điều gì đã đưa anh đến Melbourne?"

"Tôi có vài công việc cần làm ở đây," anh trả lời. "Tập đoàn phát triển Ventressi tiến hành mở rộng thị trường ở đây và cả Sydney. Sự bùng phát bất động sản đem lại lợi ích cho gia đình tôi. Tôi nghĩ tôi nên đến đây để kiểm tra tài sản của mình."

Anna vụng trộm liếc nhìn và phát hiện ánh mắt của anh đang đặt nơi cô. Cô không thể không cảm thấy hình như anh cũng đang dò xét cô.

Khi cô phục vụ trở lại đưa đồ uống của họ, Anna có cơ hội quan sát những đường nét của anh mà không bị phát hiện.

Anh vẫn quá mức điển trai, giống như tất cả những người đàn ông trong gia đình Ventressi, thậm chí còn tuyệt hơn cậu em trai vô vị Carlo của anh. Trong khi Carlo thấp hơn và có xu hướng thừa cân thì Lucio cao ráo thon gầy, vóc dáng giống như những vận động viên - đó là kết quả có được từ việc rèn luyện thể hình thường xuyên. Mái tóc có màu đen nhánh, đôi mắt có màu nâu sô-cô-la sẫm gần như đen, chiếc cằm luôn mờ bóng râu mới mọc và khuôn miệng kiên nghị. Khuôn miệng đó có thể trở nên mềm mại – cô biết điều đó từ chính kinh nghiệm của mình – nhưng nó cũng có thể giết chết sự sống của một con người, cô cũng biết được việc ấy từ chính trải nghiệm cay đắng của bản thân.

"Anh dự định ở lại đây trong bao lâu?" cô hỏi, không xuất phát từ bất kì khao khát quan tâm

nào nhưng nó vẫn khiến bầu không khí giữa họ trở nên thinh lặng một cách nặng nề.

"Tôi sẽ ở đây trong ba tháng," anh trả lời, nhìn cô một cách kiên định. "có thể lâu hơn thế."

Cô ngập ngừng uống một ngụm nước cam, khó chịu khi nhìn thấy bàn tay mình trở nên run rẩy như thế nào khi cô đặt ly nước trở lại bàn.

"Con trai của em thế nào rồi?"

Cô suýt làm ngã ly nước khi nghe câu hỏi của anh. Làm thế nào anh biết được cô có một cậu con trai?

"Thằng bé..." Cô cố ép bản thân mở miệng để nói với anh. "Hiện tại thằng bé...thằng bé không được khỏe lắm."

"Tôi xin lỗi, tôi đã nghe về điều đó rồi."

"Gì cơ ạ?" Cô hướng mắt trở lại với anh, nét mặt trở nên hoài nghi.

"Nó vẫn còn là một đứa bé," anh trả lời một cách bình thản. "Không có đứa trẻ nào đáng bị như thế. Có chuyện gì xảy ra với cậu bé?"

Anna định kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện nhưng cô cắn lấy môi dưới ngăn không cho bản thân làm thế. Cô vờ tay nhắc cái ly lên lần nữa rồi uống một hơi dài để tránh việc trả lời.

Sự thinh lặng treo lơ lửng giữa họ một cách ngượng ngịu.

"Thằng bé được mấy tuổi rồi?" Lucio hỏi.

"Nó được ba tuổi."

"Thằng bé đã bao giờ gặp ba của nó chưa?"

Ngay lập tức bàn tay cô siết chặt lấy ly nước.

"Không, thằng bé chưa bao giờ gặp ba của nó."

"Nó ở đâu rồi?" [2]

[2] Do Lucio dùng đại từ "He" nên gây ra sự nhầm lẫn cho Anna (ND)

"Sammy đang ở cùng với em gái của em."

"Ý của tôi là ba của thằng bé cơ."

Ánh mắt cô ngập ngừng quay trở lại với anh. "Em không biết."

Ánh mắt của anh khiến sống lưng cô trở nên lạnh lẽo. "Em thậm chí không nói cho ba của thằng bé biết sự tồn tại của nó sao?" anh hỏi.

"Vâng, nhưng nếu em nghĩ việc nói ra là cần thiết, em sẽ làm thế." Trong một trăm năm tới, cô cũng sẽ không làm điều đó. Em trai của anh – Carlo là người cuối cùng cô sẽ nói cho biết sự tồn tại của Sammy, thậm chí là cả cô. Vì Chúa, cuộc sống của Sammy phụ thuộc vào điều đó.

"Em gái của em thế nào rồi, Jenny ấy?" anh hỏi.

Anna vô cùng biết ơn vì anh đã thay đổi chủ đề. "Jenny rất ổn. Con bé đã hoàn thành xong năm thứ nhất tại trường Đại học với thành tích xuất sắc."

"Đó là một kết quả khá đấy," anh bình luận.

Nó còn hơn thế nữa, cô nghĩ. Đó thật sự là kỳ tích đối với một cô gái mà ngay cả tên mình cũng không thể nghe thấy. Nhưng cô không để câu nói cay đắng đó thoát khỏi miệng. Thay vào đó cô khoác lên gương mặt mình một lớp mặt nạ thản nhiên và đối diện trực tiếp với anh. "Mẹ của anh có khỏe không?"

"Bà ấy rất khỏe," anh nói. "Và vô cùng thích thú bên những đứa cháu của mình."

Ngay lập tức, lòng của Anna trĩu nặng và cô không thể ngăn bản thân cất tiếng hỏi anh. "Anh đã có con sao?"

Anh lắc đầu. "Không phải tôi – đó là con của em gái tôi, Giulia. Hiện tại hai vợ chồng con bé đã có tới ba đứa."

Anna nhớ đến em gái của anh với sự yêu mến. Giulia đã thật sự quý cô và cả Jenny, suốt khoảng thời gian đó em gái anh luôn làm cho họ cảm thấy cả hai được chào đón.

"Em nghĩ rằng anh hiện tại phải kết hôn rồi chứ," cô nói, nhìn chăm chăm vào những hột cam nhỏ nơi đáy ly.

"Tôi không nghĩ mình có thể duy trì một cuộc hôn nhân lâu bền."

Cô khó có thể khiển trách anh. Anh trở nên hay hoài nghi sau những gì cô đã gây ra.

"Em phải đi rồi." Cô đặt cái ly rỗng xuống bàn, với tay lấy túi xách rồi đứng dậy.

"Không." Anh với tay ngang qua bàn và giữ lấy tay cô.

Khi anh nắm lấy tay cô, cô cảm thấy choáng váng như có một luồng điện chạy qua người. Những ngón tay thon dài của anh khép quanh những ngón tay cô khiến tim cô đập thình thịch trong lồng ngực.

"Tôi muốn nói chuyện với em thêm một lát nữa," anh nói.

"Em phải trở về với Sammy," cô nói. "Em phải đón tàu điện và..."

"Tôi sẽ lái xe đưa em về."

"Không," cô khẳng định, cố gắng gỡ tay mình ra. "Nơi em sống ở cách đây xa lắm và..."

"Em đang sống ở đâu?"

Cô ước mình có thể nghĩ ra tên của một thị trấn xa xôi hẻo lánh nào đó cách đây hơn 500 ki-lô-mét để tống khứ anh đi, nhưng tâm trí cô hoàn toàn trống rỗng.

"Em sống ở đâu, Anna?" Anh lặp lại câu hỏi.

Cô lại cúi đầu và thì thầm. "Ở đường Kilda."

"Tôi khó có thể thấy nó cách quá xa nơi này," anh bình luận một cách châm biếm.

"Đó là nếu như anh phải đi bộ."

"Em không có tiền để đón taxi hay phương tiện công cộng khác sao?"

Cô ngược cầm cao lên. "Em đủ tiền để chi trả cho nó."

"Em có đi làm không?"

"Chỉ có một người đàn ông không có con mới có thể hỏi những câu giống như thế," cô nói.

Anh phớt lờ câu nói mỉa mai của cô và nói thêm. "Em có làm công việc gì khác ở ngoài không?"

"Em có hai công việc."

"Em là một người phụ nữ khá thành đạt đấy," anh kéo dài giọng, thả tay cô ra.

Dù thế nào đi nữa, cô chưa bao giờ cho rằng công việc lau dọn phòng khách sạn và làm việc tại quầy rượu là công việc tốt nhưng cô không còn lựa chọn nào khác khi phải làm một bà mẹ đơn thân ở độ tuổi hai mươi.

"Em thích sự tự lập." Cô cọ xát nơi cổ tay, nhìn thẳng vào anh khi làm điều đó.

"Trong quá khứ tôi nhớ em chưa từng muốn như thế."

Cô ước gì anh đừng nhắc đến những chuyện trong quá khứ. "Em thực sự phải đi..."

"Tôi muốn nói chuyện với em thêm một lát nữa," anh nói. "Để ôn lại chuyện quá khứ."

"Em không có gì để nói cả."

Anh tựa lưng vào ghế và quan sát nét mặt của cô trong một lúc lâu.

Anna cố gắng khiến bản thân trở nên thật bình tĩnh dưới cái nhìn quan sát của anh nhưng cô cần

đến sự cố gắng vĩ đại mới có khả năng làm được việc ấy, nó khiến cô cảm thấy đầu óc mình trở nên trống rỗng lâng lâng, như thể cô đang bay lơ lửng giữa giấc mộng tồi tệ. Lúc này, bất cứ giây phút nào, cô cũng đều mong mình tỉnh giấc và phát hiện bản thân đang ngồi một mình trong quán cà phê, chứ không phải đang nhìn chăm chăm vào vẻ mặt mang nét quý tộc của vị hôn phu cũ của cô.

"Em không có gì để nói với tôi sau ngần ấy năm sao?" anh hỏi. "Không có bất cứ điều gì xuất hiện trong tâm trí của em sao?"

Có điều gì đó trong ánh mắt đen thẫm, khó dò xét của anh báo hiệu cơn giận dữ sôi sục. Cô hầu như có thể cảm thấy nó trong bầu không khí phân cách giữa họ. Nó quấn lấy cô, đe dọa rút hết

không khí trong phổi của cô ra...

"Xin lỗi nhưng em phải đi rồi." Cô đẩy ghế ra rồi đứng dậy, bót căng thẳng khi lần này anh không ngăn cô lại.

Anh đứng thẳng người, vóc dáng của anh in bóng lên cô, nhắc cô nhớ đến anh cao lớn như thế nào và có thể trở nên đáng sợ ra sao khi anh lựa chọn làm thế.

"Tôi sẽ còn gặp lại em." Anh thả tờ giấy ghi chú xuống bàn rồi rời khỏi quán, để cô ở đó nhìn chằm chằm vào bóng dáng của anh. Cô nhìn anh cho đến khi anh bước ra khỏi cửa nhưng không hề quay lại để xem cô có đang nhìn anh hay không.

Anh không cần phải làm thế, cô nghĩ với cơn run rẩy bên trong – anh thừa biết rằng cô sẽ nhìn anh.

-o0o-

Sammy mừng cô trở về với sự nhiệt tình thường có của thằng bé nhưng Anna chắc chắn đôi môi của thằng bé trông có vẻ hơi xanh xao so với hồi sáng lúc cô rời khỏi nhà.

"Chào con, bé cưng." Cô hôn cả hai gò má của thằng bé sau đó điểm nhẹ lên chóp mũi của con trai. "Con ở nhà với dì Jenny ngoan chứ?"

"Con ngoan lắm ạ," thằng bé nói. "Con đã vẽ cho mẹ một bức tranh đấy ạ. Mẹ xem nè."

Cậu bé giơ bức tranh ngay trước mặt và cô cúi người xuống để quan sát nó. Bức tranh thằng bé vẽ có bốn người, ba người trong đó ngay lập tức cô đã nhận ra, cô có thể nhìn thấy mình, Jenny và chắc chắn đáng người nhỏ nhất chính là Sammy. "Con vẽ đẹp lắm, nhưng đây là ai vậy con?" Cô chỉ vào dáng người cao ráo trong bức tranh.

"Đó là ba," thằng bé thông báo. "Con muốn có một người ba giống như ba của Davey. Con có thể chứ mẹ?"

Anna cảm thấy bót căng thẳng khi nhận ra cậu con trai ba tuổi vẫn còn quá nhỏ để có thể nhìn ra nỗi đau thật sự của cô.

Ba của Davey là bác sĩ làm trong khoa tai mũi họng và là người chẳng có chút cơ hội mỏng manh nào để quyến rũ cô vào giường của anh ta.

Cô nuốt sự ghê tởm xuống và thay vào đó trao cho con trai nụ cười uể oải. "Mẹ sẽ suy nghĩ về điều đó, bé yêu à. Nào, tại sao chúng ta không đi xem dì Jenny đang làm gì đi cục cưng?"

Em gái cô đang ở trong nhà bếp, mãi mê làm món mà con bé chưa bao giờ thử làm trước đây.

Anna vỗ nhẹ vào vai em gái mình và nhoẻn miệng mỉm cười với con bé.

"Cuộc hẹn của chị với bác sĩ như thế nào ạ?" Con bé ra hiệu bằng ngón tay.

Anna ngồi xuống thở dài, đối mặt với em gái, nói chậm chậm để con bé có thể đọc được khẩu hình môi của cô. "Thằng bé cần phải được làm phẫu thuật, cuộc giải phẫu sẽ tốn rất nhiều

tiền."

"Bao nhiêu ạ?" Jenny hỏi, giọng nói không rõ ràng của những người bị điếc, nhưng Anna có thể hiểu từng từ con bé nói ra.

Cô nói với em gái tổng số tiền khổng lồ mà vị bác sĩ điều trị đã ước lượng và em gái cô trở nên nao núng.

"Chúng ta có thể làm gì ạ?"

"Chị không biết," Anna nói. "Chị không biết phải làm gì đây."

"Em sẽ kiếm một công việc!" Jenny ra hiệu quá nhanh đến nỗi Anna khó theo kịp.

"Không, điều gia đình mình muốn chính là một tấm bằng đại học và em là người có thể làm điều đó. Chị sẽ làm thêm vào dịp cuối tuần nếu em có thể trông Sammy hộ chị. Cho dù thế nào đi nữa chúng ta sẽ vượt qua chuyện này...Chúng ta nhất định sẽ phải vượt qua nó."

-o0o-

Vào dịp cuối tuần, khách sạn nơi cô làm việc rất đông đúc, tất cả phòng đều được đặt kín. Công việc này tuy khó khăn và nó khiến lưng cô như muốn gãy cả ra nhưng cô đã kiên quyết sẽ kiếm đủ tiền để phẫu thuật cho Sammy, thậm chí điều đó có khiến bản thân cô kiệt quệ đến chết.

Việc đầu tiên cô làm là thay đệm ra giường của những phòng đã được trả, lau dọn phòng tắm, thay khăn tắm và ra trải giường mới. Cô làm việc như một cái máy, không cho phép bản thân có chút thời gian rảnh để suy nghĩ vẩn vơ đến Lucio.

Hôm trước, việc gặp lại anh đã làm đảo lộn cuộc sống của cô nhiều hơn những gì cô thừa nhận. Cô đã không đề cập chuyện đó với Jenny. Một phần trong cô muốn làm điều đó, nhưng bởi vì cô không nói cho em gái biết toàn bộ câu chuyện phía sau vụ chia tay của hai người, cô thấy bây giờ không cần phải lôi mọi chuyện ra trước ánh sáng. Nó đã quá đau đớn rồi.

Hai năm sau khi ba cô qua đời, mẹ cô cũng cất bước đi theo ông. Khi đó Jenny đã suy sụp hoàn toàn và chìm sâu vào sự chán nản. Điều duy nhất Anna có thể suy nghĩ để đưa em cô thoát khỏi tình trạng chán nản chính là đi đây đó thay đổi không khí. Vì thế cô đã thu xếp một kỳ nghỉ ở nước ngoài, tại hòn đảo nhỏ của Anh và hầu như gần hết Châu Âu.

Mặc dù cả hai vẫn còn đau khổ về cái chết của ba mẹ nhưng đó là một kỳ nghỉ tuyệt vời và Jenny đã sớm hồi phục lại tinh thần, điều đó làm Anna cảm thấy phí tổn cho chuyến đi là hoàn toàn đáng giá.

Tuy nhiên khi họ đáp máy bay đến Rome – nơi cuối cùng của chuyến hành trình, tai họa đã đến. Trong khi đang cố gắng đặt phòng tại quầy tiếp tân của một khách sạn rẻ tiền, cô đã lơ là không chú ý đến hành lý, vẫn nghĩ rằng Jenny ở kế bên. Khi cô đi đến lấy ví tiền thì hành lý đã không còn ở đó, cả hộ chiếu của hai chị em và đồng tài liệu của em gái cô cũng biến mất.

Bảo vệ đã cư xử một cách thô lỗ khi cô tiến đến hỏi ông ta và chẳng bao lâu sau cô nhận ra cả mình lẫn Jenny đều đang đứng trên đường không biết phải đi đâu.

Khi đó một người đàn ông với vóc dáng cao ráo đang đi dọc theo con đường, trên tay mang theo cặp tài liệu. Những tia nắng mùa hè rực rỡ chiếu rọi trên mái tóc đen nhánh mềm mại của anh. Anh chào hỏi cả hai chị em cô bằng tiếng Anh một cách hoàn hảo, mặc dù cách phát âm của anh rõ ràng đứt khoát nhưng chắc chắn nó không phải là tiếng mẹ đẻ.

"Chào hai cô. Dường như cả hai đang gặp vấn đề gì đó phải không?"

Điều đầu tiên khiến Anna chú ý chính là ánh mắt của anh khi nhìn Jenny trông mới dịu dàng làm sao, lúc ấy môi dưới của con bé đang run run còn hai gò má ửng đỏ ẩm ướt nước mắt.

"Chúng tôi mới đến đây và ví tiền của tôi cùng với hộ chiếu của hai chị em đã bị trộm mất," cô giải thích. "Tôi không biết anh có thể nào chỉ giúp tôi đường tới sở cảnh sát gần nhất không?"

"Dĩ nhiên là được, tôi sẽ đưa cả hai đến đó." Anh với tay lấy hai cái ba lô của họ và nhắc chúng lên một cách dễ dàng. "Nó chỉ nằm cách đây hai dãy nhà và đi bộ sẽ nhanh hơn."

Anna tin điều đó. Tình trạng giao thông thật khủng khiếp, xe hơi cứ lao vun vút và những chiếc mô tô phân khối còn đáng sợ hơn.

Cô và Jenny cất bước đi bên cạnh người đàn ông điển trai này và trong suốt một thời gian dài lần đầu tiên cô cảm thấy an toàn.

Khi họ đi đến dãy nhà tiếp theo, anh tự giới thiệu về bản thân. "Tên tôi là Lucio Ventressi. Em trai của tôi là Carlo và tôi là chủ của Tập đoàn phát triển Ventressi. Đây là lần đầu tiên cô đến Rome phải không?"

"Vâng, hai chị em tôi đến từ Úc. Tên tôi là Anna Stockton và đây là Jenny, em gái của tôi."

Anh trao cho cả hai nụ cười khiến con tim phải ngừng đập và lịch thiệp bắt tay cả hai. Anna nhận ra một cảm giác thích thú truyền qua những ngón tay ngay khi tay anh chạm vào tay cô, điều đó làm cô cảm thấy xấu hổ vội vàng rút tay về.

Cuộc tường trình với cảnh sát đáng lẽ phải tốn đến nửa ngày để diễn đạt nhưng Lucio chỉ cần vài phút để giúp họ tường thuật lại với cảnh sát. Anna biết ơn sự giúp đỡ của anh và tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu như không có anh.

Anh giải quyết vài công việc tại tòa đại sứ, sau khi làm xong anh đưa họ đến một quán cà phê yên tĩnh và mua cho cả hai ly nước mát lạnh.

"Tôi không biết làm thế nào để có thể cảm ơn anh," Anna nói. "Anh thật sự đã rất tử tế với chúng tôi."

Anh khoát tay để gạt đi lời cảm ơn của cô. "Không có rắc rối gì đâu. Tôi cũng có một cô em gái. Tôi biết mình cũng muốn con bé được an toàn khi ở một đất nước xa xôi."

Anna cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, hai gò má trở nên ửng hồng khi ánh mắt của anh dính chặt lấy ánh mắt của cô.

"Em gái cô dường như khá ít nói," anh nhận xét sau vài phút.

"Không," Anna nói. "Lúc hai tuổi, Jenny bị điếc nhưng con bé có thể đọc được khẩu hình miệng nếu như anh nói chậm chậm. Con bé có thể nói nhưng nó khá e thẹn khi xung quanh toàn những người không quen biết."

"Tôi hiểu."

Vào cuối buổi chiều, cô không hề ngạc nhiên khi nhận ra Jenny đã không còn e ngại mà trò chuyện một cách vui vẻ với Lucio, điều đó làm cho việc từ chối lời đề nghị đến nhà của anh trở nên khó khăn hơn.

"Tôi không nghĩ rằng..."

"Cô không có nơi nào để nghỉ ngơi cả," anh chỉ ra. "Cô sẽ chịu sự giám sát của mẹ và cả em trai tôi nữa, nên cứ yên tâm. Tôi đáng lẽ nên mời cô về nhà riêng của mình nhưng hiện tại nó đang được trang hoàng lại. Giờ tôi đang ở cùng với mẹ và Carlo để chạy trốn cái mùi sơn khùng khiếp đó." Nét mặt anh nhăn nhó một cách hài hước.

Anna mỉm cười và quay qua Jenny, ra hiệu cho con bé biết về lời mời của anh. Jenny nở một cười thư thái và quên đi việc họ đã bị cướp.

"Xe của tôi đậu tại văn phòng cách đây không xa," Lucio nói, dẫn đường cho hai chị em cô.

Anna bắt gặp nụ cười tươi rói hiện trên gương mặt của Jenny và nhướn hai hàng lông mày để đáp lại, một sự xốn xang nhỏ bé mà cô không thể định nghĩa được khiến cô cảm thấy bối rối.

Lucio Ventressi là người đàn ông điển trai và ga lăng nhất mà cô từng gặp. Những việc anh đã làm khắc sâu vào tâm trí cô, cả sự kính trọng anh giành cho khiếm khuyết của em gái cô. Cô có thể thấy rõ nó qua cách anh đối mặt với con bé khi anh nói chuyện để con bé có thể đọc được khẩu hình môi của anh.

Như một cô thiếu nữ, Jenny đã gục ngã vì nét quyến rũ mang đậm chất Rô-ma của anh, nhưng Anna lại cảm thấy một điều gì đó hơn thế khi đôi mắt màu nâu sô-cô-la ấy hướng đến cô.

Cô cảm nhận được sự khát khao trong đó.

-o0o-

Anna cuối cùng cũng dọn đến dãy phòng sau cùng trên tầng lầu tổng thống xa hoa. Lưng cô nhức kinh khủng và mái tóc bết lại trước trán, đầu cô trở nên đau buốt vì căng thẳng.

Cô gõ cửa và cất tiếng. "Phục vụ phòng đây ạ."

Không có tiếng trả lời. Cô cầm lấy chìa khóa chính, mở cửa và đẩy chiếc xe đựng đồ quét dọn vào phòng.

Đây là căn phòng lớn nhất trong khách sạn, với cảnh nhìn bao quát toàn thành phố và Công viên Yarra River [3]. Nội thất đắt tiền trong phòng thỏa mãn khẩu vị của nhiều vị khách sang trọng, tông màu mạnh mẽ thể hiện nét quý tộc của nó.

[3] Đây là công viên đẹp nhất tại Melbourne, nằm dọc bờ sông Yarra với những lối đi bộ tuyệt vời,

được xem là nơi ngắm cảnh lý tưởng. Một vài hình ảnh về nơi này.

Cô không thể đặt tay lên những món đồ ấy nhưng có thứ gì đó trong căn phòng này khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Có thể đó là do sự giàu sang xa hoa của nó, cô trầm ngâm suy nghĩ, cách bày trí sang trọng này nhắc cô nhớ đến sự nghèo túng của mình.

Hoặc có thể đó là do những cảm xúc, những điều cô đã từng nhìn thấy khi Carlo cho cô xem những bức ảnh cho thấy những gì đã xảy ra giữa họ trong khi cô đang nằm trên giường của anh ta...

Cô cố ép suy nghĩ của mình tránh xa những đau đớn trong quá khứ và tháo tấm dra khỏi chiếc giường loại king-size, cuộn nó lại và cho vào hòm đựng đồ giặt trước khi với lấy tấm dra sạch để phía dưới.

Cô giữ tấm dra rồi trải chúng lên giường, vuốt thẳng và vén gọn các góc.

Cô thay vỏ gối nhưng dừng lại khi đang thay tới cái thứ tư, cô nhận ra một mùi hương khá quen thuộc còn vương lại - hương cam. Cô không thể cưỡng lại việc hít vào mùi hương đó, nó giống mùi hương đầy kích thích khuấy động kí ức của cô, mùi hương đã từng bám chặt lấy làn da của cô bất cứ khi nào Lucio âu yếm cô, nó khắc sâu vào tâm trí cô khi anh...

Cô run rẩy, quay người lại, cúi xuống nhìn tấm trải giường cô đặt trên sàn bên cạnh giường ngủ.

Một đôi giày Ý nằm trong tầm nhìn của cô, đôi chân dài phía trên chúng khuất sau chiếc quần tây đen, những đường nét gọn gàng tiếp tục cho đến khi đôi mắt cô từ từ hướng lên trên.

Tay cô buông tấm trải giường ra khi cô đứng thẳng lên, cả cơ thể run rẩy vì kinh hoàng.

"Thế là chúng ta lại gặp nhau rồi, Anna," Lucio Ventressi kéo dài giọng. "Và trong phòng ngủ của tôi."

Chương 2

Anna sững sờ trên trời nhìn Lucio. "Anh đang ở...phòng này sao?"

Anh di chuyển ánh mắt từ từ lướt khắp người cô, nhìn bộ đồng phục hầu phòng trắng đen trước khi quay trở lại với ánh mắt mang đầy vẻ lo lắng của cô. "Giống như em thấy đó."

"Em...em sẽ không làm lâu đâu." Cô cúi xuống lấy lại tấm trải giường nhưng anh đã đi đến và giẫm lên nó để ngăn không cho cô nhấc lên.

"Để đó đi."

"Em phải dọn cho xong phòng này." Cô nắm lấy tấm trải giường và kéo nó lên.

"Tôi đã nói là để đó đi."

Cô buông tấm trải giường ra và đứng thẳng người, vô thức chùi hai lòng bàn tay ẩm ướt vào cái tạp dề trắng của mình.

Không thể nào nhầm được, anh đang tức giận.

Đôi mắt đen của anh lấp lánh sự giận dữ khi chúng hướng đến ánh mắt của cô. "Em đang làm cái quái quỷ gì ở đây, lau dọn phòng trong khách sạn sao?" anh hỏi.

Cô ngẩng cao đầu. "Đúng thế!"

"Em nói em có hai công việc. Vậy công việc còn lại là gì?"

Cô hếch cằm lên cao hơn. "Em làm việc tại quầy rượu."

Anh tức giận hít vào và cất tiếng nguyên rủa một cách tồi tệ. "Tất cả vì cái gì?"

"Một lý do rất thông thường – bởi vì tiền."

"Em túng thiếu sao?" Anh cau mày nhìn cô.

"Nếu như so sánh với anh thì, đúng thế em là một kẻ nghèo."

"Đừng có chơi chữ với tôi," anh quát lên. "Trả lời tôi. Em gặp khó khăn về tài chính sao?"

Anna ước gì cô có thể không cần thừa nhận điều đó nhưng hình ảnh nhỏ bé của Sammy đột ngột xuất hiện trong đầu, nó khiến cô cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến việc cô có thể mất đi thằng bé vì bản tính quá tự trọng của mình.

Cô cúi đầu để tránh anh. "Đúng thế."

"Đó là loại khó khăn gì?" Giọng tông giọng của anh trở nên dịu dàng một cách đáng kinh ngạc.

"Sammy cần phải...được phẫu thuật," cô nói. "Em không thể nào tự trả những chi phí phẫu thuật nhưng nếu em đợi cho đến khi thằng bé được xếp vào danh sách chờ được viện trợ thì... mọi chuyện có thể đã quá trễ."

"Thằng bé bị làm sao?"

"Sammy mắc bệnh tim."

"Có nghiêm trọng lắm không?"

Cô hít vào một hơi đau đớn. "Thằng bé cần phải được tiến hành phẫu thuật để có thể sống sót cho đến khi trưởng thành."

Anh chửi rửa một lần nữa. "Chi phí...cho cuộc phẫu thuật là bao nhiêu?" anh hỏi sau khi dừng lại một lát.

Cô nói số tiền với anh và anh thậm chí không hề khựng lại, điều đó khiến cô cảm thấy khó chịu. Nó chỉ là một số tiền nhỏ đối với một người giống như anh, thực sự nhỏ, nhưng nó có thể cứu lấy mạng sống của một đứa trẻ.

Mạng sống của con trai cô.

Cô nhìn anh qua khóe mắt. Anh đang suy nghĩ...không – tính toán...anh đang lên kế hoạch.

"Tôi có thể giúp em," anh nói sau khi dừng lại để vạch ra kế hoạch.

"Tại sao anh lại muốn giúp em?" Sự nghi ngờ ẩn hiện trong giọng nói của cô khi cô hướng mắt trở lại với anh.

"Tôi có những lý do của mình." Nét mặt của anh không thể hiện điều gì cả.

"Ý anh là anh cho em vay sao?"

"Không."

"Không ư?"

Anh lắc đầu. "Không."

"Thế nó là gì?" Bụng cô trở nên quặn lại.

"Tôi sẽ trả chi phí phẫu thuật cho Sammy, nhưng tôi có vài điều kiện cho thỏa thuận này."

"Những điều kiện?" Cô ghen lời. "Loại điều kiện gì?"

Anh giữ chặt lấy ánh mắt của cô. "Em có thể cứu lấy mạng sống của con trai mình nhưng em phải đồng ý làm một chuyện để trả lại cho tôi."

"Em sẽ làm bất cứ điều gì để cứu lấy con trai mình," cô nói. "Bất cứ điều gì."

Khóe miệng của anh nhấc lên thành một nụ cười. "Tôi rất vui khi nghe em nói thế. Tôi đã cho rằng em sẽ kháng cự lại."

Sự sợ hãi lướt dọc sống lưng cô. "Anh muốn em làm điều gì?"

Anh trao cho cô cái nhìn suy tư khác. "Tôi nghĩ lúc này đáng lẽ em phải đoán ra rồi chứ, em

yêu?"

"Em không biết điều anh muốn em làm là gì," cô nói, sự sợ hãi tăng thêm.

"Em không biết sao?"

"Em e rằng mình thiếu kinh nghiệm trong việc suy đoán động cơ của người khác."

"Nhưng em rất có kinh nghiệm trong những vấn đề khác, không phải sao?"

Anna không để cho anh thỏa mãn khi nhìn thấy lời chế nhạo tàn nhẫn của anh đã khiến cô bị tổn thương như thế nào. "Em đủ kinh nghiệm để biết rằng những gì anh đề nghị sẽ chẳng phải xuất phát từ lòng nhân đạo," cô nói.

"Em thật sự sáng suốt đấy, Anna."

"Thôi nào, hãy nói rõ đi Lucio," cô hít một hơi không đều. "Loại tra tấn gì anh đã lên kế hoạch dành cho em?"

"Tra tấn sao?" Một bên lông mày thanh tao của anh nhướng lên một cách diễn cảm. "Bây giờ tôi thích từ đó đấy."

"Đừng có đùa với em," cô hét lên. "Hãy nói cho em biết điều anh muốn là gì."

Anh ngẩng nhìn những cảm xúc trên gương mặt của cô trong giây lát. Anna ước gì cô có đủ dũng khí để hét to lên, ném lời đề nghị đó vào mặt của anh mà không cần phải lắng nghe những điều kiện anh đặt ra nhưng cô cố gắng kìm nén bản thân. Đó là vì Sammy, vì mạng sống của con trai cô.

"Làm ơn, Lucio..." cô gần như van xin anh. "...đừng làm mọi chuyện trở nên phức tạp hơn."

"Em thấy việc thỏa thuận với tôi khó khăn đến vậy sao?" anh hỏi.

Cô muốn nói rằng chính việc nhìn thấy anh khiến nó trở nên khó khăn hơn. Cô khó có thể nghĩ về tất cả những gì mình đã đánh mất, tất cả những gì đáng lẽ cô đã có nếu như...

"Anh đừng làm khó em."

"Tại sao tôi không thể chứ?" anh hỏi, tông giọng trở nên cứng rắn hơn. "Chính em là người đã xé nát trái tim tôi, hủy hoại mọi tình cảm tôi dành cho em."

"Em...em không muốn..."

"Chúa tôi. Em đã ngủ với em trai tôi!"

Làm sao cô có thể chối bỏ điều đó được chứ? Carlo có những tấm ảnh để chứng minh việc ấy, cho dù cô không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra. "Sammy là con trai của nó phải không?" anh hỏi.

Cô cảm thấy như có ai đó đang đập thật mạnh vào người.

Mỗi khi cô và Lucio làm tình với nhau anh đều dùng biện pháp bảo vệ. Anh khẳng định rằng

anh muốn làm thế để bảo vệ cô, cho rằng vẫn còn thời gian dài để hai người bắt đầu một gia đình khi họ đã kết hôn với nhau.

"Em...em cho rằng đúng thế."

Anh chửi thề một lần nữa, cho dù bằng tiếng Ý nhưng nó vẫn rất khiếm nhã. "Em khiến tôi cảm thấy kinh tởm. Em đã giang rộng hai chân mình cho em trai tôi trong khi chỉ còn vài ngày nữa là đến lễ cưới của chúng ta."

"Em xin lỗi."

"Em sẽ được như thế khi tôi đã kết thúc với em."

"Ý...ý của anh là gì?"

Mắt của anh rực cháy khi chúng quay trở lại với cô, những đường nét kiên quyết bình thường trên khuôn miệng của anh lúc này đã siết chặt lại ẩn giấu sự tàn nhẫn.

"Tôi sẽ chi trả cho cuộc phẫu thuật của cháu trai tôi nhưng đổi lại, tôi muốn em trở lại giường của tôi."

Đôi mắt cô mở to đầy cảnh báo. "Không!"

"Không?" lông mày anh nhướng cao lên một lần nữa. "Tôi nghĩ đó không phải là từ em thường sử dụng để đạt được những thỏa thuận mình mong muốn."

Cô nhắm mắt lại để không nhìn thấy sự mỉa mai của anh. "Em không thể làm điều đó."

"Được thôi." Anh gạt phắt cô đi và bước lùi lại. "Vậy thì em hãy dọn dẹp cho xong rồi đi đi."

Anh đã bước được nửa đoạn đường khi cô nhận thức được sự việc. Điều này là vì Sammy, không phải vì cô.

"Lucio..."

"Sao nào?" Anh quay lại đối mặt với cô, nét mặt vô cùng khó chịu.

Cô thấy thật khó để giữ lấy ánh mắt của anh và cô cúi xuống nhìn sàn nhà, lòng tự trọng hoàn toàn tan rã, hai bã vai trĩu xuống trong sự thất bại.

"Em sẽ làm," cô nói không chút cảm xúc. "Em sẽ làm những gì anh yêu cầu."

"Tốt." Anh khoanh tay ngang ngực, thái độ của anh quá mức bình tĩnh khiến cô cảm thấy như thể họ đang thảo luận về một cuộc hẹn đi ăn tối cùng nhau, thay vì một điều có thể khiến cuộc sống của cả hai thay đổi bằng việc tái hợp lại mối quan hệ của họ. Và cô biết rằng đến phút cuối chỉ có duy nhất một mình cô là người bị tổn thương. "Vào phòng khách đi và chúng ta sẽ thảo luận chi tiết về thỏa thuận giữa cả hai."

Anna theo anh rời khỏi phòng ngủ, cô không thể khiến bản thân ngừng suy nghĩ rằng chuyện này mới mĩa mai làm sao. Cô chỉ mới vừa dọn giường cho anh và bây giờ anh muốn cô nằm trên đó – cùng với anh.

Anh đi về hướng quầy rượu. "Em muốn uống một ly chứ?"

"Em không uống rượu." Không bao giờ, cô muốn nói thêm vào nhưng lại không thể mở lời. Cô đã uống ly rượu cuối cùng với em trai anh và nó đã dạy cho cô một bài học nhớ suốt đời.

Cô nhìn anh đổ nước sô-đa vào một cái ly, thêm một ly rượu Scotch cho anh.

"Thêm đá chứ?"

Cô lắc đầu và nhận lấy ly nước với bàn tay run rẩy.

"Có vấn đề gì sao, em yêu?" Giọng nói của anh mang chút trêu ghẹo. "Việc chia sẻ chiếc giường cùng với tôi một lần nữa khiến em cảm thấy bối rối sao?"

"Em không thể nói mình mong đợi điều đó xảy ra."

Anh cười lớn lên. "À, nhưng sự mong đợi của tôi đủ cho cả hai ta rồi."

Đột nhiên bên trong cô dâng lên sự khao khát, nó khiến cả người cô trở nên nóng thêm.

"Nó chẳng khác gì việc dùng tiền để mua lấy tình dục," cô bắn tia về phía anh.

"Không, nó không giống thế - đó là sự trừng phạt," anh chỉnh lại. "Vì những tội lỗi trong quá khứ."

"Em chắc chắn rằng anh sẽ không cần được đền bù thêm vì những "tội lỗi" trong quá khứ của em," cô đáp trả lại.

"Nếu ý của em là trước đó tôi đã từng quan hệ với những người phụ nữ khác thì đúng vậy."

Cô ước gì mình đã không nói ra điều đó. Nó khiến cô cảm thấy quá mức đau đớn khi nghĩ đến việc anh có quan hệ với người khác – hàng trăm người khác.

"Nhưng không nghi ngờ gì em cũng có những niềm vui của riêng mình," anh nói. "Một người giống như em không thể nào...kìm hãm những nhu cầu của mình quá lâu."

Anna cảm thấy gương mặt ửng đỏ lên khi nhớ đến những nhu cầu mà anh đã đánh thức bên trong con người cô. Cô đã từng là một học trò sẵn lòng cho sự say mê, sự non nớt của cô không phải là chướng ngại khiến cô cảm thấy sung sướng khi được trải nghiệm nó trong vòng tay anh.

"Bây giờ em đã làm mẹ."

"Tôi thấy một người khi ở cương vị làm mẹ rất gợi tình." Ánh mắt của anh hướng đến khuôn ngực đầy đặn của cô. "Thực sự rất gợi tình."

Cô quay đi tránh khỏi ánh mắt tìm kiếm của anh và hướng đến bộ sô pha phía trước mặt. "Anh muốn chúng ta thực hiện thỏa thuận này...trong bao lâu?"

"Không lâu lắm đâu."

Cô quay lại, không thể nào che giấu sự nhẹ nhõm của mình. "Bao lâu?"

Anh trao cho cô một nụ cười thạo đời. "Tôi có thể nhìn thấy đầu óc em đang tính toán nhưng tôi sẽ không để chuyện này trở nên quá dễ dàng đâu."

"Em nghĩ anh sẽ làm thế." Giọng nói của cô trở nên khô khốc một cách đầy chủ tâm.

"Tôi sẽ ở lại Melbourne trong vòng ba tháng," anh nói. "Trong suốt thời gian đó tôi muốn em làm tình nhân của tôi."

Anna cảm thấy cả người quặn lại như bị hất xuống sàn rồi lại bật lên.

"Ý tôi là em sẽ sống cùng và thỏa mãn bất cứ nhu cầu nào của tôi."

Cô cũng hoàn toàn quen thuộc với tất cả những nhu cầu đó.

"Nhưng còn Sammy và Jenny thì sao?" cô hỏi, điên cuồng tìm cách trốn thoát. "Em không thể đến sống với anh và bỏ hai đứa lại được."

"Tôi đã thuê một căn nhà lớn tại phía Nam Yarra. Trong hai ngày nữa chúng ta có thể dọn vào. Cả em gái và con trai của em sẽ cùng sống với chúng ta cho đến khi tôi không còn..." anh chần chừ nói ra những từ tiếp theo. "...cần em nữa."

"Việc chuyển đến một căn nhà khác có thể không thích hợp với một đứa bé..."

"Tôi cho rằng nó thích hợp hơn việc thằng bé có thể không còn sống được bao lâu."

Cô khựng lại khi nghe thấy sự tàn nhẫn thẳng thừng trong câu nói của anh. "Làm sao anh có thể làm điều này chứ?" Cô liếc nhìn anh một cách giận dữ. "Anh đang mặc cả với mạng sống của một đứa bé đấy!"

Lucio bước về phía cô và giữ lấy bắp tay của cô, kéo cô tựa vào người anh, ánh mắt thiêu đốt cô khi anh quát lên. "Thằng bé đáng lẽ đã là con của tôi nhưng chính em đã lấy mất đặc quyền đó của tôi. Em có biết tôi đã cảm thấy tồi tệ như thế nào khi nghĩ đến việc em đã quyến rũ em trai tôi trong khi tôi vắng mặt không? Em có biết điều đó đau đớn đến mức nào không?"

Cô cố nhắm mắt để chống lại sự gay gắt trong giọng nói của anh.

"Tôi tưởng chừng mình đã chết khi nghĩ đến việc em đã ngủ cùng với nó. Tôi đã nghe thấy tiếng hét vì thỏa mãn của em trong những giấc mơ của tôi, những tiếng hét thỏa mãn đã từng thuộc về tôi."

"Không..." Cô cố gắng thoát khỏi bàn tay gọng kìm của anh. "Hãy để em đi!"

"Không." Anh thậm chí còn kéo cô lại gần hơn, ngực anh ấn vào ngực của cô, lại lần nữa đánh thức những kí ức sống động trong cô.

"Đừng nói 'không' với tôi trong khi em đã nói 'vâng' với Carlo. Em sẽ luôn nói 'có' với tôi và tôi muốn như thế."

"Không."

"Tôi sẽ không để chuyện đó xảy ra."

"Em không muốn anh."

"Tôi có thể làm em muốn tôi," anh khẳng định với sự tự tin khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

"Làm ơn đừng đòi hỏi em làm điều đó."

"Tôi không đòi hỏi em – Tôi đang nói với em. Em sẽ là của tôi trong ba tháng tới. Trái lại con trai em sẽ không nhận được thứ mà thằng bé cần."

Anna muốn hét thẳng vào mặt anh, cô rất muốn làm điều đó! Bây giờ anh đã biết Sammy chính là cháu của anh. Làm sao anh có thể nhẫn tâm quay lưng với chính đứa cháu ruột thịt của mình nếu như cô không làm theo những gì anh đòi hỏi chứ?

Anh sẽ quay lưng khi lòng tự trọng không cho phép anh làm điều ngược lại. Sự phản bội của cô đã hủy hoại những tình cảm mà anh dành cho cô và lúc này đây động cơ duy nhất để anh làm điều đó chính là lòng thù hận.

Cô khó có thể khiển trách anh.

Mặc dù không cố ý nhưng những gì cô đã làm không thể nào được tha thứ. Cô đã ngủ với em trai anh và cho dù có những tấm ảnh đáng ghê tởm của Carlo hay không, lúc nào cô cũng cảm thấy mình là kẻ tội lỗi.

Cô cúi đầu trong sự thất bại, giọng nói trống rỗng khi cô hỏi anh. "Khi nào anh muốn em...bắt đầu?"

"Tôi muốn em ngay bây giờ."

Đầu cô ngửa ra sau và hai mắt mở to nhìn anh. "Bây giờ?"

"Tại sao không chứ?" Anh bình thản hỏi. "Chúng ta ở đây và chỉ có một mình."

Cô phải suy nghĩ một cách thông suốt. "Em còn đang làm việc."

"Công việc của em đã kết thúc cách đây mười phút."

"Em không thể không làm việc!" cô phản kháng.

"Tôi quên không đề cập với em sao?" Môi của anh cong lên. "Tôi sẽ trả tiền cho...sự phục vụ của em."

Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Cả người cô trở nên nóng lên. "Anh không thể làm điều này với em."

"Tôi có thể và em sẽ phải làm theo," anh nói.

"Anh căm ghét em nhiều đến mức đó sao?"

Đôi mắt sắc của anh soi thẳng vào ánh mắt cô. "Chỉ cần nói rằng tôi đã chờ thời điểm này quá

lâu rồi."

"Anh quá tàn nhẫn..."

"Điều đó khiến em kinh ngạc sao?"

"Không, nhưng...Em ước rằng lúc này anh đã quên mọi chuyện. Em chỉ là một đoạn phim lướt qua cuộc sống của anh thôi."

"Em đã là cuộc sống của tôi!" anh quát lên. "Tôi đã muốn trao cả thế giới này cho em nhưng chính em đã ném nó vào mặt tôi!"

Cô không thể nói bất cứ điều gì để biện hộ cho mình. "Em xin lỗi..."

"Tôi không muốn lời xin lỗi của em." Những từ ngữ cay nghiệt của anh như lưỡi dao cắt xuyên qua cô.

"Điều anh muốn là gì?" Gương mặt của cô trở nên đau đớn. "Anh muốn em nài xin anh sao?"

"Không," anh nói một cách nặng nề. "Tôi muốn em cảm nhận được những gì tôi cảm nhận mỗi khi tôi nhìn thấy em. Tôi muốn thấy em quẫn quại vì những khao khát em dành cho tôi giống như mỗi lúc tôi nhìn thấy em."

Những từ ngữ của anh hoàn toàn khiến cô cảm thấy choáng váng. "Lucio, tất cả điều này là một sai lầm...Chắc hẳn anh cũng thấy điều đó mà phải không?"

"Không." Hai bàn tay anh nắm chặt lấy cánh tay của cô. "Tôi muốn có em bằng bất cứ giá nào. Em có thể đến với tôi bằng lòng biết ơn hay sự căm ghét. Nhưng tôi khác em. Tôi sẽ có được em cho dù em có cảm thấy như thế nào."

Cô định mở miệng phản kháng lại nhưng quá trễ rồi. Anh đã cúi đầu xuống và chạm môi mình vào môi cô, ý thức của cô quay cuồng vì cảm giác môi anh trên môi cô một lần nữa.

Lưỡi anh đi xuyên qua làn môi run rẩy của cô, khiến cô đáp trả lại, cho dù không muốn nhưng cô không thể nào ngăn bản thân mình. Chỉ với nụ hôn đầu tiên đã khiến tâm trí cô trở lại với những hồi ức bốn năm trước, khi chỉ cần ánh mắt đó hướng về cô là đã khiến cô quẫn quại với niềm khát khao nóng bỏng.

Anna cảm thấy tay anh đang tìm kiếm ngực của cô và nơi đó đang áp vào để trao cho anh những gì anh khao khát, tay chân cô trở nên yếu đi khi ngón tay cái của anh tìm thấy nụ hoa của cô, sự đụng chạm trên người của anh khiến cô cảm thấy mình như đang trôi dạt giữa biển cả nhu cầu, từng đợt sóng đang đe dọa thiêu cháy cô.

Cô cảm thấy lưng tựa vào tường, cơ thể rắn chắc của anh áp vào người cô, nhu cầu nóng bỏng của anh thể hiện một cách rõ ràng, những rắc rối tại nơi anh kết thúc và là điểm bắt đầu nơi cô.

Cô gắng kìm nén sự đáp trả của bản thân, không sẵn lòng để anh biết nhu cầu của mình nhưng cô không thể nào kiểm soát được nó. Cơ thể cô khao khát sự thống trị của anh, từng dây thần kinh trong người ngân vang với niềm thích thú khi bàn tay anh di chuyển khắp người cô, định

hình cô, vuốt ve cô...chinh phục cô.

Miệng anh rời khỏi miệng cô để di chuyển xuống dưới, đặt tại đường cong phía trên khuôn ngực của cô, những ngón tay linh hoạt của anh giải thoát sự gò bó của bộ đồng phục, ánh mắt đói khát của anh chi phối cô bởi sự dự đoán đầy nóng bỏng.

"Em quá xinh đẹp," anh rên rỉ khi đưa miệng đến một bên nụ hoa của cô. "Tôi đã mơ về khoảnh khắc này...nhức nhối vì nó..."

Những từ ngữ của anh vừa khiến cô cảm thấy vừa run rẩy vừa hoảng sợ. Cô muốn anh nhưng vấn đề của em trai anh vẫn nằm giữa họ. Cô không hề có bất cứ hời ức nào về việc đã xảy ra trên giường của Carlo nhưng cô biết kết quả của nó chính là một đứa trẻ - con trai của cô. Làm sao cô có thể đi từ vòng tay của em trai anh để rồi đến với anh mà không hề cảm thấy ray rứt lương tâm?

"Lucio..." Cô đẩy mạnh vào ngực anh, không tưởng tượng mình có thể làm được.

"Gì cơ?" Từ ngữ của anh trở nên sắc bén.

"Em không biết mình có thể làm được điều này hay không."

"Em thấy lo lắng việc phải cùng tôi chia sẻ chiếc giường sau khi đã ngủ với em trai của tôi sao?"

Cô khựng lại khi nghe thấy chất giọng khàn khàn của anh. "Đó không phải là chuyện của...Carlo. Mà đó là vấn đề giữa...anh và em."

"Em đã làm tất cả mọi thứ với Carlo," anh nói. "Em đã mang thai đứa con của nó. Và em cự tuyệt tôi bởi vì nó."

"Không phải vì anh ta mà em cự tuyệt anh," cô phản đối. "Em không chấp nhận ai cả."

"Em xem đó là sự an ủi sao?"

"Không, nhưng em nghĩ rằng..."

"Em nghĩ sao!" anh chế nhạo. "Em đã nghĩ gì chứ? Em quyến rũ em trai của tôi, nghĩ rằng không ai có thể phát hiện vì tôi đã rời khỏi thành phố, nhưng em thực sự đã đánh giá Carlo quá thấp."

Đúng, cô đã đánh giá anh ta quá thấp!

"Carlo đã nhìn thấu vẻ ngoài thơ ngây của em," anh nói. "Trái lại tôi trở nên mù quáng vì tình yêu tôi dành cho em."

"Anh chưa bao giờ yêu em," cô nói với giọng điệu trống rỗng.

"Có, tôi đã yêu em bằng tất cả tế bào trong cơ thể tôi. Em đã hủy diệt tình yêu đó bằng việc quyến rũ Carlo trong khi nó mất cảnh giác."

Cô nhìn chăm chăm anh một cách hoài nghi. "Đó là điều anh ta đã nói với anh sao?"

Anh nhìn cô với ánh mắt sắt đá. "Tôi biết Carlo sẽ không bao giờ phản bội tôi."

Cô không chắc phải làm thế nào để đáp lại lời khẳng định đó của anh. Nhưng Carlo đã lên kế hoạch để quyến rũ cô.

"Việc tin tưởng vào em trai mình là một điều đáng quý nhưng em không thể nào nghĩ đến việc anh không thềm dành chút ít thời gian để suy nghĩ về những gì chúng ta đã chia sẻ với nhau."

"Đáng tiếc rằng em đã không làm như thế khi em dụ dỗ em trai tôi vào giường, rồi sau đó để nó phải dùng tiền mua chuộc em."

"Cái gì cơ?"

"Đó là mục đích của em không phải thế sao?" anh hỏi.

"Em không biết điều anh nói có ý gì..."

"Ôi, coi nào, Anna." Giọng của anh trở nên gay gắt. "Chắc chắn em không mong đợi tôi sẽ giải thích rõ ràng mọi chuyện với em chứ? Tôi và Carlo đều là người thừa kế tập đoàn Ventressi. Sinh ra được người thừa kế, tổng số tài sản khổng lồ đó sẽ thuộc về đứa trẻ khi nó bước sang tuổi hai mốt."

"Một người thừa kế?" Cô trân trối nhìn anh.

"Con trai của em chính là tấm vé đưa em đến sự giàu sang," anh nói. "Là người nhà Ventressi, thằng bé được xem là người thừa kế số tài sản đó. Tại sao em không báo tin mừng này với Carlo đi?"

Cô cảm thấy buồn nôn, cơ thể không khỏe.

"Trong ba năm em đã không cho nó biết về thằng bé," anh nói. "Em không nghĩ đã đến thời điểm nói cho nó biết rồi sao?"

Cô xem xét kỹ hai bàn tay đã hằn vết móng tay của mình. "Em thấy không cần phải làm thế."

"Không..." Anh thở mạnh ra. "...em sẽ không làm thế. Em tốt hơn nên chờ một cơ hội tốt và đợi đến thời điểm sự thù hận trở nên ngọt ngào."

"Cái gì ạ?"

"Đừng có giả vờ ngây thơ với tôi," anh gầm gừ. "Carlo đã kết hôn và đang chờ con của nó chào đời. Em đang hy vọng điều gì? Bây giờ em định nói cho nó biết về sự tồn tại của Sammy sao?"

Anna nhìn chằm chằm vào anh mà không nói một lời nào.

"Tôi có thể nhìn thấy đầu óc của em đang hoạt động như thế nào," anh nói tiếp. "Em có những nhu cầu cần được đáp ứng. Làm gì có cách nào tốt hơn việc nói cho Carlo biết về đứa con mà em trai tôi không hề biết đến sự tồn tại để em có thể lấy những thứ mình muốn chứ?"

Anna suýt không thể khép miệng lại khi nghe thấy những điều anh vừa tiết lộ.

Carlo? Đã kết hôn? Đang chờ đứa bé chào đời?

"Em chưa từng có ý định nói cho Carlo biết chuyện đó," cô nói xuyên qua làn môi đã trắng bệch.

"Không ư?" Anh nhìn cô một cách hoài nghi. "Đừng có biến tôi thành kẻ ngốc, Anna. Tôi đã từng nhìn thấy những người phụ nữ giống như em muốn cái gì. Tổng tiền chính là bản năng tự nhiên thứ hai để lấy những điều mình muốn, nhưng nếu em cho rằng mình có thể chiếm được số tài sản đó thì hãy suy nghĩ lại đi. Tôi sẽ không để điều đó xảy ra đâu."

"Em không hề muốn dính líu với Carlo," cô khẳng định.

"Tốt, bởi vì từ lúc này em sẽ phải làm theo những gì đã thỏa thuận với tôi."

Ánh mắt của anh như thiêu đốt cô bất cứ nơi nào nó lướt qua, nó khiến cô nhận thức được cơ thể mình theo cái cách mà đã từ lâu cô không hề cảm nhận được. Cô cảm thấy sự kích thích nơi vùng ngực, chúng dường như nặng hơn và cả hai nụ hoa đều siết chặt lại, nhức nhối vì sự đụng chạm của anh. Miệng cô trở nên nhạy cảm hơn, làn môi run run vì nụ hôn mạnh mẽ của anh và cô cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nhận ra mình muốn có anh.

"Em để quần áo của mình ở đâu?" anh hỏi một cách thẳng thừng.

"Em để nó trong tủ tại phòng của nhân viên."

"Hãy đi thay đồ và trở lại đây trong vòng 10 phút," anh chỉ thị cho cô. "Tôi sẽ nói chuyện với chủ của em và thông báo cho ông ta biết vị trí mới của em."

Gương mặt cô trở nên ửng đỏ khi cô hiểu ra những điều anh vừa nói. "Anh định nói cho ông ta biết em sẽ là tình nhân của anh sao?"

Anh nhún vai bất cần. "Tại sao không chứ? Nó là sự thật, không phải thế sao?"

"Anh không thể nói với ông ta rằng em là thư ký hay vị trí nào khác sao? Một địa vị nào đó thích hợp hơn..."

"Em sẽ không chỉ là tình nhân của tôi, Anna, em còn phải biểu hiện mình hài lòng về nó, em hiểu không?"

Cô nhìn anh một cách phẫn uất. "Còn Jenny và Sammy thì sao? Em sẽ phải nói gì với họ đây?"

Anh nhìn cô một lúc lâu trước khi nói. "Sammy còn quá nhỏ để hiểu những chuyện này. Nhưng em gái của em chỉ cần được biết rằng chúng ta đã bắt đầu lại mối quan hệ một cách vô hạn định."

"Một cách vô hạn định?" Những từ ngữ đó thốt ra từ bờ môi giật lên vì kinh ngạc của cô. "Nhưng anh đã nói rằng nói chỉ kéo dài trong ba tháng!"

Ánh mắt anh lấp lánh sự toan tính. "Ở đây tôi là người làm chủ tình thế, Anna. Em tốt hơn nên nhớ rõ điều đó."

Cô quay người rời khỏi phòng với sự thịnh nộ vây quanh khi cô đi về phía thang máy dành cho nhân viên. Cô ấn mạnh vào nút gọi thang máy như thể nó chính một phần trên gương mặt đáng ghét của anh, sự căm tức sôi sục bên trong cho đến khi cô dám chắc nó có thể khiến cô nổ tung ra.

Số mệnh trớ trêu gì đã dẫn cô đến cái quán cà phê đó chứ?

Công việc của cô đã làm gì để ngáng đường anh trong những năm qua?

Lần đầu tiên khi cô gặp anh, anh đã đề nghị giúp đỡ mà không đòi hỏi bất cứ điều gì. Anh đã đưa cô và Jenny về nhà của mẹ anh, nơi họ luôn cảm thấy mình được chào đón nồng nhiệt mặc cho sự cách biệt về ngôn ngữ.

Những ý nghĩ của cô trôi dạt về khoảng thời gian đó, sự hối tiếc đau đớn tấn công cô dồn dập, những điều hạnh phúc cũng như nỗi tuyệt vọng đến quá nhanh.

Mẹ của Lucio là một người phụ nữ nhỏ nhắn, thanh lịch. Ngay lần đầu tiên, nét duyên dáng và sự quyến rũ của bà làm cho hai chị em cô cảm thấy như họ đang ở nhà. Anna dự định sẽ rời đi sau một tuần nhưng kế hoạch ấy đã bị hoãn lại vì cả nhà Ventressi khẳng định giữ hai chị cô ở lại. Họ muốn đưa cô và Jenny đi tham quan thêm nhiều cảnh đẹp tại Rome.

Vì thế Anna đã kéo dài chuyến đi và họ trải qua những ngày hè tuyệt vời viếng thăm Naples, Pompeii và cả bờ biển Amalfi [4].

*[4] **Naples** (Tiếng Ý: Napoli, Neapolitan: Napule) là một thành phố nằm ở miền Nam nước Ý, trên bờ biển phía tây ngay vùng Vịnh Naples. Nằm giữa hai khu vực núi lửa đáng chú ý, núi Vesuvius và Khu Phlegraean, là thủ phủ của vùng Campania và tỉnh Napoli. Naples được biết đến với lịch sử nghệ thuật, văn hóa, kiến trúc, âm nhạc và ẩm thực phong phú của nó. Naples đóng một vai trò chính trị và văn hóa quan trọng cả trong và ngoài bán đảo Italia trong suốt sự tồn tại 2.800 năm của nó. Naples là thành phố giàu thứ tư của Ý.*

Di tích Pompeii được người ta xem là lý do chính để ghé thăm Naples. Mọi người có thể tìm hiểu thêm tại địa chỉ: http://www.adventure-travel-tales-and-tips.com/ruins_of_pompeii. Và đây là vài hình ảnh của nó.

Bờ biển Amalfi (tiếng Ý: *Costiera Amalfitana*) là một đoạn bờ biển trên bờ biển phía nam của bán đảo Sorrentine ở tỉnh Salerno, miền Nam nước Ý. Bờ biển Amalfi là một điểm đến du lịch phổ biến. Bờ biển Amalfi nằm trong một khí hậu Địa Trung Hải, mùa hè ấm áp và mùa đông ôn hòa. Nó nằm trên bờ biển phía nam tương đối dốc của bán đảo Sorrentine.

Toàn cảnh của thị trấn Amalfi nhìn thấy từ bến tàu với Nhà thờ chính tòa Amalfi ở trung tâm.

Một chuyến đi đến Tivoli đã được lên kế hoạch, nó nằm ở phía Đông Bắc cách Rome 31 ki-lô-mét, nhưng vào buổi sáng họ khởi hành Jenny thông báo rằng con bé bị nhức đầu vì thể Jovanna, mẹ của Lucio, đã khẳng khẳng rằng bà phải ở nhà để chăm sóc cho con bé. Carlo vẫn còn bận việc công ty, vì thế chỉ còn Lucio và Anna lái xe đến Villa d'Este [5].

[5]**Villa d'Este** là một khu dinh thự nằm tại Tivoli, gần Rome, Italy. Được xếp vào danh sách những di sản thế giới UNESCO, là một nơi tuyệt đẹp mang phong cách kiến trúc thời kỳ Phục hưng và những khu vườn thời Phục hưng Ý. Các bạn có thể tìm hiểu thêm tại địa chỉ:

http://en.wikipedia.org/wiki/Villa_d%27Este

Chúng ta cùng xem vài hình ảnh của nó.

Cô suýt không kìm nén được thích thú khi có anh làm bạn đồng hành. Sự quan tâm mà cô dành cho anh cứ tiếp tục tăng dần suốt hai tuần lễ đó, tim cô đập dữ dội mỗi lần ánh mắt của anh lướt qua mắt cô khi họ ngồi tại bàn ăn hay trong cùng một căn phòng.

Anna không có nhiều kinh nghiệm để biết chắc chắn anh có thực sự quan tâm đến cô hay không, nhưng cô thích cách anh lắng nghe mỗi khi cô nói với anh về một điều khiến cô cảm thấy thích thú, ánh mắt của anh ấm áp mang đầy vẻ phấn khởi khi chúng nhìn thẳng vào cô.

"Em thích đất nước này phải không, Anna?" Anh hỏi khi lái xe về Tu viện Benedictine.

"Em yêu đất nước này," cô trả lời, e thẹn liếc nhìn anh. "Em yêu tất cả mọi thứ - thức ăn, rượu vang, khí hậu..."

"Và cả con người?" Hàng lông mày của anh nhướn lên một cách diễn cảm.

"Em yêu mến những con người ở đây." Cô quay mặt đi nhìn về phía trước, hai gò má đột nhiên ửng hồng.

Tiếng cười nhỏ của anh gửi những cơn run rẩy tuyệt diệu dọc theo toàn bộ sống lưng của cô và cô khép hai đầu gối lại với nhau để ngăn sự ấm áp tăng lên đột ngột phía dưới cơ thể. Cô cảm thấy anh đang liếc nhìn mình nhưng cô không quay mặt về phía anh.

"Còn rất nhiều thứ anh muốn chỉ cho em xem, Anna à." Anh dừng xe lại và mỉm cười với cô.

Cô mỉm cười lại với anh, nhịp tim tăng nhanh dần khi cô nhìn thấy sự ấm áp trong ánh mắt của anh.

"Anh không cảm thấy phiền khi ngày hôm nay chỉ có em với anh đi với nhau chứ?" cô hỏi khi anh giúp cô bước xuống xe.

Ánh mắt của anh hướng đến đường cong mềm mại nơi bờ môi trước khi trở lại với ánh mắt sáng ngời của cô.

"Anh thích thực tế rằng cuối cùng chúng ta cũng được ở một mình với nhau," anh nói, hạ môi mình lên môi cô.

Anna đã lạc mất bản thân kể từ khoảnh khắc đó. Nụ hôn của anh dịu dàng một cách thanh tao, nó khiến cô không tự chủ mà đáp trả lại anh. Trong quá khứ cô cũng có lần được hôn nhưng không có điều gì giống như cảm giác khi làn môi của Lucio trên môi cô. Đôi môi anh mạnh mẽ, lưỡi của anh đi vào miệng cô một cách kiên định nhưng đầy tự chủ, như thể anh nhận ra sự thiếu kinh nghiệm của cô.

Sau đó, tất cả những gì Anna có thể nhớ về Villa d'Este chính là tiếng nước chảy và âm thanh ríu rít của những chú chim trong khu vườn tầng bậc hòa quyện với tiếng chuông ở một nào đó. Cô để những cảm giác mơ mộng lạc mất trong vòng tay của Lucio, thậm chí khó có thể thu nhận những gì Lucio đã kể cho cô nghe về Villa d'Este.

"Nơi này được lập ra bởi Giáo chủ Ippolito d'Este, con trai của Lucrezia Borgia. Những đài phun nước và những khu vườn tầng bậc được Liggorio và Giacomo della Porta thiết kế," anh nói cho cô biết. "Em có thấy nơi đó không?" Anh chỉ về phía trước. "Tại đó được bố trí một hệ thống bao gồm 100 đài phun nước."

Anna quét mắt đến những hình thể bám rêu khắc theo hình đại bàng, tàu buồm, cột tháp và những hình thù kỳ quái khác. Chúng khiến ánh mắt của cô sáng lên vì tình yêu, không phải vì thích thú.

Cô đã yêu Lucio.

"Nãy giờ em không nghe những gì anh nói, em yêu à," anh khiển trách cô một cách dịu dàng.

Cô nghiêng đầu về phía anh. "Có chứ, em có nghe mà. Anh cứ việc kiểm tra."

"Được thôi." Anh dùng một ngón tay nâng cằm cô lên. "Nói cho anh biết có tất cả bao nhiêu đài phun nước trong Viale delle Cento Fontane?"

Cô đưa lưỡi liếm lấy môi và mỉm cười với anh một cách đờ đẫn. "Em bỏ cuộc. Có bao nhiêu vậy anh?"

"Chúa ơi," anh gầm gừ cách khôi hài, kéo cô vào vòng tay. "Anh phải làm gì với một du khách lơ đãng thế này đây?"

Cô cười lớn khi nghe thấy sự mỉa mai trong giọng nói của anh. "Em sẽ tập trung hơn nếu anh đừng khiến em hoàn toàn mất trí vì nụ hôn anh đã trao cho em khi chúng ta vừa đến đây."

"Anh muốn hôn em." Anh nhìn chằm chằm vào cái miệng đang mỉm cười của cô. "Anh đã từng mơ được làm như thế từ lần đầu tiên anh nhìn thấy em đang an ủi em gái mình trên đường."

"Thực vậy sao?"

"Em không nhìn thấy anh không thể nào rời mắt khỏi em sao?" anh hỏi. "Em không nhận ra anh muốn dùng những ngón tay và cả cơ thể mình chạm vào em để khẳng định em là của anh sao?"

Cô cảm thấy phần dưới cơ thể đầy nóng bỏng đang căng cứng của anh áp vào nơi mềm mại của cô, nó làm mạch cô đập điên cuồng đáp trả lại sự gần gũi của anh.

"Em...em chưa từng cảm thấy điều này trước đây," cô e thẹn thú nhận.

"Em không có kinh nghiệm trong chuyện này sao, em yêu?" anh hỏi một cách dịu dàng.

Cô thấy thật khó giữ lấy ánh mắt đầy mãnh liệt của anh. "Em xin lỗi."

"Xin lỗi?" Anh thở hỗn hển. "Em không việc gì phải xin lỗi cả! Em không nhận ra anh đã mong đợi được gặp một người giống như em sao? Một người chưa từng ngủ với hàng tá đàn ông trước anh?"

"Đó là một quan điểm cổ hủ đấy, Lucio," cô không thể không chỉ ra.

Anh cười lớn. "Đúng, anh biết điều đó, nhưng anh là người Ý vì thế anh cho phép những gì là truyền thống hiện diện trong quan điểm của mình, em hiểu mà phải không em yêu?"

"Nếu anh thực sự là một chàng trai người Ý theo chủ nghĩa truyền thống thì anh phải chọn một cô trinh nữ người bản xứ làm bạn đời của mình."

"Anh sẽ tự lựa chọn vợ cho mình," anh nói. "Và anh đã quyết định người đó chính là em."

"Em sao?" cô kêu lên.

"Tại sao không phải là em chứ?" anh nhìn xuống cô. "Em khiến anh mù mị cả người. Anh muốn em nhiều đến mức cả cơ thể anh nhức nhối vì nó."

"Nhưng em chỉ mới hai mươi một tuổi," cô nói.

"Thế thì sao nào? Anh đã ba mươi và hơn em đến chín tuổi."

"Nhưng em là người Úc."

"Có vấn đề gì sao?"

"Em phải trở về nhà và em..."

"Khi em là vợ của anh, em có thể đi khắp nơi trên thế giới, cả em gái của em nữa. Anh sẽ không hề trói buộc em phải ở đây. Anh cũng rất thích Úc, cách đây vài năm một vài người thân của anh đã đến định cư tại Úc. Chúng ta có thể sống ở cả hai đất nước."

"Ôi, Lucio." Cô ấn mình trong vòng tay của anh. "Em không thể tin được điều này lại xảy đến với mình."

"Hãy tin vào nó đi, em yêu." Lucio thì thầm vào tóc của cô. "Nó chính là thế. Nó là định mệnh của anh và em."

-o0o-

Định mệnh.

Anna rời khỏi thang máy và đi về phòng dành cho nhân viên, tim cô chùn xuống với những gì cô mới vừa tự đưa ra.

Ba tháng là người yêu của Lucio – không, phải nói là tình nhân mới đúng. Tình nhân – nó khiến mối quan hệ giữa họ trở nên ít có giá trị hơn. Cô sẽ bị vứt bỏ ngay khi anh chán cô, khi anh đã trả thù cô một cách trọn vẹn.

Việc anh vẫn còn tức giận là điều dễ hiểu. Cô biết không có bất cứ lý do nào để mong đợi nó trở nên khác đi. Nếu là cô, cô cũng sẽ bị hủy hoại. Thậm chí ngay lúc này khi nghĩ đến việc anh có quan hệ với ai đó theo cách họ đã từng yêu nhau cũng khiến cô cảm thấy đau đớn, cơ thể của họ hòa hợp với nhau, chỉ cần anh nhìn cô đã khiến cô muốn có anh.

Cô cởi bộ đồ phục vụ phòng và mặc lại đồ của mình, đây không phải lần đầu cô mong chúng đừng quá cũ kỹ lỗi thời như thế này.

Cô lúc lắc mái tóc, thấy tiếc vì gương mặt tái nhợt do không trang điểm và ước gì mình có thể chống lại những lời đe dọa của Lucio. Anh đã thay đổi.

Anh không còn là người đàn ông dịu dàng và ga lăng trong mơ của cô. Anh đã trở thành một người đàn ông chỉ có lòng thù hận và bắt cô phải trả giá vì những tội lỗi trong quá khứ của mình.

Ôi, những năm qua cô cũng đã phải trả giá vì chúng!

Không có một ngày nào trôi qua mà cô không cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra. Nếu như không có những tấm ảnh đó, cô sẽ thề rằng đó chỉ là sự dối trá.

Nhìn bên ngoài, Carlo luôn luôn tỏ ra mình là cậu em trai quyền rũ của Lucio. Khi nhận được

tin anh trai mình đính hôn, anh ta tỏ ra thản nhiên bình thường nhưng cho dù thế nào đi nữa Anna ngờ rằng anh ta khó chịu khi nghe tin đó. Cô thường xuyên nhìn thấy anh ta quan sát cô mỗi lúc không có ai để ý. Ánh mắt của anh ta khiến cô cảm thấy lo lắng. Cô đã muốn kể cho Lucio nghe về điều đó nhưng anh đã quá tất bật hoàn thành công việc để có thể tập trung vào đám cưới của họ.

Những tuần lễ đó trôi qua trong sự vui sướng khoái lạc mơ màng khi Lucio chỉ dạy cho cô ngôn ngữ của tình yêu và hướng dẫn cơ thể cô hòa quyện hoàn toàn với nó. Cô đã thết lên sự khoái lạc của mình, nức nở vì những cảm xúc mãnh liệt trong vòng tay anh, khi anh ôm cô thật gần, không những hai tay mà cả hai chân đều quấn lấy cô.

Niềm hạnh phúc đó dường như vô hạn. Cô trở nên bừng sáng vì nó, sự đau khổ lúc trước giờ đây được thay bằng cảm giác nhẹ nhàng thanh thoi.

Thậm chí ngay cả Jenny vốn yếu đuối, cơ thể nhỏ bé ở độ tuổi mười lăm cùng với sự tự tin cũng lớn dần lên.

Hai chị em cùng lên kế hoạch cho lễ cưới của Anna, thức đến khuya để xem xét kỹ lưỡng những mẫu thiết kế và hoa trang trí, không ai trong họ đề cập đến mẹ nhưng cả hai đều ước rằng mẹ có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ đã trở nên tốt đẹp như thế nào.

Nhưng nó đã không như thế.

Chính Carlo đã làm điều đó.

Anh ta đã mời cô một ly rượu sâm panh vào cái đêm đầu tiên mà Lucio đi công tác, nụ cười hoàn hảo che đi những điều anh ta ấp ủ.

"Chúc mừng tương lai của cô, Anna." Anh ta nâng ly rượu của mình lên.

Có điều gì đó trong giọng nói của anh ta khiến cô có cảm giác nguy hiểm, nhưng cô đã phớt lờ nó, bản thân thoải mái vì nghĩ Jenny đang ở phòng bên cạnh.

Nhưng sau đó khi cô thức dậy trên giường của Carlo, ánh mặt trời rực rỡ như đôi mắt mang đầy vẻ buộc tội lên cơ thể trần trụi của cô thì cô nhận ra mình đã sai lầm.

Thậm chí nếu cô có gào thét lớn lên cũng sẽ chẳng ai nghe những lời cô nói.

Chương 3

Anna ép bản thân tránh xa những suy nghĩ của quá khứ.

Nó không thể thay đổi bất cứ điều gì. Những gì cô đã làm không thể biến thành không. Cô đã ngủ với em trai vị hôn phu của mình và có bằng chứng để chứng minh điều đó. Cho dù cô có thể ráp nối vài chi tiết không rõ ràng về đêm đó thì tất cả vẫn còn chìm vào màn sương mờ mịt.

Cô không còn lựa chọn nào ngoài việc tin vào những gì Carlo đã nói với Lucio.

Cô đã quyến rũ Carlo và khi anh ta thức dậy nhận ra sai lầm của mình, anh ta đã chụp lại những tấm ảnh đó để chứng minh cô là một người phụ nữ phóng đảng như thế nào, bởi anh ta biết rằng mình không thể nào thuyết phục Lucio tin vào điều đó nếu như không có bằng chứng cụ thể.

Một bằng chứng chân thật đến mức có thể. Cô vẫn còn cảm thấy vô cùng xấu hổ khi nhớ đến hình ảnh cơ thể cô nằm dài trên giường, khuôn ngực và cả nơi nữ tính lộ ra hoàn toàn như trong những bộ phim khiêu dâm hạng B.

Và kết quả của sự căm dỗ đó chính là việc Sammy được thụ thai, điều đó càng khiến sự đau đớn mà cô phải chịu đựng tăng lên bội phần.

Thằng bé hoàn toàn vô tội. Làm sao cô có thể nói cho con trai cô biết thằng bé đã được thụ thai trong tình huống như thế nào chứ?

Cô hít một hơi thật sâu và nhấc tay lên gõ cửa phòng của Lucio, nhưng trước khi cô chạm tay đến thì cánh cửa đã mở ra và cô suýt ngã vào bên trong phòng.

"Em làm gì mà lâu thế?" Lucio gầm lên với cô.

"Em chỉ mới đi hơn mười phút mà," cô nói, chất giọng có chút đề phòng.

"Tôi đã nói là mười phút, không phải hơn mười phút." Cánh cửa đóng sầm lại phía sau lưng cô, nó khiến câu tuyên bố của anh mang vẻ ra lệnh hơn.

Cô hít thật sâu, hoàn toàn tức giận. Thế ra đây chính là cách anh muốn sao? *Tôi là chủ và cô là nô lệ của tôi.*

Sự oán giận bùng lên trong ánh mắt màu xanh của cô khi cô đối mặt với anh. "Em phải lấy đồ trong tủ chứ."

"Khi tôi chỉ định rõ thời gian thì tôi mong em sẽ tuân theo chính xác từng giây."

"Còn quy tắc nào khác nữa không?" Cô liếc nhìn anh một cách giận dữ. "Thưa ngài?"

Cầm cửa anh siết chặt lại. "Trên thực tế thì – có."

Có một điều gì đó trong nét mặt của anh khiến cô cảm thấy sợ hãi. Sự lạnh lùng hiện diện rõ ràng nơi bờ môi kiên nghị của anh như thể anh đang dự tính bắt cô phải chịu đựng tất cả đau

khổ mà cô đã gây ra cho anh.

"Cởi đồ ra."

Cô ngẩng đầu lên trong sự bàng hoàng. "Cái gì cơ?"

"Như em nghe đó."

Cô há hốc miệng nhìn anh bởi điều này dường như kéo dài bất diệt, tim cô đập liên hồi trong lồng ngực, khiến cô cảm thấy bản thân có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào.

"Anh nói đùa đúng không?"

"Cởi đồ ra hoặc tôi sẽ làm điều đó giúp em." Sự tàn nhẫn trong giọng nói của anh khiến cô cảm thấy kinh sợ, nó hoàn toàn khác biệt với người đàn ông cô đã từng biết – một người đàn ông dịu dàng và nồng nhiệt.

"Em...em cần có thời gian."

"Em đã có bốn năm rồi."

Ánh mắt cô hướng trở lại phía anh. "Tại sao anh lại làm điều này?"

"Em biết rõ tại sao mà," anh nói.

"Việc trả thù này không phải đã đi quá xa rồi sao?" Sự điềm tĩnh của cô bắt đầu vỡ vụn nhưng cô đã che đậy nó một cách hoàn hảo.

"Trong một khoảng thời gian dài tôi đã nghĩ đến khoảnh khắc này. Em đã làm điều đó cho em trai tôi, và bây giờ đến lượt tôi làm thế với em."

Sự kích động dâng lên trong cổ họng của cô và cô nuốt mạnh xuống để ngăn không cho nó thoát ra.

"Đừng làm điều này với em, Lucio." Giọng nói của cô chỉ như tiếng thì thầm, tông giọng chứa đựng sự nài xin.

"Em không có quyền bảo tôi phải làm gì hay không thể làm gì!" Những từ ngữ anh nói ra sắc bén khủng khiếp. "Em sẽ làm điều tôi nói hoặc gánh chịu hậu quả nếu em khước từ."

"Em sẽ căm ghét anh suốt đời."

"Em đã biểu lộ sự chán ghét của mình bằng việc ngủ với em trai tôi. Bây giờ đã đến thời điểm để tôi chứng minh sự căm ghét của chính mình."

Cô đứng bất động, sự lạnh lẽo quét qua người mặc dù nhiệt độ trong phòng ở mức 20. Chưa bao giờ trong những cơn ác mộng của mình, cô mong chờ tình huống này sẽ xảy ra. Cô lo lắng vì Sammy, những giọt nước mắt tự rơi khi cô nghĩ về tình trạng sức khỏe của thằng bé rồi việc gặp lại Lucio, đột ngột tất cả mọi thứ dường như quá sức chịu đựng của cô.

Cho dù cô hiểu nam nữ có quyền bình đẳng ngang nhau và không muốn mình yếu đuối, nhưng

cô vẫn làm điều mà bất cứ cô gái nào cũng sẽ làm thế.

Cô bật khóc, nước mắt tuôn như mưa.

Lucio đứng đó thình lạng, nhìn thấy hai bờ vai run rẩy của Anna và cô cúi thấp đầu để không cho anh nhìn thấy.

"Anna." Anh hạ thấp giọng và bước về phía cô. "Anna..."

Cô ngước mặt lên và nhìn anh một cách giận dữ. "Bây giờ hãy xem những điều anh đã làm. Anh vui rồi chứ?"

Cổ họng anh di chuyển nâng lên hạ xuống và một bàn tay bất giác đưa lên luồn vào mái tóc dày theo cách điên cuồng.

"Tôi không muốn làm em phải khóc."

"Không...không có sao?" cô nấc lên. "Thế điều anh muốn là gì?"

Anh hít thở một cách không đều. "Tôi xin lỗi. Tôi đã quên mất những căng thẳng em phải gánh chịu vì cậu con trai nhỏ của mình."

Chất giọng dịu dàng của anh chỉ khiến cô khóc nhiều hơn. "Mọi việc quá...quá khó khăn," cô nghẹn lời. "Em đã làm tất cả mọi thứ có thể nhưng nó không đủ. Em không thể nhìn thẳng bé... chết...Anh chắc chắn hiểu điều em muốn nói phải không?"

Đôi mắt sẫm của anh giữ lấy ánh mắt của cô. "Dĩ nhiên tôi hiểu điều đó."

Cô khịt khịt mũi và anh đưa cho cô chiếc khăn tay sạch màu trắng. Cô vùi mặt vào đó, cảm thấy mừng vì có cơ hội thoát khỏi ánh mắt dò xét của anh.

"Tôi sẽ đưa em về nhà gặp thẳng bé."

"Em có thể đón xe điện."

"Anna." Hai bàn tay anh giữ lấy vai của cô, để cô không có cơ hội tránh ánh mắt của anh. "Việc này là chuyện giữa hai chúng ta. Tôi muốn em biết rằng tôi sẽ không để nó liên lụy đến Sammy hay Jenny."

"Anh mới tử tế làm sao." Giọng nói của cô pha lẫn sự chế nhạo khi cô kéo bản thân thoát khỏi anh.

"Em đang căng thẳng."

"Em cảm thấy tức giận!" cô đáp trả lại. "Làm sao anh có thể dùng cách này để làm nhục em chứ?"

"Vì thế em định dùng nước mắt để căn vặn trách móc tôi sao, em yêu?"

"Em thích móc hai mắt của anh ra," cô nói xuyên qua hàm răng đang nghiến chặt. "Em ghét anh."

"Tôi không quan tâm cảm giác em dành cho tôi," anh đáp lời một cách bình tĩnh. "Khi chuyện tình cảm của chúng ta chấm dứt, không nghi ngờ gì em sẽ còn căm ghét tôi hơn."

Cô đau đớn hít lấy từng hơi.

"Làm sao anh có thể sống như thế chứ? Làm sao anh có thể đứng đây và nói những điều đó một cách bình tĩnh, như thể nó không hơn gì sự lợi dụng?"

"Tôi không lợi dụng em. Tôi đang giúp em."

"Đúng thế, vì những mục đích của chính anh!"

Ánh mắt anh nhìn cô mang vẻ cảnh báo. "Tôi sẽ không tha thứ cho những lời lăng mạ của em. Tôi đề nghị em hãy vứt bỏ nó trong khi tôi vẫn còn cảm thấy có lỗi với em. Trong tương lai tôi có thể khẳng định mình sẽ không tử tế như thế đâu."

Cô tránh xa anh trong sự thịnh nộ, cố giữ khoảng cách thật xa với anh.

"Khi nào em phải thực hiện...nghĩa vụ của mình?" Cô cố làm cho giọng của mình trở nên gay gắt, hy vọng khiến anh khó chịu.

"Tôi sẽ cho em hai ngày để thu dọn mọi thứ. Thứ ba tôi sẽ cho xe đến rước cả ba người."

"Chỉ như thế thôi sao?"

Anh trao cho cô cái nhìn khó dò xét. "Chỉ thế thôi."

-o0o-

Suốt chuyến đi cô ngồi yên trong sự đau khổ, xoay lưng lại với dáng người cao ráo lạnh lùng đang ngồi sau tay lái, người không hề liếc nhìn cô một lần.

Cô chỉ hướng cho anh và anh quẹo vào Maserati, dừng ngay lề đường phía trước căn hộ của cô.

"Cảm ơn anh đã đưa em về nhà," cô thì thầm và mở cửa xuống xe.

"Chờ đã." Anh nắm lấy tay cô, ngăn cô lại.

Ánh mắt cô trở nên sắc lại khi những ngón tay rám nắng của anh vòng quanh cổ tay cô trước khi cô quay trở lại nhìn vào đôi mắt sẫm màu khó dò xét của anh.

"Em không định giới thiệu tôi với con trai của em sao?" Nét mặt của anh mang theo sự nhạo báng.

"Thằng bé có lẽ đã ngủ rồi." Cô vói tay đến cửa xe lần nữa nhưng anh siết chặt lấy tay cô.

"Vậy em sẽ phải đánh thức thằng bé và giới thiệu với bác của nó."

"Em sẽ không làm như thế!"

"Meeeeey!" một giọng nói nhỏ vang lên từ tầng trên của căn hộ. "Mẹ ơi!"

Anna bước ra khỏi xe, hầu như không để ý đến cách Lucio buông tay cô ra như thể nó thiêu đốt lấy anh.

"Chào con, bé yêu!" Cô giơ bàn tay vẫn còn run rẩy vẫy chào cậu con trai bé bỏng đang mỉm cười.

"Chú ấy là ai vậy ạ?" thằng bé hỏi.

"Chú ấy là..."

"Nói với thằng bé tôi là bác của nó," Lucio nói vọng từ phía sau cô.

Anna quay người lại đối mặt với anh. "Em không thể làm thế!"

Nét mắt của anh trở nên cứng rắn lại khi anh nhìn cô. "Tại sao không?"

Cô dờn ánh mắt đau đớn tránh khỏi anh. "Bởi vì em đã nói với Jenny rằng Sammy là con trai của anh."

"Chúa ơi!"

"Em phải làm như thế," cô nói tiếp. "Em không muốn làm cho con bé phải thất vọng...Em nghĩ đó là điều tốt nhất."

"Thậm chí em không nói thật cho em gái mình biết những gì em đã làm hay sao?"

Cô cắn lấy môi và quay người lại.

"Chúng ta sẽ thảo luận việc này sau," anh nói và cầm lấy tay của cô một lần nữa.

Jenny giật mình khi cô nhìn thấy Anna và Lucio bước vào nhà. Những ngón tay nhúc nhích không yên, vẻ mặt bồn chồn khó hiểu.

"Tất cả ổn cả mà," Anna nói, vừa ra hiệu vừa nói. "Lucio và chị sẽ quen lại với nhau."

Jenny mỉm cười và nói lớn lên. "Thật vậy sao?"

"Đúng thế, Jenny," Lucio nói. "Đó là sự thật. Hai anh chị đã nối lại quan hệ. Sự hiểu lầm...giữa cả hai đã được làm rõ, bây giờ anh chị đang dự tính những kế hoạch cho tương lai."

"Em mừng cho cả hai!" Jenny đưa tay ôm lấy hai bên mặt trong sự hân hoan sung sướng. "Em đã mơ về ngày này!"

Anna nhanh chóng ra hiệu đáp trả. "Đừng quá hưng phấn như thế, Jen. Bọn chị không dự tính kết hôn đâu – chỉ sống cùng với nhau thôi. Lucio muốn tất cả chúng ta chuyển đến sống cùng với anh ấy."

Nụ cười của Jenny không hề biến mất khi cô ra hiệu lại. "Có vấn đề gì sao? Điều quan trọng nhất là hai anh chị mãi được ở bên cạnh nhau. Cuối cùng Sammy sẽ được sống cùng với cha mình."

Ồi, mọi thứ trở nên rối tung cả lên, Anna nghĩ. Như thể mọi lời nói dối cô từng nói ra đang quay trở lại ám ảnh cô.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ gặp lại Lucio, vì thế cô nghĩ việc nói cho Jenny biết anh chính là ba của thằng bé là việc làm đúng đắn khi đó. Cô không nhận ra mình đã mang thai cho đến tháng thứ ba, nó khiến cô chịu nhiều tổn thương hơn sau khi cắt đứt với Lucio và chính tội lỗi của cô đã khiến họ phải xa nhau.

"Anh có thể thấy anh cần phải học cách ra hiệu hoặc cả hai người hãy nói chuyện với nhau khi không có anh ở đây," Lucio kéo dài giọng.

Jenny cười khúc khích.

Anna giận dữ.

Và Sammy lao nhanh vào phòng, dừng lại ngay trước cái chú cao ráo đang đứng kế bên mẹ.

"Chú là ai vậy ạ?" Thằng bé hỏi khi bản thân không nhận được câu trả lời từ hồi nãy.

Lucio quỳ xuống và dang tay về phía thằng bé. "Ta là ba của con."

"Thật ạ?" Đôi mắt nâu của Sammy mở lớn.

"Ta nói thật," anh nói, nhắc thằng bé lên.

Lần đầu tiên nhìn thấy cả hai ở cùng nhau khiến tim Anna quặn lại đau đớn. Không một ai biết họ không phải là cha con. Cả hai đều có mái tóc đen bóng và đôi mắt màu sô-cô-la, cái cằm và bờ môi cương nghị.

"Ba nghe nói con không được khỏe," Lucio nói. "Nhưng bây giờ ba đã ở đây vì thế con phải cố gắng khỏe hơn biết chưa."

"Nhưng khi con khỏe lên thì sao ạ?" Sammy hỏi. "Ba vẫn còn ở lại đây chứ?"

Anna quay người đi, cô không thể nhìn anh nói dối thằng bé.

"Ba hứa với con, Sammy," anh nói. "Con sẽ khỏe hơn và ba chắc chắn sẽ gặp mặt con mỗi ngày."

Một sự sợ hãi dâng lên trong lòng của Anna.

Ventressi là một gia đình giàu có, họ có thể dùng tiền bạc để nhờ đến pháp luật can thiệp. Việc đem Sammy rời khỏi người mẹ đơn thân đang túng quẫn và trả thằng bé về cho người cha giàu có là một nhiệm vụ vô cùng đơn giản. Carlo có thể mang lại cho thằng bé những thứ mà chỉ có trong mơ cô mới có thể đem đến. Những chăm sóc tốt nhất, được hưởng sự giáo dục riêng và những kì nghỉ bên bờ biển – một danh sách dài những thứ khác hiện lên trong đầu của cô. Cô sẽ không có bất cứ bằng chứng hợp pháp nào để biện minh cho những hành động của mình. Cô đã giấu kín không cho ba thằng bé biết về sự tồn tại của con trai mình, không nghi ngờ đó chính là một điều tồi tệ đối với nước Ý - một quốc gia mà nam giới là người cầm quyền.

"Sammy..." giọng của Anna mang vẻ sầu thảm. "Tại sao con không cùng với dì Jenny đi đâu đó trong khi mẹ có vài chuyện muốn thảo luận cùng với...ba của con." Cô trao cho Jenny ánh mắt biết ơn khi em cô cầm lấy tay của thằng bé.

"Đi nào, Sammy," Jenny nói. "Dì cháu mình đi dạo một vòng công viên nào."

"Thích quá!"

Anna chờ cho đến khi cửa trước đóng lại rồi mới xoay người về phía Lucio. "Anh không có quyền nói dối thằng bé như thế!"

Anh giữ lấy ánh mắt mang đầy lửa giận của cô bằng thái độ bình thản. "Tôi không nói dối thằng bé. Đó chính là ý của tôi. Tôi sẽ gặp thằng bé mỗi ngày."

"Trong bao lâu chứ? Ba tháng sao? Thằng bé vẫn còn quá nhỏ, Lucio. Thằng bé không phải một món đồ chơi để anh nhặt lên rồi vứt xuống bất cứ khi nào anh cảm thấy vui. Thằng bé sẽ dính chặt lấy anh và khi anh bỏ đi thằng bé sẽ..."

"Thằng bé hoàn toàn là một người nhà Ventressi," anh nói, phớt lờ tràng đá kích của cô. "Nhưng thằng bé trông giống tôi hơn là giống Carlo."

"Tạ ơn Chúa vì thằng bé không có những tính cách giống như anh," cô đáp trả lại trước khi có thể kịp dừng bản thân.

Lucio đứng nhìn cô trong một lúc lâu, nét mặt khép kín cảm xúc của anh gây ra sự hỗn loạn nơi cô, nó khiến cô tự hỏi không biết những gì đang được giấu phía sau ánh mắt suy tư đó của anh.

"Thằng bé đáng lẽ đã là con trai của tôi." Anh phá vỡ sự thinh lặng.

Cô nhìn xuống hai tay của mình. "Chúng ta không thể thay đổi quá khứ, cho dù chúng ta có muốn làm điều đó nhiều như thế nào."

"Vì thế em hối hận về những hành động của mình sao?"

"Em ngạc nhiên khi anh có thể hỏi điều đó," cô nói. "Em hối hận về mọi thứ. Em hối hận vì đã gặp anh và rồi yêu anh..."

"Em không hề yêu tôi!" Tông giọng tức giận của anh cắt ngang lời cô. "Em muốn có tấm vé trang trải chi phí và em đã bẫy được tôi bằng chính sự ngây thơ giả tạo của mình. Tôi là thằng ngốc khi để bản thân rơi vào cái bẫy đó. Em là một người đàn bà dĩ thỏa, ngay từ đầu người em để mắt đến chính là Carlo."

"Đó không phải là sự thật!"

"Không phải thế sao?" Đôi mắt sẫm của anh nheo lại. "Nó đã kể cho tôi nghe em đeo đuổi nó như thế nào."

"Cái gì cơ?"

"Suốt thời gian tôi không có mặt ở đó, nó nói rằng nó đã phải né tránh những lời tán tỉnh của

em."

"Đó là lời nói dối!"

Anh khinh miệt nhìn cô. "Em nghĩ tôi sẽ tin lời em hơn những lời em trai của tôi đã nói sao?"

"Không phải thế. Nhưng điều đó không có nghĩa những gì anh ta nói đều là sự thật."

"Nó chưa bao giờ nói dối tôi. Nhưng em thì khác – toàn bộ cuộc đời của em là một sự dối trá. Em đã che giấu gia đình tôi về sự tồn tại Sammy."

"Nhưng anh dường như đã biết về thằng bé," cô chỉ ra. "Anh đã nói thế tại quán cà phê vào ngày hôm qua, nhớ chứ?"

"Em nghĩ tôi sẽ tiến hành những dự định của mình mà không hề tìm hiểu về em sao?"

Sự sợ hãi bám chặt lấy sống lưng của cô. "Ý của anh là gì?"

Anh nhìn cô bằng ánh mắt độc đoán. "Tôi đã cho người điều tra em. Em chỉ cần có bất cứ hành động nhỏ nào là sau đó tôi đã được nghe báo cáo về nó."

"Không!"

"Có đó, em yêu." Anh giương lên một nụ cười tự thỏa mãn. "Tôi đã quan sát em trong suốt bốn năm qua."

"Thế tại sao anh phải đợi đến bây giờ mới tới gặp em?"

Anh nhún vai một cách bất cần. "Chiến thuật thôi, em yêu. Tôi muốn chắc chắn em sẽ không thể từ chối lời đề nghị của tôi."

"Ý của anh là anh đang dùng tiền để đe dọa em."

"Tổng tiền là một từ nghe chẳng dễ chịu tí nào." Anh xem xét những móng tay trong giây lát. "Tôi trao cho em đặc ân và em hoàn trả lại cho tôi thôi."

"Em không thể tin những điều em vừa nghe." Cô khoanh tay và giận dữ liếc nhìn anh.

"Em cảm thấy khó chịu vì những thỏa thuận của chúng ta sao?"

"Em thấy chúng thật ghê tởm!"

"Hiển nhiên em sẽ sớm nhận ra cái gì có lợi cho mình và điều chỉnh cho phù hợp với nó."

Anna muốn hét lên thật lớn trong nỗi tuyệt vọng. Cô cảm thấy hoàn toàn bất lực. Cô không có nơi nào để thoát khỏi anh.

Căn bệnh của Sammy như bóng ma lờn vờn trước mặt cô, cô không có cách nào vượt qua nó mà không có sự giúp đỡ của Lucio, nhưng còn những điều kiện của anh thì sao? Làm sao cô có thể bảo vệ bản thân tránh những tổn thương đó đây?

Lòng cô đã tan nát sau khi họ cắt đứt với nhau. Phải mất nhiều tháng cô mới có thể đưa bản

thân rời khỏi vực thẳm đau đớn gần như đã hủy hoại cô. Liệu cô có đủ tỉnh táo để thoát khỏi những đau đớn đó một lần nữa hay không?

"Em cần chút thời gian để làm quen với...điều này," cô nói. "Em phải thu xếp chi phí nhập viện cho Sammy và em..."

"Tôi đã làm việc đó rồi."

"Sao cơ?" Cô nhìn anh chăm chăm.

"Tôi luôn mau chóng thực hiện những vấn đề khẩn cấp. Ca phẫu thuật của thằng bé sẽ diễn ra vào tuần tới."

"Anh không có quyền làm thế!"

"Tôi hoàn toàn có quyền. Ở đất nước này ngoài em và Jenny, tôi là người thân tiếp theo của thằng bé."

Anna không có bất cứ lý lẽ nào để phản bác lại lời tuyên bố của anh.

Cô bỗng choáng váng nhận ra – anh nói đúng. Anh chính là người thân bên nội gần nhất của Sammy và cô không thể làm gì để thay đổi thực tế đó.

"Không có điểm quan trọng nào cần tranh luận," anh nói tiếp. "Hiện tại em đang phải chịu sự căng thẳng lớn. Tôi nghĩ nếu tôi thu xếp những việc cần thiết thì em sẽ thoải mái hơn."

Những suy tính kỹ lưỡng của anh khiến cô cảm thấy mình quá trẻ con và thiếu trách nhiệm. Anh làm cho cô có cảm giác như cô là một người mẹ tồi, đã đặt những tranh luận nhỏ nhoi lên trên mạng sống của con trai mình.

"Cám ơn anh," cô thì thầm một cách miễn cưỡng.

"Tôi đã thông báo với bệnh viện tôi sẽ là người lo mọi chi phí phẫu thuật cho Sammy. Tôi cũng đã làm một tài khoản đứng tên em." Anh vói tay vào bóp và đưa cho cô tấm thẻ ngân hàng. "Ngày sinh của em chính là số nhận dạng cá nhân. Trong này có đủ tiền để em mua sắm những quần áo cần thiết cho em, Jenny và Sammy."

"Em không cần nó." Cô đưa trả lại cho anh.

Anh cầm lấy tay cô, gỡ lần lượt từng ngón tay đang siết chặt và đặt tấm thẻ vào lòng bàn tay trước khi khép những ngón tay của cô lại. "Em sẽ cầm và sử dụng nó, hiểu chứ?"

Cô cau có nhìn anh đầy phẫn uất. "Anh muốn em mua loại quần áo nào cho riêng mình? Một thứ gì đó kích thích anh sao?"

"Tôi không cần quần áo làm việc ấy."

Mặt cô ửng đỏ vì xấu hổ khi cô nhớ lại những tấm ảnh đáng căm ghét đó.

"Em không thể làm việc này," cô nói với hai bàn tay đang run rẩy bất lực. "Em không thể giả vờ là tình nhân của anh theo cách này."

"Em không cần phải giả vờ," anh khẳng định. "Tôi đảm bảo điều đó."

Anna hoảng sợ trần trối nhìn anh. Đó có phải là sự trả thù cuối cùng của anh phải không, khiến cô muốn anh và yêu anh một lần nữa?

"Anh không thể làm điều này với em, Lucio." Cô cố nén những giọt nước mắt lần nữa. "Anh không thể dùng cách này để hủy hoại em."

"Tôi không muốn hủy hoại em," anh nói. "Tôi muốn chiếm hữu em. Tôi muốn em phải nhức nhối theo cách mà tôi đã phải chịu đựng trong suốt bốn năm qua. Tôi muốn xóa sạch hình ảnh em nằm trên giường của Carlo ra khỏi tâm trí."

"Anh sẽ hủy hoại em." Giọng nói của cô chẳng khác gì tiếng thì thầm, vai trĩu xuống khi cô chấp nhận định mệnh của mình. "Anh sẽ làm điều đó."

Lucio đứng bất động trước mặt cô, ánh mắt anh tập trung vào dáng vẻ hoàn toàn bất lực của cô.

"Anna."

Cô ngược đầu lên và nhìn vào mắt anh. "Đừng khiến em phải căm ghét anh," cô cầu xin.

"Em căm ghét tôi vì những điều tôi đã mất sao?"

Đây là một điểm cần tranh luận bởi cô không bao giờ có thể căm ghét anh. Như lúc trước, cô vẫn mãi yêu anh, không dè dặt, một cách hoàn toàn vô thức.

"Em không thể nhận thêm nữa, Lucio." Cô cắn lấy môi dưới. "Đừng bắt em phải nài xin anh."

Vẻ mặt của Lucio đanh lại khi đưa tay kéo cô tựa vào người anh. "Tôi sẽ không bao giờ thấy thỏa mãn cho đến khi nghe thấy lời cầu xin của em." Giọng anh trở thành tiếng gầm nhẹ trầm thấp khi anh cúi đầu xuống và bắt giữ lấy môi cô.

Anna cảm thấy lưỡi anh lùa vào trong miệng cô đánh thức mọi giác quan bên trong. Cô không có cách nào kháng cự lại sự đụng chạm của anh. Cô không có bất cứ lá chắn phòng thủ nào để cách xa anh. Ngay khi môi anh chạm môi cô, cô đã lạc mất bản thân trong ngọn lửa đam mê, nhu cầu như chất đốt chạy xuyên qua người với ý định thiêu cháy cô.

Cô tan chảy như một ngọn nến dưới tác động của đèn hàn, bên trong vỡ òa, cột sống như gãy vụn, dán chặt vào người anh, nơi cơ thể anh rộn ràng với nhu cầu dành cho cô.

Cơ thể anh rắn chắc, cơ thể cô mềm mại, từ sự trải nghiệm cô biết được sự kết hợp hoàn hảo này sẽ trở thành thiên đường tại thời điểm tốt cùng của nó.

"Anh đã muốn điều này," anh rên rỉ khi bàn tay lần kiếm ngực của cô. "Anh chưa bao giờ quên cái cảm giác khi em ở bên dưới anh, quằn quại với nhu cầu."

Nhu cầu đó chỉ có duy nhất mình anh mới có thể đánh thức nó. Mặc cho em trai của anh Carlo đã nói những chuyện xảy ra giữa họ nhưng cô biết mình không thể nào cảm nhận điều này với

bất kì ai khác. Các giác quan của cô sống lại với từng cái chạm nhẹ của ngón tay anh, cái quét qua của lưỡi anh. Nhu cầu xuyên qua cô, thét vang sự giải thoát, một sự giải thoát mà cô biết rằng chỉ có anh mới có thể trao cho cô.

Miệng anh trở lại với miệng cô với mục đích mới mẻ hơn, kéo cô đến sự hưởng ứng mà cô đã không dự tính trao cho anh. Lưỡi anh tìm thấy lưỡi của cô và chơi đùa cùng nó, răng anh cắn nhẹ tại đó, kích thích cô đáp trả lại.

Cô chấp nhận thách thức đó hơn cả mức mong đợi, răng của cô sượt qua lưỡi anh sau đó đến bờ môi dưới đầy đặn.

"Con mèo nhỏ hoang dại," anh rên rỉ trên miệng của cô. "Em muốn làm đau anh sao, em yêu?"

"Em muốn giết chết anh," hơi thở của cô vờn trên bề mặt môi của anh.

"Vậy thì làm điều đó đi." Anh nở một nụ cười lười biếng ngang phía trên miệng của cô. "Anh sẵn lòng chết dưới tay em."

Cô cắn anh – thật mạnh, răng của cô cắm vào môi anh cho đến khi cô nếm thấy vị máu.

"Muốn chơi xấu à?" anh hỏi, liếm lấy môi, sự chuyển động của lưỡi anh khiến sự đam mê cô dành cho anh tăng lên một cách khó kiểm soát. "Em muốn cắn và cào xé anh sao?"

"Em ghét anh!" cô thở hổn hển khi răng của anh tìm thấy nụ hoa của cô xuyên qua lớp áo, những ngón tay của cô níu chặt lấy mái tóc rũ xuống của anh để giữ thăng bằng. "Em ghét anh."

"Anh yêu cái cách em ghét anh," anh nói phả vào ngực của cô. "Cơ thể của em ghét anh nhiều đến mức anh có thể cảm nhận nó đập rộn ràng với cảm xúc bị dồn nén."

Cô đã phản bội chính bản thân mình với từng nhịp tim rối loạn và cô không thể làm gì để ngăn nó lại.

"Sammy và Jenny sẽ trở lại trong vài phút nữa," cô nhắc anh, cố đẩy anh ra.

Anh rời khỏi cô một cách dễ dàng đến mức khiến cô thầm ghen tị.

"Anh nhớ lúc trước em không bị tác động bởi những người phá đám," anh giả vờ khiển trách cô. "Em đã chấp nhận mọi nguy cơ bị phơi bày và cuốn theo nó với tất cả niềm đam mê tự nhiên của mình."

"Em đã ngu ngốc khi để bản thân rơi vào sự lôi cuốn của anh," cô nói.

"Em thậm chí còn dại dột hơn khi rơi vào sự lôi cuốn của em trai tôi."

"Theo lời nói của Carlo, em mới là người đã quyến rũ anh ta vào sự cám dỗ đó." Ánh mắt của cô mang vẻ kìm nén cảm xúc. "Anh không thể xem nó theo cả hai cách như thế, Lucio."

"Chính tôi đã trải nghiệm sự quyến rũ không thể cưỡng lại của em," anh đáp trả. "Những người đàn ông khác cũng sẽ khuất phục trước sự cám dỗ tuyệt vời đó thôi."

Anna quay đi tránh ánh mắt chế nhạo của anh, không sẵn lòng để bản thân lộ ra hình ảnh mà

anh mong muốn. Cô biết mình không phải là một người thiếu đạo đức. Cô luôn kiểm soát bản thân một cách đúng mực. Cho đến khi xảy ra chuyện với Carlo...Nó như một vết bẩn trên cuốn vở và cô không thể làm bất cứ điều gì để xóa sạch nó.

"Làm ơn hãy để em ở lại một mình," cô nói. "Em không thể nào đối đầu với anh khi mà em cảm thấy mình quá...yếu đuối."

Ánh mắt của anh lạnh như băng khi anh cúi xuống nhìn vào gương mặt sợ hãi của cô. "Kế hoạch trả thù của tôi sẽ thành công, Anna. Không có bất cứ sai lầm nào. Tôi sẽ có được nó, dù em có cảm thấy bản thân bị tổn thương như thế nào."

Cô quay lại nhìn anh, trái tim chùn xuống khi cô nhìn thấy sự kiên quyết cay độc trên gương mặt của anh.

"Anh sẽ không hạnh phúc cho đến khi hủy hoại được em, có phải thế không?"

Miệng của anh mím chặt lại. "Tôi có lòng tự tôn của mình. Em đáng lẽ nên lường trước điều đó khi em mở rộng chân cho đứa em trai nhẹ dạ của tôi."

Cô nhắm mắt để chống lại lời cáo buộc của anh.

"Tôi sẽ trả thù," anh lặp lại. "Tôi sẽ không ngừng cho đến khi đạt được mục đích."

Cô có thể tin tưởng lời khẳng định đó. Rắc rối duy nhất chính là – liệu cô có đủ sức để chịu đựng hay không?

Chương 4

Hai ngày tiếp theo trôi qua trong màn sương mờ ảo.

Anna thu dọn đồ đạc một cách cẩn thận, cô không muốn mang theo tất cả những gì họ có đến nhà của Lucio, vì cô biết cuối cùng họ cũng phải quay trở lại đây.

Đây chỉ là một sự thu xếp tạm thời. Bất cứ lúc nào cô cũng phải nhớ điều đó.

Lucio không muốn cô.

Điều anh muốn là sự trả thù.

Chiếc xe anh đưa đến để đón họ đã đậu bên dưới và trong vài phút nữa nó sẽ đậu phía trước ngôi dinh thự oai nghiêm rộng lớn.

"Ngôi nhà lớn quá, mẹ ơi," Sammy nói, kéo theo con gấu teddy. "Nhà của ba có hồ bơi chứ ạ?"

Anna cúi xuống nhắc chiếc túi của cô và trao cho con trai nụ cười yếu ớt. "Mẹ không biết, bé yêu à, nhưng chúng ta sẽ sớm tìm ra thôi."

Cánh cửa mở ra và một người phụ nữ lớn tuổi trong bộ đồ đen chào đón họ bằng chất giọng Anh nặng.

"Cô Stockton, tôi là Rosa, quản gia của ngài Ventressi." Bà cúi người nhìn chăm chăm vào Sammy. "Và đây chắc là Sammy. Cháu chính là hình ảnh thu nhỏ của ba cháu đấy."

"Đây là em gái của tôi, Jenny," Anna nói nhanh, đẩy Jenny về phía trước.

"Rất vui khi được gặp cô." Rosa cúi người. "Ngài Ventressi đã ra lệnh cho tôi ra đón mọi người. Tối nay ngài ấy sẽ về trễ."

Chẳng có gì lạ, Anna nghĩ khi cô dẫn Sammy vào bên trong căn nhà rộng lớn này. Anh muốn kéo dài sự tra tấn dành cho cô bằng việc bắt cô chờ anh trở lại, với cách đó thần kinh của cô sẽ bị căng thẳng cực độ.

Bà quản gia dẫn họ lên lầu trong khi tài xế lo liệu hành lý của họ.

Bà đưa Jenny vào một căn phòng thật xinh đẹp, thoáng khí, pha lẫn ba sắc thái hồng, những tấm rèm mềm mại treo trên những khung cửa sổ làm tăng thêm vẻ nữ tính cho nó.

Phòng của Sammy nằm kế bên, hòa quyện giữa tông màu xanh biển và trắng, những đồ chơi trong phòng thỏa mãn giấc mơ của bất cứ đứa bé ba tuổi nào.

"Chúng là của con ạ?" Sammy hỏi, hai mắt mở to khi cậu nhóc cầm lấy chiếc xe tải khổng lồ và những chiếc xe hơi sáng lóa mẫu mã mới nhất.

"Đúng thế." Rosa tươi cười. "Ba của cháu muốn đem lại cho cháu cảm giác như đang ở nhà."

Anna cảm thấy sự tức giận của mình lại tăng lên. Cô không thích ý nghĩ con trai được mua cho

quá nhiều đồ chơi và chúng quá đắt tiền.

"Phòng của cô ở lối này." Rosa dẫn cô đến cuối hành lang. "Tôi sẽ để cho cô được yên tĩnh. Bữa tối sẽ sẵn sàng trong một giờ nữa."

"Cảm ơn bà, Rosa." Anna cố gắng trao cho bà quản gia một nụ cười chân thành mặc dù bên trong cô cảm thấy sôi sục.

Một khi Rosa đã rời đi, cô quay người lại và quan sát phòng ngủ chính.

Đó là một căn phòng khổng lồ với tủ quần áo khá lớn đặt dọc theo một vách tường đi kèm phòng tắm xa hoa.

Các khung cửa sổ lớn được phủ bằng những bức rèm mềm mại có tông màu trắng đen với đường diềm và tua rua tinh tế, chiếc giường cỡ lớn được trải bằng chất liệu vải đồng màu, chiếc ghế bành và bộ sofa sang trọng góp phần tạo nên nét vương giả cho căn phòng.

Nó rõ ràng là căn phòng dành cho một người đàn ông thực sự giàu muốn có những thứ tốt nhất xung quanh anh ta.

Anna cảm thấy mình như kẻ xa lạ trong căn phòng này, vẻ ngoài mệt mỏi, quần áo bạc phếch trông không ăn nhập gì với nét sang trọng nơi đây.

Cô xoay người kèm theo tiếng thở dài và nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình trong chiếc gương chân đứng đặt gần ngay cái bàn viết nhỏ làm bằng gỗ óc chó.

Cô trông hoàn toàn kiệt sức. Đôi mắt xanh thâm quầng và mái tóc ngang lưng vàng óng tự nhiên đã xỉn màu và thiếu sức sống. Nước da nhợt nhạt không bình thường, như thể cô không tiếp xúc với ánh mặt trời trong nhiều tháng và hai gò má hõm xuống như thể ăn uống không đầy đủ.

Rồi một tiếng động phát ra phía sau lưng cô.

"Anna, chị xem!" Giọng của Jenny đầy phấn khích khi con bé lao vào phòng. "Hãy xem anh Lucio mua gì cho em nè!"

Anna xoay người lại và nhìn chằm chằm vào đồng quần áo tuyệt đẹp trên cánh tay của em gái mình.

"Anh ấy đã mua chúng cho em," Jenny lặp lại. "Bà Rosa nói với em chúng là một món quà."

Đồ chơi cho Sammy và quần áo cho Jenny... Anh ấy... anh ấy đang làm gì chứ?

"Em không thể giữ chúng."

"Sao ạ?" giọng nói của Jenny nhỏ lại.

Anna nói cứng. "Chị không thể chi trả cho chúng."

"Nhưng chúng là một món quà mà." Jenny nói. "Chị không phải trả tiền cho những món quà."

"Vậy sao?" Giọng của cô mang đầy vẻ hoài nghi.

Cái váy lụa màu xanh lá trượt khỏi sự ghì chặt của Jenny và rơi xuống ngay chân con bé.

"Có chuyện gì không ổn sao, Anna?"

"Không," cô nói dối, tự căm ghét bản thân mình. "Nhưng chúng ta không thể dùng những thứ..." cô dùng một tay lướt qua những đồ đạc xung quanh "...sang trọng này, bởi nó sẽ không kéo dài."

"Chị có ý gì khi nói nó sẽ không kéo dài?" Jenny có vẻ bối rối. "Lucio là một người rất giàu. Anh ấy có thể chi trả một cách hào phóng mà."

"Jenny..." cô bắt đầu ra hiệu để làm cho câu nói của mình thêm rõ ràng. "...Chị cảm thấy không được thoải mái khi chấp nhận những món quà đắt tiền như thế này. Nếu có điều gì đó không ổn..."

"Điều gì không ổn?" Jenny hỏi. "Lucio đã quay lại với chị và Sammy sẽ khỏe hơn. Bây giờ có điều gì không ổn chứ?"

Ôi, sự khờ dại của những người trẻ tuổi, Anna nghĩ. Ở độ tuổi mười chín, Jenny còn quá ngây thơ, ngập tràn những giấc mơ về một cái kết hạnh phúc, nhưng con bé không biết toàn bộ câu chuyện. Con bé không biết được bí mật tăm tối chen giữa quá khứ và hiện tại của Anna, bóng tối lờ mờ của nó ngày càng phủ rộng đến không ngờ.

"Không có gì cả." Cô thở dài. "Em nói đúng. Chị ngớ ngẩn thật."

"Chị mệt rồi," Jenny nói. "Mọi thứ trở nên quá khó khăn cho chị và cả Sammy. Em sẽ cố giúp đỡ cả hai nhiều hơn."

Anna trao cho con bé nụ cười biết ơn. "Em đã giúp đỡ chị quá nhiều. Chị không biết làm gì nếu như không có em."

"Bây giờ em đang trong kỳ nghỉ, vì thế em có thể giúp chị nhiều hơn." Jenny nói. "Chị sẽ có thời gian rảnh rỗi để tập trung dành thời gian ở bên cạnh anh Lucio."

Anna nhìn trân trân vào hình ảnh tiều tụy của mình khi em gái cô đã rời khỏi phòng.

Điều cuối cùng cô muốn chính là dành thời gian ở bên cạnh Lucio.

Đó thực sự là điều cuối cùng.

-o0o-

Sammy đã ngủ thiếp đi trước khi Anna đọc hết cuốn truyện. Cô kéo chăn đắp đến tận cằm thẳng bé và hôn nhẹ lên má của nó. Cô không thể nào ngăn bản thân không cảm thấy tình mẫu tử dâng trào, một tình yêu đã khiến hầu hết những người mẹ phải trả giá rất nhiều, thậm chí là suốt cả cuộc đời.

Lời đề nghị của Lucio kèm theo thỏa hiệp đã khiến lòng cô nặng trĩu. Tất cả những gì cô muốn

chính là từ chối kế hoạch của anh, nhưng đặt giữa sự phản kháng và niềm tự tôn của cô là tương lai của Sammy.

Cô phải đặt thẳng bé lên hàng đầu thậm chí điều đó có nghĩa là cô sẽ nhận lấy tổn thương còn sâu sắc hơn lúc trước. Nói cho cùng, cô là người đã hủy hoại hạnh phúc của cả hai.

Người có tội là cô.

Cô đã ngủ với em trai của anh. Cô không thể thoát khỏi thực tế đó.

Jenny đã trở về căn phòng màu hồng đáng yêu của con bé và bà quản gia đã ra về khi Anna đi qua đi lại ở phòng khách chờ Lucio trở về.

Cô xem xét đến việc trườn vào chiếc giường khổng lồ trong phòng ngủ chính nhưng ý tưởng cô đang ngủ thiếp đi khi anh quay về chẳng thú vị chút nào. Cô muốn mình phải trong trạng thái hoàn toàn cảnh giác khi cô nhìn thấy anh bên cạnh, không để anh trượt vào bên cạnh và với tay chạm vào cô...

Cô nghe thấy tiếng chiếc xe Maserati của anh cua vào con đường dẫn vào nhà.

Cô nghe thấy tiếng rít lên khi cửa ga-ra tự động khép lại.

Cô nghe thấy tiếng sỏi chân dứt khoát khi anh đi ngang qua con đường trải sỏi...anh đã ở ngay cửa...tra chìa khóa vào...cánh cửa trước nặng trĩu đóng lại phía sau...anh hướng về phía luồng ánh sáng tỏa ra phía bên dưới cánh cửa phòng khách.

Cô nhảy dựng lên khi anh mở cửa.

"Anh không có quyền mua chuộc cả hai đứa nó như thế."

Lucio khép cánh cửa lại một cách tự nhiên như thể cô chỉ đang bình luận về thời tiết.

"Chào em, em yêu."

Cô tức giận hít vào. "Anh có nghe em nói gì hay không?"

Anh ném cái áo vét lên chiếc ghế sofa màu kem và với tay đến cà vạt. "Em đã thu xếp ổn thỏa mọi thứ rồi chứ?" anh hỏi, tao nhã nói lỏng nó ra.

Cô nhìn chăm chăm vào anh.

"Có gì không ổn sao?" anh nói thêm.

Cô thở hổn hển. "Dĩ nhiên nó không ổn! Tất cả mọi thứ đều không ổn! Anh đã chủ tâm khiến nó trở nên khó khăn hơn để em phải...phải..."

"Phải làm gì cơ, Anna? Ngủ với tôi sao?"

Cô quay đi, sự tức giận lại trỗi dậy. "Em không muốn ngủ với anh."

"À, nhưng bây giờ em không còn sự lựa chọn nào cả, không phải thế sao, tình yêu của tôi?"

Cô quay lại nhìn anh một cách giận dữ. "Anh thật sự nghĩ một căn phòng chất đầy đồ chơi dành cho Sammy và một chiếc tủ đầy nhóc quần áo cho em gái của em sẽ khiến em phải chia sẻ chiếc giường cùng với anh sao?"

Ánh mắt của anh bỗng trở nên sắc lạnh khi anh quan sát nét mặt oán hận của cô. "Không, nhưng tôi nghĩ em có thể nhớ đến những phí tổn mà tôi sẽ chi trả cho con trai của em."

Anna không thể trả lời bởi cô chắc chắn anh biết rõ điều đó. Anh ngồi xuống ghế sofa, gác hai chân trên chiếc bàn thấp, hai tay đặt sau đầu với phong thái của một kẻ giàu có.

"Em đã có suy nghĩ cuối cùng về thỏa thuận của chúng ta chưa?" anh hỏi.

"Nó dường như quá mức nhẫn tâm," cô nói. "Anh sẽ có được ở em không gì ngoài sự căm ghét."

"Và tại sao tôi không có quyền căm ghét em?" anh hỏi.

Cô tránh cái nhìn sắc bén của anh. "Không có ai là hoàn hảo. Ai cũng có thể phạm sai lầm, nó là một phần của cuộc sống này."

"Vài sai lầm khiến ta phải trả một cái giá," anh nói. "Và em là người tôi đã lựa chọn để trả giá vì nó."

"Em trai của anh thì sao?" cô phản kháng lại anh. "Cái giá anh ta phải trả là gì?"

Cầm anh siết chặt lại khi anh giữ lấy cái nhìn giận dữ của cô. "Carlo đã phải trả cái giá đó bằng việc nó không biết mình có một đứa con trai. Tôi không thể nghĩ còn có sự trừng phạt tồi tệ nào hơn điều đó."

Cô cảm thấy hơi thở thoát ra khỏi lồng ngực như cơn gió không lùa được qua cánh buồm.

"Ra là thế, bất cứ anh nhìn nó theo cách gì, đó đều là lỗi của em."

"Đúng như thế." Anh bỏ chân khỏi bàn và đứng dậy, chiều cao của anh ngay lập tức khiến không gian rộng rãi của căn phòng như co bót lại. "Nó là lỗi của em. Em đã hứa hẹn với tôi và chính em là người đã phản bội lời hứa đó."

"Không chỉ có mình em làm điều đó!" Cô cảm thấy nước mắt gần như tuôn ra, tuyệt vọng khi bản thân chỉ nhớ đôi chút về cái đêm định mệnh ấy.

"Carlo là một người đàn ông khỏe mạnh bình thường," anh nói. "Em đã đưa nó vào sự căm dỗ khó có thể chối từ. Nó đã xin lỗi tôi về những gì vô tình gây ra."

"Vô tình ư?" Cô nhìn anh một cách hoài nghi. "Anh ta là người liên tục tiếp rượu cho em và anh gọi điều đó là vô tình sao?"

Miệng anh mím chặt lại khi anh nhìn xuống cô. "Em không cần phải uống nó."

"Và anh ta không cần phải...phải..." nước mắt đã tuôn ra và cô dùng tay lau chúng đi.

Sự căng thẳng thoáng qua nơi khóe miệng của anh.

"Như em đã nói lúc trước, những gì đã làm thì đã làm rồi và không gì có thể thay đổi được. Chúng ta phải hướng về hiện tại."

"Điều ở hiện tại chính là đe dọa và mua chuộc!"

"Thế sao?" Anh nhún một bên vai như thể nó không mang ý nghĩa gì với anh. "Đó là điều chúng ta có bây giờ và trốn khỏi nó sẽ khiến những sai lầm trong quá khứ trở nên đúng đắn."

"Anh khiến nó nghe có vẻ mang đậm màu sắc phong kiến! Đây là một xã hội hiện đại, Lucio. Chúng ta không thể sử dụng luật ăn miếng trả miếng nữa."

"Tôi sẽ không vui cho đến khi tôi cảm thấy em phải trả giá cho những gì em đã gây ra."

"Em đã phải trả giá rồi!" Cô hét lên. "Em đã phải trả giá nhiều hơn những gì anh biết."

"Nó không giống như mong đợi của tôi."

Hai bàn tay của cô siết chặt lại để xuôi theo thân, tuyệt vọng và tức giận. "Được rồi." Cô quắc mắt nhìn anh đầy thách thức. "Hãy kết thúc việc này. Anh muốn làm gì thì làm đi."

Anh đứng bất động, nét mặt vô hồn, đôi mắt sầm khép hờ.

"Anh đang chờ cái gì chứ?" Cô đá hai chiếc giày ra khỏi chân và với tay cởi nút áo. "Đây không phải là điều anh muốn sao, Lucio?" Cô ném chiếc áo xuống sàn và với tay đến lưng chiếc quần jean bạc phếch. "Tại sao chúng tay không làm nó ngay tại đây và ngay bây giờ để em có thể ngừng đau đớn khi cuối cùng anh thực hiện nó." Cô bước khỏi chiếc quần jean, đứng trước mặt anh chỉ với bộ đồ lót trên người.

Anh vẫn không di chuyển.

"Có chuyện gì sao, Lucio?" Cô liếc nhìn thúc giục anh. "Bộ đồ lót chán ngắt của em không phù hợp với khẩu vị của anh sao? Tại sao anh không xé toạc nó ra và thực hiện những điều xấu xa với em? Điều gì khiến anh chần chừ? Không có dũng khí sao? Đừng nói với em rằng em trai của anh có nhiều nhiệt tình hơn..."

Anh di chuyển quá nhanh khiến cô không kịp nói hết câu, lực va chạm giữa cơ thể anh và cơ thể cô khiến cô lùi sát vào bức tường ở phía sau, tiếng thở dốc vì kinh ngạc bị miệng của anh nuốt xuống. Nụ hôn này chứa đầy sự căm hờn.

Anh muốn trả thù và một phần trong cô chấp nhận số mệnh với sự cam chịu. Cô cảm thấy bản thân cần bị trừng phạt vì những gì cô đã làm đối với niềm tự tôn của anh, nhưng một phần khác trong cô ước rằng mọi thứ giữa họ trở nên khác đi.

Cô muốn cảm nhận miệng anh trên miệng của cô vì tình yêu chứ không phải sự trừng phạt. Cô muốn cảm thấy cánh tay của anh vòng quanh người cô vì sự yêu mến chứ không phải đầy kiểm soát và chinh phục. Cô muốn cảm giác cơ thể của anh ấn vào cơ thể của cô trong sự khao khát chứ không phải trong sự thù hận.

Lưỡi của anh luồn qua làn môi mím chặt của cô và sự phản kháng cuối cùng của cô biến mất.

Sự quyến rũ là điều phóng túng cuối cùng của cô; bây giờ cô không có cách nào để chống lại nó.

Tiếng phản đối kháng cự bên trong đang tìm lối ra. Ngực của cô căng ra bên dưới bàn tay công kích của anh khi anh định hình nó, hai nụ hoa đều nhúc nhối cho đến khi ngón tay cái của anh tìm thấy chúng và di chuyển qua lại, ngay lập tức xoa dịu sự nhúc nhối.

Cô cảm thấy áo ngực của mình rơi ra khỏi người và hơi ấm bàn tay của anh đang đặt trên làn da trần của cô, nhu cầu nhúc nhối giữa hai đùi tăng lên không thể kiểm soát khi anh dùng đôi chân mạnh mẽ đẩy cơ bắp thúc nhẹ vào đó.

Anh vói tay xuống và kéo chiếc quần lót của cô ra, để chúng rơi xuống mắt cá chân khi anh giải thoát vật nam tính của mình.

Cô cảm thấy nhiệt nóng nơi làn da mượt như sa tanh của anh tựa vào cô khi anh tìm kiếm nơi ấm áp ẩm ướt của cô, đẩy xuyên qua những nếp gấp mềm mại với sự cấp thiết khiến cô vừa sốc vừa run.

Anh rên rỉ phía trên miệng cô khi anh tiến vào sâu hơn, cú trượt mạnh mẽ của cơ thể anh vô tình khiến tiếng thở dốc thoát khỏi môi cô.

Lucio tăng nhịp độ và cô bị nhấn chìm trong dòng xoáy cảm xúc, không thể nào chặn những cảm giác vui sướng xuyên qua người.

Anh lấp đầy cô một cách hoàn toàn, kéo căng cô để thích nghi với chiều dài mạnh mẽ của anh. Anh không ngừng theo đuổi khoái cảm, cố đạt lấy nhu cầu của mình, tàn nhẫn ghim chặt cô vào tường với từng cú thúc sâu vào nơi mềm mại ẩm ướt của cô.

"Em muốn tôi." Những từ ngữ của anh phát ra cùng với một cú thúc sâu vào bên trong cô. "Và em sẽ phải còn muốn tôi, hết lần này đến lần khác cho đến khi tôi có đủ em."

Cô thở dốc vì sự di chuyển mạnh của anh, cơ thể của cô chưa từng trải qua sự cấp thiết này sau những năm sống độc thân. Cơ thể anh bắt lấy cô, kéo cô vào sự pha trộn giữa khoái lạc và đau đớn.

Cô nao núng và ngay lập tức anh bắt động, giữ lấy ánh mắt của cô. "Có gì không ổn sao, Anna? Tôi không thể so với Carlo sao? Có phải thế không?"

"Không..."

"Cái gì cơ?" Anh đâm vào một lần nữa, nhưng lần này nhẹ nhàng hơn. "Em đang nghĩ về nó sao?"

"Không..." Những ngón tay của cô giữ chặt lấy vai của anh.

"Tôi không thể chịu được khi biết em nghĩ về nó trong khi tôi đang ở trong em," anh gầm gừ. "Tôi muốn mình lấp đầy em vì thế em không thể nghĩ đến bất cứ ai khác."

Cô muốn nói cho anh biết nơi đây chưa từng dành cho ai khác nhưng cô có thể chắc chắn nó là sự thật không? Hình như cô đã khá sẵn lòng ngã vào giường của em trai anh, nằm đó suốt đêm

và kết quả chính là cô đã mang thai. Làm sao cô có thể tin vào cảm giác của mình sau những điều đó chứ?

"Tôi muốn em hét tên tôi." Anh lại đâm vào một lần nữa. "Tôi muốn em van xin tôi lấp đầy em hoàn toàn."

Cô cắn môi để ngăn bản thân không hét lên, niềm tự tôn của cô không cho phép anh thỏa mãn khi biết được những ảnh hưởng của anh lên những giác quan của cô.

"Đừng chống lại tôi," hơi thở của anh vờn trên làn da mềm mại nơi cổ của cô. "Hãy để bản thân trôi theo tình cảm."

"Không. Em căm ghét anh"

"Nhưng đồng thời em cũng muốn tôi."

Cô thở hổn hển khi anh vờ tay xuống giữa họ để chạm vào cô một cách thân mật. Lucio mỉm cười khi anh vuốt ve viên ngọc nhỏ nhu cầu của cô với những ngón tay đầy kinh nghiệm.

"Em...em..."

"Đến đây nào," anh ra lệnh nhẹ nhàng. "Tựa vào tôi một cách run rẩy như em đã từng làm."

"Em không muốn...ôi...ôi...!"

"Đúng thế, em yêu." Anh giữ lấy cô, đang run rẩy tựa vào người anh. "Em muốn điều đó."

Cô đã làm thế và không có gì có thể ngưng nó lại. Làn sóng cảm xúc tuyệt vời quét qua cô, để cô lại hoàn toàn rã rời trong vòng tay của anh, cơ thể của cô như một con búp bê rách khi làn sóng cuối cùng ném cô vào bờ, trải qua khoái cảm bất tận.

"Bây giờ đến lượt của tôi." Anh di chuyển vào bên trong cô một lần nữa, đánh thức những giác quan đã ngủ sâu như thể anh vừa ấn công tắc kích hoạt nó. "Tôi đã chờ điều này quá lâu."

Cô cảm thấy sự căng cứng của anh tăng lên, sự kiểm soát đã trượt ra xa ngoài tầm với khi anh đâm sâu lần cuối vào trong cô kèm theo tiếng rên rỉ.

Anh rời khỏi cô chỉ với một chuyển động, để cô lại đó không chút phòng thủ, xấu hổ và tổn thương sâu sắc.

Cô kéo chiếc quần lót lên bằng tất cả sự tự trọng của mình và tìm chiếc áo lót rơi dưới sàn.

Cô nghe tiếng kéo khóa khi anh chỉnh sửa lại quần áo, hành động không chút vội vã của anh như nói lên việc này chẳng là gì trong khi cô co rúm lại vì sự phóng đãng của chính mình.

"Tôi tin Rosa đã chỉ nơi em sẽ ngủ?" anh nói vọng qua vai khi anh đi đến quầy rượu tự rót cho mình một ly.

Cô nhìn anh chằm chằm, trong giây lát không biết phải nói gì. "Vâng..."

"Tốt." Anh quay người và nâng ly hướng về phía cô. "Mừng cho sự tái hợp của chúng ta. Hứa

hẹn nhiều thứ sẽ đến trong tương lai."

Cô hít một hơi. "Anh đã thay đổi, Lucio..."

Ánh mắt anh phản chiếu sự nguy hiểm khi anh đưa ly lên miệng một lần nữa.

Cô nhìn thấy sự chuyển động lên xuống trong cổ họng của anh và hơi thở của cô trở nên không đều.

"Nếu tôi thay đổi thì em chỉ có thể tự khiển trách chính bản thân mình." Tông giọng gay gắt khi anh đặt chiếc ly xuống.

"Em xin lỗi."

Anh trao cho cô cái nhìn khinh bỉ. "Xin lỗi? Chính xác em xin lỗi vì điều gì?"

"Em không muốn làm tổn thương anh..."

"Không có sao?"

"Dĩ nhiên không." Cô siết chặt hai tay trong tâm trạng bối rối. "Em thậm chí không nhớ gì về đêm đó."

"Em không cần phải nhớ," anh gầm gừ. "Carlo đã lo trước những gì cần thiết để chứng minh điều đó."

Cô cố kìm chế trước khi cất tiếng nói. "Đã bao giờ anh tự hỏi vì sao anh ta phải làm thế không?"

Anh cân nhắc đến câu hỏi của cô trong giây lát. "Tôi đã từng hỏi bản thân như thế không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần tôi đều nhận được cùng một câu trả lời – chính là câu trả lời Carlo đã nói với tôi. Tôi sẽ không tin em có thể làm những điều đó nếu như không có những tấm ảnh làm bằng chứng. Nụ cười thỏa mãn của em đã tra tấn tôi suốt bốn năm qua. Cho dù có làm bất cứ điều gì, tôi cũng không thể nào gạt bỏ hình ảnh em nằm dài trên giường, kết quả của một cơn kích tình cuồng nhiệt."

Cô nhắm mắt lại nhìn thấy hình ảnh được gọi lên từng những lời nói của anh, sự kinh tởm dâng trào trong bụng.

"Em có biết đối với tôi nó khó khăn như thế nào không, khi nhìn thấy em trai mình thậm chí không biết làm thế nào em dẫn nó vào con đường tội lỗi ấy?" anh hỏi. "Tôi đã làm tất cả những gì có thể để sửa chữa những tổn hại trong quan hệ của chúng tôi nhưng những vết sẹo thì vẫn còn đó."

Cô có thể nói gì đây? Cảm giác tội lỗi công kích cô. Anh nói đúng – những bức ảnh đã nói lên toàn bộ câu chuyện về đêm đó cho dù chính bản thân cô chẳng nhớ gì.

Cô kéo quần jean lên và mặc đại chiếc áo vào. "Em không biết phải nói..."

"Đừng nói gì cả," anh ngắt lời. "Em thật sự nghĩ rằng những gì em có thể nói ra sẽ xóa sạch quá khứ sao?"

Cô lắc đầu, cúi đầu để tránh sự căm ghét trong cái nhìn của anh.

"Em là một kẻ rẻ tiền..."

"Không!"

Anh vung tay đầy tức giận. "Em chỉ là một người phụ nữ đầy cảm dỗ trong bộ quần áo thiên thần. Tôi và cả em trai tôi đã bị hạ gục vì điều đó, nhưng bây giờ mối quan hệ của chúng ta nằm trong quyền kiểm soát của tôi và chỉ của tôi thôi."

"Đừng gọi em bằng cái tên đó."

Anh nguyên rửa bằng tiếng Ý và cô khựng lại khi từng từ ngữ cay độc đó khiến trách cô.

"Làm ơn, Lucio," cô nài xin anh. "Em không thể chấp nhận..."

"Em sẽ chấp nhận mọi thứ," anh nói xuyên qua hàm răng nghiến chặt. "Em nợ tôi điều đó, còn bây giờ đừng để tôi phải nhìn thấy em."

"Lucio...Làm ơn, em..."

"Rời khỏi đây!" anh gầm lên, đấm mạnh xuống mặt bàn với lực có thể làm bong cả lớp gỗ.

"Nhưng em..."

Anh đi về phía cô nhưng cô vẫn đứng nguyên tại đó.

"Tôi nghĩ mình đã nói em hãy đi khuất khỏi tầm nhìn của tôi." Những từ đó phát ra như lưỡi dao nhỏ cắt lấy da thịt cô.

"Em biết anh đã nói những gì, nhưng em không thể để anh lăng mạ như thế."

Sự tức giận dâng cao khi anh nhìn xuống gương mặt mang đầy vẻ thách thức của cô. "Nếu như tôi muốn lăng mạ em, tôi sẽ làm như thế. Sự sỉ nhục em trao cho tôi còn lớn hơn..."

"Em không nhớ mình đã làm điều đó!" cô hét lên. "Em không nhớ gì cả!"

"Nó mới đơn giản làm sao."

"Anh không tin em có phải không?" Gương mặt biểu lộ sự thất bại. "Anh không tin em."

Anh khịt mũi chế nhạo khi anh với tay lấy cái gì đó trong ngăn kéo của chiếc bàn nhỏ nằm kế bên tủ đựng rượu và đưa nó cho cô.

Cô nhìn chăm chăm vào phong bì khổ A4 trong tay với sự khiếp sợ tăng dần lên.

"Em có thể dễ dàng quên những gì xảy ra vào đêm đó," anh nói với chất giọng lạnh lùng, "nhưng có lẽ cái này sẽ giúp em nhớ lại."

Cô mở phong bì ra bằng những ngón tay run rẩy và kéo tấm ảnh đầu tiên ra...

Chương 5

Cô cảm thấy sắc hồng trên mặt bị bòn rút hết khi cô nhìn thấy tấm ảnh đầu tiên, cơn buồn nôn dâng trào trong cổ họng.

"Bây giờ đừng nói với tôi là em không nhớ gì cả," anh nói.

Đầu óc cô căng ra vì cố gắng nhớ lại đêm đó.

Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh nhưng nó giống như nhìn vào bản sao của cô. Cô hoàn toàn không có bất cứ hồi ức nào về việc đã nằm đó với nụ cười lơ đãng trên môi, nụ cười đầy thỏa mãn...hai tay với ra tìm kiếm một ai đó.

Cô chuyển sang tấm ảnh tiếp theo nhưng nó cũng chẳng khác gì. Cơ thể cô lộ ra đầy mời gọi, mái tóc lòa xòa trải rộng trên gối, miệng mở ra và vẫn còn mỉm cười, hai mắt nhắm lại.

"Em ngạc nhiên khi thấy anh vẫn còn giữ những tấm ảnh này." Cô đưa trả chúng lại cho anh, không bận tâm lướt qua toàn bộ số ảnh đó. "Nó gần giống như hình thức bạo dâm, nếu như anh hỏi em."

"Tôi giữ chúng để tự nhắc nhở bản thân đã ngu ngốc như thế nào khi tin tưởng em," anh nói.

"Bao lâu thì anh xem chúng một lần?" cô hỏi.

Anh tránh ánh mắt của cô, nhét phong bì trở lại ngăn bàn, khóa nó lại và đút chìa khóa vào túi.

"Tôi xem chúng bất cứ khi nào tôi có ý định giảm sự đề phòng khi ở gần một người phụ nữ xinh đẹp."

"Đó là lý do anh không kết hôn sao?"

Ánh mắt anh nhìn cô trở nên lạnh lùng. "Tôi không có khao khát giam mình trong một mối quan hệ như thế."

"Anh không muốn có con ư?"

Lại lần nữa anh nhìn đi nơi khác. "Con cái chỉ là gánh nặng. Tôi không muốn nó trói buộc cuộc sống của mình."

Anna hầu như không thể nào tin những gì cô đang nghe. Người đàn ông tận tâm vì gia đình, người đàn ông đã nói rằng anh mong đợi có những đứa con của riêng mình đâu rồi?

Có phải anh đã thay đổi quá nhiều?

Có phải chính cô là người đã làm anh trở thành như thế?

"Vì những gì vừa xảy ra giữa chúng ta..." anh cắt ngang những suy nghĩ đang khiến cô đau đớn. "...Tôi tin rằng em đang dùng biện pháp bảo vệ đáng tin cậy?"

Cô mừng vì anh không nhìn về phía cô. Nếu thế anh sẽ nhìn thấy hai gò má cô ửng đỏ vì nói dối.

"Dĩ nhiên." Đó không hẳn là một lời nói dối. Cô có một vỉ thuốc ngừa thai liều nhẹ dùng để kiểm soát chu kỳ hàng tháng nhưng cô đã không dùng chúng một cách thường xuyên như chỉ định.

Sự thinh lặng nhỏ chỉ bị phá vỡ bởi tiếng ly thủy tinh va vào chai rượu brandy.

Anna đứng kế bên ghế sofa trong tư thế hoàn toàn không chắc mình phải làm gì. Cô muốn liều lĩnh trốn thoát khỏi sự hiện diện của anh nhưng không sẵn lòng bước ngang qua anh để rời khỏi phòng.

Lucio quay lại nhìn cô, đôi mắt đen khó dò xét khi chúng bắt lấy vẻ ngoài nhếch nhách của cô, đôi mắt xanh mờ bóng và cặp môi sưng phồng vì những nụ hôn.

Anh tập trung nhìn vào cô, như bị quyến rũ khi nhìn thấy cô đưa lưỡi xoa nhẹ làn môi dưới, một cử động nhỏ mà cô cố che giấu khỏi anh.

Anh bước về phía cô một cách kiên quyết khiến cô chùn bước khi anh nhấc tay chạm vào mặt của cô.

"Em yêu." Giọng nói phát ra như tiếng thì thầm dịu dàng khi anh nhẹ nhàng lần theo vết thương nhỏ. "Do tôi làm sao?"

Cô ngoảnh mặt. "Em có cảm giác nó tệ hơn."

"Tôi không muốn làm đau em."

"Không có sao?" Cô liếc nhìn anh cách cay độc.

"Anna...Tôi không bao giờ cố ý làm thương tổn em hay bất cứ người phụ nữ nào."

"Thế tại sao em lại ở đây?" cô hỏi.

Anh giữ lấy cái nhìn của cô trong một lúc. "Việc ở cùng tôi khiến em tổn thương sao, Anna?"

"Anh biết rõ nó..."

"Tại sao chứ?"

Lucio nhìn cô quá chăm chú đến nỗi cô không thể tiếp tục nhìn vào mắt anh. Cô cúi đầu và nhìn

trần trần vào nền nhà ngay chân anh.

"Tại sao việc ở cùng với tôi lại khiến em cảm thấy tổn thương quá nhiều như thế?" anh hỏi lần nữa.

Cô tin bản thân mình không thể trả lời được câu hỏi đó.

Thay vào đó cô lướt qua anh, dễ dàng né tránh anh khi cô lao về phía cửa, khép nó lại bằng tất cả sức lực.

Lucio đứng đó nhìn chằm chằm vào cánh cửa trong một phút.

Sau đó anh quay người và ném thẳng chiếc ly rượu đã vơi một nửa vào lò sưởi, những mảnh vỡ thủy tinh cùng với chất lỏng màu hổ phách bắn ra tấm thảm màu kem ngay chân anh.

"Chết tiệt!" anh chửi thề. "Khốn kiếp!"

-o0o-

Anna chìm vào giấc ngủ trong tình trạng kiệt sức, ngủ liền một mạch đến hơn tám giờ sáng. Cô thức dậy và nhìn thấy Sammy đang ngồi ở phía cuối giường với những món đồ chơi mới trên đùi.

"Mẹ thức dậy rồi ạ?" thằng bé hỏi, trườn lên phía trên để xích lại gần cô hơn.

Cô mỉm cười khi gạt lọn tóc ra khỏi mắt, nhích qua để thằng bé ngồi kế bên. "Tại sao con không đánh thức mẹ? Con ngồi đợi ở đây lâu lắm rồi phải không?"

"Ba nói rằng con đừng đánh thức mẹ," thằng bé nói với chất giọng mang vẻ quan trọng. "Ba nói rằng mẹ rất mệt và cần được nghỉ ngơi."

Khi nghĩ đến việc Lucio quan tâm đến cô thì một cảm giác thịnh thích chạy xuyên qua cơ thể, nhưng cô nhanh chóng gạt nó qua, không cho phép bản thân mình để anh nhìn thấy bất cứ điều gì ngoài sự cự tuyệt của cô.

"Nào, bây giờ mẹ tỉnh rồi," cô nói và vò rối mái tóc đen của con trai. "Dì Jenny đâu rồi con?"

"Dì ấy đang giúp bà Rosa chuẩn bị bữa sáng. Bây giờ mẹ sẽ thức dậy luôn phải không ạ?"

Anna thầm mong cô có thể chui rúc vào những tấm chăn và không bước ra khỏi phòng trong một tuần, nhưng chỉ còn vài ngày nữa là con trai của cô đã phải đối mặt với ca phẫu thuật và có nhiều thứ để lo.

"Mẹ dậy rồi." Cô đưa chân qua để rời khỏi giường. "Mẹ nghĩ thế."

Sammy nghiêng người về phía trước và quan sát làn môi dưới của cô. "Cái gì đây ạ?" Ngón tay nhỏ xíu của thằng bé chỉ vào vết thương nhỏ trên đó.

"Mẹ...Mẹ cắn vào môi."

"Mẹ ngốc." Thằng bé mỉm cười và vỗ nhẹ vào tay của cô.

Có tiếng động nơi cửa và Anna ngược lên, cô nhìn thấy vẻ mặt khó đoán của Lucio.

Sammy xoay tròn và chạy vội về phía anh. "Ba ba, con không có đánh thức mẹ đâu ạ, mẹ đã tự thức dậy."

"Bé ngoan." Anh vò rối những lọn tóc đen quăn của Sammy. "Tại sao con không đi xuống dưới nói với bà Rosa rằng bố và mẹ sẽ có mặt trong vài phút nữa?"

"Dạ." Thằng bé lóc chóc chạy ra khỏi phòng và mang theo cả chiếc xe tải đồ chơi.

Anna đứng dậy, vội lấy chiếc áo khoác sồn màu bằng những ngón tay run rẩy.

"Anna."

Cô buột dây thắt lưng áo và bưng bình đối mặt với anh. "Anh ngủ ngon chứ, Lucio?"

Anh thoáng tránh ánh mắt của cô. "Tôi muốn xin lỗi về cách cư xử tối hôm qua. Tôi đã mất... kiểm soát."

"Anh không cần phải xin lỗi."

Anh quay lại nhìn cô với ánh mắt lóe lên sự bức bối. "Có những điều nằm ngoài tầm tay..."

"Anh đã đưa nó thoát khỏi tầm kiểm soát," cô chỉ ra. "Anh đã dự tính làm nhục em. Bây giờ thì anh vui rồi chứ?"

Quai hàm rõ ràng căng cứng khi anh giữ lấy ánh mắt chất chứa sự thịnh nộ của cô. "Tối hôm qua tôi đã quá tức giận."

"Không có bất cứ lý do gì để biện minh và anh biết rõ điều đó."

"Tôi không biện minh cho bản thân."

"Em không muốn nghe lời xin lỗi hay biện minh nào của anh," cô nói. "Em muốn vượt qua những ngày sắp tới cùng với Sammy mà không gặp rắc rối vì những kế hoạch trả thù đa dạng của anh."

"Em sẽ không chấp nhận lời cam đoan rằng tôi sẽ không tổn hại em?"

Cô nhìn anh đầy hoài nghi. "Anh nghĩ rằng em sẽ tin điều đó hay sao?"

Hai cánh mũi phập phồng, anh nói đầy kiêu hãnh. "Em có lời hứa của tôi."

"Nó được xem là một dạng đảm bảo sao? Nếu đúng thế thì nó hoàn toàn không cần thiết. Em không tin bất cứ điều gì thốt lên từ người nhà Ventressi, nhất là tất cả những lời hứa không đi đến cùng."

"Điều đó có nghĩa là gì?" Mắt anh hơi nheo lại.

"Anh tự mình hình dung đi," cô đáp trả.

"Nói cho tôi biết ý em là gì."

"Tại sao em phải làm thế?" cô hỏi. "Anh sẽ chỉ bóp méo nó để đem lại lợi ích cho bản thân thôi."

"Tôi muốn biết điều gì khiến em khẳng định điều đó."

"Được thôi." Cô hít thở không đều đặn. "Cách đây bốn năm anh đã cầu hôn em. Anh nói rằng anh yêu em nhưng ngay khi tình yêu đó được thử thách anh lại gạt bỏ. Đó là loại tình yêu gì chứ? Kiểu lời hứa gì chứ? Anh không có can đảm để đối mặt với những gì đã xảy ra. Thay vào đó, anh vứt bỏ em, chưa từng một lần xem xét những khả năng khác của sự việc."

"Những khả năng nào có thể xảy ra chứ?"

Cô nhìn anh đầy tức giận. "Xem đi, anh vẫn không hiểu điều đó đúng không? Anh chỉ có thể nhìn thấy tội lỗi của em – anh ngoan cố khước từ việc xem em như một nạn nhân."

"Nạn nhân?" Anh nhú mày. "Một người là nạn nhân sao có thể lăn lộn khóa thân trên giường trong khi người khác chụp hình mình chứ?"

Cô biết cô sẽ là người thất bại trong cuộc tranh luận này nhưng có điều gì đó trong cô muốn anh tìm ra lời giải thích khác.

Giá như cô có thể nhớ ra!

"Có thể em đã...say."

"Say?" Anh liếc nhìn cô. "Đó được xem là lời xin lỗi hợp lý cho hành vi của em sao?"

"Không...dĩ nhiên không phải thế...nhưng có thể em đã vô tình uống quá nhiều và..."

"Tôi biết em đang cố làm điều gì, Anna, nhưng nó sẽ không hữu hiệu đối với tôi. Em tự khắc họa bản thân mình như một nạn nhân cần phải có trong vở kịch mà Carlo là nhân vật phản diện trong đó. Em thật sự nghĩ rằng tôi sẽ tin em hơn em trai tôi sao, đặc biệt khi nó có thể nhớ từng chi tiết về đêm đó trong khi em không thể nhớ bất cứ điều gì?"

Không còn lý do gì để tiếp tục cuộc tranh luận này.

Lời nói của cô không thể sánh bằng lời nói của em trai anh – cô đã không có chỗ đứng trong chuyện này.

"Không, em chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ tin em," cô nói với tiếng thở dài thất bại sau cùng.

"Em nghĩ rằng tôi chưa từng hỏi về điều đó trong suốt bốn năm qua sao? Tôi chưa từng tìm kiếm câu trả lời cho câu hỏi chưa bao giờ được nêu ra ư? Tôi yêu em bằng cả trái tim mình, Anna. Nhưng chính em, chính em đã hủy hoại tình yêu đó. Bây giờ tôi không có gì ngoài sự cay đắng. Tôi không thể nhìn em mà không muốn..." Những lời nói của anh kéo dài và anh quay đi tránh ánh mắt của cô, như thể anh không tin mình có thể bình tĩnh nói ra những từ tiếp theo.

Trái tim của Anna quặn đau trong lồng ngực khi nhìn thấy anh quay lưng lại với cô, từng đường

nét trên cơ thể của anh kết liền với sự chán ghét anh dành cho cô.

Sự xấu hổ chạy xuyên qua cô như đợt thủy triều, cuốn đi lòng tự trọng của cô và từng mảnh tự tôn cô giữ lại làm phao cứu sinh trong nhiều năm qua.

"Bây giờ tôi sẽ đi làm." Anh nói thậm chí không buồn đối mặt với cô. "Những chi tiết về buổi tái khám của Sammy sẽ được thảo luận ở dưới nhà. Tôi sẽ gặp em sau."

Cánh cửa mở ra và khép lại giống như miệng của cô, nhưng khi cánh cửa đóng lại kèm theo tiếng cạch, miệng cô hoàn toàn bặm chặt để ngăn lại tiếng nức nở đau đớn.

-o0o-

Sammy có buổi hẹn gặp với bác sĩ tại bệnh viện, nơi tiến hành cuộc phẫu thuật cho thẳng bé.

Anna nắm lấy bàn tay nhỏ của thẳng bé khi cô y tá đưa họ đi tham quan để giúp thẳng bé hiểu những gì sẽ xảy ra vào tuần tới.

"Và sau đó chúng ta dùng chiếc máy này để cháu chìm vào giấc ngủ." Cô y tá chỉ vào thiết bị gây mê. "Khi cháu đã ngủ bác sĩ sẽ rạch một đường nhỏ nơi chân của cháu, nhờ thế ông ấy có thể đưa chiếc máy quay nhỏ xíu đến lỗ botal trong tim của cháu, giống như việc đặt một mảnh ghép trong trò chơi xếp hình."

Cô y tá khiến cho mọi thứ nghe quá đơn giản, trong khi thái độ bình tĩnh của cô ấy dường như xoa dịu những sợ hãi của Sammy thì nó hoàn toàn chẳng giúp ích gì cho Anna. Cô càng nghe thì lại càng hoang mang. Quá nhiều thứ có thể dẫn đến sai lầm! Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như liều lượng thuốc mê bác sĩ dùng cho thẳng bé quá nhiều? Cô đã nghe nhiều người có những phản ứng khác thường, thậm trí là rơi vào tình trạng hôn mê. Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu các bác sĩ không thể kiểm soát việc mất máu? Thẳng bé còn quá nhỏ, quá yếu ớt...

"Đừng lo lắng, cô Stockton." Nữ y tá mỉm cười với Anna. "Mỗi năm chúng tôi tiến hành đến một ngàn ca phẫu thuật như thế này. Mạng sống của Sammy được đặt trong bàn tay của những vị bác sĩ giỏi nhất."

Anna trao cho cô y tá nụ cười không chút thần sắc và hy vọng cô ấy nói đúng.

-o0o-

Khi họ trở về nhà, nhiệt độ tăng cao khiến họ lao nhanh ra hồ bơi nằm trong vườn. Sammy không thể tự kìm chế khi thẳng bé nhìn thấy làn nước trong lành với hàng dương xỉ xanh tươi vây quanh, tỏa bóng che bớt ánh trời chiều gay gắt.

Anna giữ thẳng bé ở gần bên cô, không cho phép nó quá gắng sức, bằng lòng cảm nhận cơ thể nhỏ bé của con trai đùa giỡn quấy đạp trong nước, nụ cười hạnh phúc của thẳng bé xoa dịu đi nhiều căng thẳng quá mức của cô.

Jenny là một tay bơi lội kỹ tính, con bé luôn giữ đầu ngẩng cao trên mặt nước khi bơi ếch. Anna không thể ngừng mỉm cười với con bé. Từ một cô bé lóng ngóng, em gái cô đã trở nên nữ tính và cởi mở. Con bé không còn ngập ngừng khi nói chuyện, thậm chí là với Rosa và gương mặt

đáng yêu đó gần như luôn mỉm cười thay vì buồn phiền như trước đây.

Anna không thể ngừng suy nghĩ rằng có thể cái giá cô sẽ phải trả là xứng đáng bởi nó đem đến hạnh phúc cho em gái và con trai của cô. Bất cứ điều gì Lucio đã dành trước cho cô, cô sẽ đổi mặt một cách vui vẻ vì Sammy và Jenny.

"Còn chỗ nào cho anh hay không?"

Anna nhảy dựng lên khi cô nghe thấy giọng nói trầm của Lucio phía sau. Cô quay lại và nhìn thấy cơ thể thon gọn rậm nắng của anh, gần như khỏa thân nếu như không có chiếc quần bơi đang mặc, nhưng điều đó khiến cô tưởng tượng ra nhiều thứ. Cơ thể thon gầy đầy cơ bắp là kết quả của việc rèn luyện hằng ngày, những múi cơ nổi lên khi anh vớ tay gạt nhẹ tóc khỏi mặt.

Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng khi anh bước xuống nước, sự di chuyển của anh khuấy động mặt nước khiến những đợt sóng nhỏ chạm ngang qua ngực của cô.

Anna cảm thấy như anh đang vớ tay ra và vuốt ve cô.

"Ba!" Sammy hét lên sung sướng. "Ba xem con có thể làm gì nè!" Thằng bé dùng hai chân nhỏ của mình đá vào mặt nước, làm nước lan ra khắp nơi.

"Đến đây nào, Sammy," Lucio nói, giơ hai tay ra. "Bơi cùng ba nào."

"Thằng bé không biết bơi," Anna nói.

"Vậy đã đến lúc thằng bé được học."

"Thằng bé chỉ mới ba tuổi." Cô nhìn anh với vẻ khó chịu.

Sammy hít thật sâu và lao người về phía Lucio, hai tay hai chân nhỏ xíu đang đập nước.

Lucio bắt lấy thằng bé trước khi nó đi quá xa, nhắc nó lên khỏi mặt nước và mỉm cười. "Tốt lắm! Ba có thể thấy con sẽ trở thành quán quân bơi lội đó."

"Con thích bơi," Sammy nói một cách kiêu hãnh, chớp mắt để đẩy nước ra.

"Vậy ba sẽ cùng con bơi mỗi ngày," Lucio hứa.

"Thằng bé không thể bơi cho đến khi cuộc phẫu thuật đã diễn ra," Anna chỉ ra.

Lucio chờ cho đến khi Sammy đã đến chỗ Jenny rồi anh mới trả lời. "Em bảo vệ thằng bé quá mức rồi. Nó là một đứa con trai – thằng bé cần tìm hiểu mọi thứ."

"Thằng bé bị bệnh tim," cô nhắc anh.

"Tôi đã nói chuyện với những bác sĩ, Anna. Thằng bé chắc chắn sẽ hoàn toàn bình phục. Em đang lo lắng quá nhiều rồi."

"Đừng nói em không được lo lắng cho thằng bé. Em là mẹ của nó."

"Em bảo bực thằng bé quá nhiều, giống như những gì em đã làm với Jenny."

"Cái gì cơ?" Cô há hốc nhìn anh.

"Em đã giữ chặt con bé bên mình một cách không cần thiết. Con bé đã mười chín chứ không còn là một cô bé lên chín. Con bé sẽ hẹn hò, tham dự những bữa tiệc và..."

"Vì Chúa, con bé bị điếc!"

"Con bé bị điếc nhưng không phải tàn tật, Anna." Anh nói một cách bình tĩnh. "Thực tế, con bé có thể tự chăm sóc bản thân, cần làm nhiều thứ để bản thân thích ứng với cuộc sống."

"Con bé có thể bị tổn thương..."

"Con bé là một cô gái can đảm và mạnh mẽ," anh nói. "Con bé có thể đi làm ở bất cứ công ty nào. Tại sao con bé không thử kiếm một công việc bán thời gian làm trong mùa hè này? Nó sẽ giúp ích cho con bé rất nhiều."

"Em cần con bé giúp em chăm sóc Sammy," cô nói. "Chi phí giữ trẻ quá đắt. Em không thể làm việc vào dịp cuối tuần và cả ban đêm nếu không có sự giúp đỡ của con bé."

"Em sẽ không cần làm việc trong ba tháng tới."

Cô khinh khỉnh nhìn anh. "Việc em sẽ làm chính là quan hệ với anh."

Đôi mắt của anh nheo lại một cách nguy hiểm. "Đừng liều lĩnh thử vận may với tôi, Anna. Tôi khá mệt mỏi với khuynh hướng công kích mỗi khi em cảm thấy mình có liên quan."

"Tại sao em không thể làm thế chứ? Anh trở lại với cuộc sống của em với cương vị vừa là thẩm phán vừa là hội đồng xét xử, nói rằng em là một người tồi tệ, phê bình cách làm mẹ của em và bây giờ là tư cách của một người chị gái. Em xin lỗi vì không thể đạt được những tiêu chuẩn đòi hỏi của anh nhưng em là một người bình thường và không cách nào trở nên hoàn hảo."

"Tôi không phê phán em, chỉ đưa ra cho em vài phản hồi."

"Em đã yêu cầu lời nhận xét của anh sao?" Cô liếc nhìn anh một cách giận dữ. "Em đang làm những gì mình có thể trong những tình huống vô cùng khó khăn."

"Tôi nhận ra mọi thứ đều gây khó khăn cho em."

"Làm sao anh có thể thấu hiểu điều đó chứ?" cô hỏi. "Anh xuất thân từ tầng lớp giàu sang; anh chưa bao giờ phải suy nghĩ xem bữa ăn kế tiếp lấy từ đâu và ai là người sẽ chi trả cho nó. Anh được vây quanh bởi những điều tốt đẹp nhất mà cuộc sống có thể mang lại và anh chưa bao giờ suy xét đến những thiếu thốn của em."

"Anna, làm ơn...em đang trở nên quá kích động đó."

Những giọt nước mắt giận dữ xuất hiện nơi khóe mắt và cô dùng tay gạt nó đi. "Anh nghĩ đó là kích động sao? Anh chưa nhìn thấy sự kích động đâu, vì thế đừng thúc ép em phải trở nên như thế."

"Mẹ?" Chất giọng ngập ngừng của Sammy phát ra. "Mẹ buồn sao?"

"Không, bé yêu. Chỉ là..."

"Đi với dì nào, Sammy." Jenny nắm lấy tay của thằng bé. "Ba mẹ của con cần có thời gian bên nhau."

"Nhưng cháu muốn biết tại sao mẹ..."

"Đi nào, Sammy."

Lucio chờ cho đến khi cả hai bước vào trong nhà rồi mới quay trở lại với Anna. "Jenny nói đúng. Chúng ta cần có thời gian bên cạnh nhau."

"Em không muốn ở một mình với anh."

"Em sợ gì chứ?" anh hỏi kèm theo nụ cười pha chút cay độc. "Em sợ mình có thể bị lôi cuốn vào cảm giác nào khác ngoài sự căm ghét dành cho tôi sao?"

"Vì những việc anh đã làm, em chưa bao giờ có thể cảm thấy bất cứ gì ngoài sự ghê tởm."

"Cẩn thận, em yêu ạ. Chưa có ai nói với em rằng việc lăng mạ hảo tâm của một người là điều không khôn ngoan sao? Người đó có thể rút lại sự rộng lượng đó."

"Đồ xấu xa!" Cô rít lên. "Đồ xấu xa kiêu ngạo. Anh sẽ làm điều đó đúng không? Dùng sức khỏe của Sammy để giành lấy những gì anh muốn."

"Em biết rõ những điều khoản trong thỏa thuận đó." Anh nói với vẻ bình tĩnh. "Em lo phần của mình và tôi sẽ làm việc của tôi."

"Làm sao anh có thể trở nên quá tàn nhẫn như thế?"

Anh giữ lấy ánh nhìn giận dữ của cô bằng sự không khoan nhượng. "Em yêu, chính em đã dạy tôi rất tốt. Ngày em ngủ với em trai tôi, em đã thay đổi tôi một cách vĩnh viễn. Nếu em không thích người đàn ông em nhìn thấy trước mặt em bây giờ, em chỉ có thể tự khiển trách bản thân mình thôi."

Cô đột nhiên cảm thấy rùng mình. "Em không thể chịu được việc ở cùng với một người tàn nhẫn coi thường những nhu cầu của người khác."

"Tôi nhận thức rất rõ những nhu cầu của em, Anna," anh nói. "Thực tế, tôi quen thuộc tường tận với từng nhu cầu đó."

Anna cảm nhận ánh mắt lười biếng của anh lướt khắp người cô, nấn ná nơi vùng ngực của cô – nơi nhô lên trong bộ đồ bơi cô đang mặc, chất liệu mỏng manh đó, bây giờ thì đã quá trễ, cô đang làm một việc hoàn toàn không chính đáng một chút nào.

"Em...lạnh." Cô dời bước nhưng anh đã nắm lấy tay cô và xoay cô đối mặt với anh.

"Trong bóng râm này nhiệt độ gần mức 30."

"Em..."

"Đừng cố chạy trốn khỏi tôi." Anh kéo cô lại gần hơn.

Cô không thể thở khi anh ở quá gần như thế này. Đôi chân mạnh mẽ đầy cơ bắp của anh đang chạm nhẹ vào hai chân cô, lông chân cọ vào hai bên đùi của cô. Cô có thể nhìn thấy những giọt nước nhỏ xíu đọng lại nơi hàng mi đen như màn đêm của anh, gần như có thể nhận thức hơi ấm khuôn miệng của anh khi nó chậm rãi hướng về phía cô...

"Không..." hơi thở của cô vờn trên bề mặt môi của anh.

"Em biết đó không phải là điều em muốn nói." Anh ấn môi mình lên môi của cô, sự chuyển động nhẹ nhàng như trên người đó không thể khiến nhịp tim thất thường của cô trở lại ổn định.

"Ý của em chính là như thế," cô nói, âm lượng chỉ vừa đủ nghe, cơn gió chiều làm xáo động những cây bụi xung quanh họ. "Đó là điều em muốn nói..."

"Em có thể tiếp tục nói như thế để thuyết phục bản thân nhưng em sẽ không thuyết phục được tôi. Em có một khuôn miệng nài xin được hôn và một cơ thể cầu khẩn sự thành thạo của bạn tình."

Khao khát khiến nhiệt độ bên trong cơ thể của cô tăng lên, làm cả người từ đầu đến chân trở nên yếu ớt. Chỉ một nụ hôn, cô suy nghĩ. Người khác hoàn toàn có thể trông thấy những gì họ làm. Nhưng một nụ hôn ngắn ngủi thì có hại gì chứ?

Lucio nhìn thấy sự ưng thuận trong ánh mắt của cô và lại một nữa anh chiếm lấy miệng của cô, anh đưa lưỡi ra nắm giữ đầy sở hữu với sự chuyển động chậm rãi gửi thẳng cảm xúc xáo trộn đến nơi thầm kín nữ tính của cô.

Anna cảm thấy anh đẩy cô lùi về phía sau cho đến khi lưng của cô tựa vào nền gạch trơn nhẵn, miệng của anh dịu dàng nhưng không kém phần kiên quyết khi anh hôn hển rời khỏi miệng cô, đưa cô đến sự khẩn nài đang tăng lên.

"Em luôn có vị thật tuyệt." Hơi thở của anh vờn trên làn môi sưng phồng của cô. "Anh chưa bao giờ quên nó tuyệt như thế nào."

Anna nhắm mắt lại và giả vờ rằng anh yêu cô. Điều này dễ dàng hơn việc đối mặt với sự thật đau đớn. Cô đã giết chết tình yêu của anh. Đây là tất cả những gì còn lại - niềm khao khát mong muốn được đáp ứng để xoa dịu tổn thương liên quan đến niềm tự tôn nam tính của anh trong bốn năm qua.

Môi anh di chuyển một cách kiên quyết có chủ đích trên môi của cô, kéo cô đến nhu cầu khao khát muốn được đáp ứng. Lưỡi của anh đùa giỡn, trên ghẹo, nhắm nháp lưỡi của cô cho đến khi đầu óc cô choáng váng.

Cô cảm nhận đôi tay anh trên dây áo bơi, khéo léo tháo nó ra cho đến khi anh có thể khum lấy khuôn ngực căng lên của cô. Anh cúi đầu xuống và dùng lưỡi lười biếng liếm lấy nụ hoa của cô, hơi ấm của miệng anh khơi lên những cảm xúc mạnh mẽ trên da thịt cô.

Hai chân cô trở nên run rẩy. Cô hầu như không thể đứng vững vì nhu cầu nhức nhối khi anh ấn

vào sát cô hơn, hình dáng mạnh mẽ đầy cơ bắp của anh để cô lại trong tình trạng khuấy động dâng cao không thay đổi.

"Em biết mà, em yêu..." anh nhẹ nhàng nói gần vành tai của cô "...đây không phải là một ý tưởng hay, đúng không? Anh đang nhức nhối muốn chìm đắm bên trong em nhưng chúng ta ở đây, người trong nhà ai cũng có thể nhìn thấy."

Em không quan tâm. Cô muốn hét lên, nhưng khuôn miệng phản bội của cô lại khép chặt.

Anh rời khỏi người cô và lại lần nữa cô run rẩy, lần này là vì lạnh.

Anh dễ dàng rời khỏi hồ bơi và đưa tay cho cô nắm. "Đến đây nào, chúng ta sẽ hoàn thành việc này tại nơi riêng tư hơn."

Cô không thể nào không đi theo anh. Ánh mắt của anh nắm giữ lời hứa hẹn mà cô không thể phớt lờ. Cô không có bất cứ lý do nào để xóa bỏ sự lôi cuốn toát ra từ cơ thể của anh khi anh dẫn cô lên lầu đến phòng ngủ chính.

Với từng bước chân cô cảm thấy như thể nó nằm dưới sự kiểm soát của anh, chứ không phải của cô, cơ thể của cô đang âm thầm chuẩn bị cho sự xâm chiếm của anh ngay cả khi đầu óc của cô cố gắng gợi nhớ tất cả những điều đã xảy ra giữa họ.

Nhưng niềm tự tôn không có chỗ đứng tại nơi mà sự đam mê thống trị. Những nhu cầu cần được đáp ứng còn lớn hơn sự kiêu hãnh.

Khi cánh cửa khép lại phía sau, anh xoay người cô lại, đôi mắt đen ẩn chứa niềm khao khát cháy bỏng khi anh dùng những ngón tay thon dài đầy kiên quyết cởi bộ đồ bơi của cô.

"Hãy nói cho anh biết em muốn điều này nhiều đến mức nào, Anna." Anh giữ lấy sức nặng khuôn ngực của cô trong lòng bàn tay ấm áp. "Hãy nói với anh em muốn cảm nhận anh ở bên trong em."

Làm sao cô có thể từ chối điều này. Cơ thể của cô đang thay cô nói lên tất cả, hai nụ hoa siết quá chặt gần như đau đớn, hai đùi run rẩy và nơi nữ tính trở nên quá ẩm ướt khiến cô chắc chắn cô sẽ tan chảy dưới chân anh.

"Em muốn..." Cô chần chừ. "Em muốn..."

"Hãy nói ra đi," anh nói. "Anh sẽ không tiến xa thêm cho đến khi em làm điều đó."

Cô muốn nhắc lại lời nói dối của anh nhưng còn quá xa để làm như thế.

"Em muốn anh," cô nói. "Em muốn anh."

Anh nhắc cô lên và đặt cô trên giường, tiến tới bao phủ cô bằng sức nặng của anh. "Vậy thì, em yêu, em sẽ có anh."

Cô bám vào anh bằng những ngón tay đầy ham muốn, giật mạnh chiếc quần bơi để cầm lấy vật nam tính trơn mượt, cứng rắn của anh. Hai bàn tay của cô định hình, vuốt ve anh cho đến khi anh thở hổn hển vì những động tác táo bạo của cô.

"Người phụ nữ quyến rũ nhỏ bé của anh vẫn không quên tất cả những gì anh đã dạy cho cô ấy," anh gầm lên khi tìm kiếm ngay đúng nơi ấm áp của cô.

Cô thở hổn hển khi cơ thể anh trượt trên người cô, sức nặng thiêu đốt tuyệt vời ấy nhấn cô xuống...xuống nữa...

"Em đã quá sẵn sàng cho anh," anh rên rỉ nơi miệng của cô, "quá ẩm ướt và ấm áp."

"Anh chơi không đẹp, Lucio." Cô rên rỉ khi anh tìm đến chính xác nơi đập rộn ràng giữa hai đùi của cô.

"Có sao?" Anh mỉm cười trên miệng của cô. "Nhưng cuối cùng em sẽ tha thứ cho anh. Em cũng muốn điều này rất nhiều."

Cô muốn nó. Cô muốn tất cả. Cô muốn anh khiến cô thỏa mãn theo cách anh đã từng làm, nhưng cô muốn nhiều hơn nữa. Cô muốn anh tha thứ cho cô, yêu cô mặc cho sai lầm cô đã gây ra...một sai lầm mà cô vẫn không hề có chút kí ức nào về nó.

"Làm ơn..." Cô đang tiến dần đến giới hạn, cả người đang căng lên để đến đỉnh điểm cao nhất... gần hơn và gần hơn nữa...

Anh đẩy vào trong cô với một cú thúc sâu, các giác quan của cô ngay lập tức reo vang giai điệu hân hoan của sự giải thoát.

Lucio chờ cho đến khi anh đủ can đảm theo cô đến thiên đường, cơ thể anh căng lên vì sự khoái lạc khi từng luồng cảm giác mê ly được tạo ra.

Anh lăn qua và vùng một tay đặt ngang qua mắt, ngực anh nâng lên hạ xuống theo từng hơi thở khó nhọc.

Anna từ từ dịch ra xa, đột ngột cảm thấy xấu hổ vì bản thân đã đáp trả lại anh như thế nào, bám chặt lấy anh ra sao, gần như nài xin anh giống hạng phụ nữ hư hỏng rẻ tiền không có nguyên tắc.

"Em tính đi đâu đó?" Lucio tóm lấy cô trước khi cô rời khỏi giường.

Cô nhìn xuống nơi những ngón tay anh vòng quanh cổ tay của cô bằng ánh mắt lạnh như băng. "Em cần dùng phòng tắm." Cô ngược lên nhìn anh khi kéo tay ra. "Có được không?"

Anh buông tay cô và tựa lưng trên chõng gối, ánh mắt của anh dõi theo khi cô bước vào phòng tắm. "Anh sẽ cho rằng em đang giận dỗi đó, Anna," anh gọi với theo. "Đừng quên, em là người thua cuộc."

Cô quay người liếc nhìn anh cách giận dữ. "Cứ nói tất cả những điều anh thích để làm tình hưởng tệ hơn đi. Em không sợ anh đâu."

Anh nở nụ cười đáng ghét và khoanh hai tay đặt sau đầu trong tư thế biểu lộ sức mạnh, điều đó khiến cô muốn dùng thứ gì đó đánh anh. "Em sợ, Anna à," anh kéo dài giọng, nháy mắt với cô kèm theo ý trêu tức. "Rất sợ."

Cô đóng mạnh cửa phòng tắm nhưng thậm chí khi vịn vò hoa sen hết cỡ, cô khẳng định mình vẫn có thể nghe thấy tiếng cười chế giễu của anh.

Chương 6

Vào đêm trước ngày phẫu thuật của Sammy, Anna hầu như không ngủ được, trở mình trần trọc cho đến khi cô rời khỏi giường với đôi mắt thâm quầng và làn da tái nhợt.

Mặc cho họ có sự thân mật về mặt thể xác nhưng Lucio không ngủ lại suốt đêm với cô, anh thích rời khỏi chiếc giường lớn này để ngủ ở một nơi khác. Anna chiến đấu chống lại việc thừa nhận cô thất vọng với chính bản thân hơn là với anh. Mỗi lần, cô chỉ lăn người qua và giả vờ đã ngủ thiếp đi, nhưng lúc nào cũng vậy phải mất một lúc lâu cô mới có thể thư giãn chìm vào giấc ngủ.

Sammy không được phép ăn gì vào buổi sáng và cả cô cũng chẳng có tâm trạng nên chỉ hớp vài ngụm trà. Lucio dẫn đường đến nơi xe đang chờ sẵn.

"Ngừng việc lo lắng lại đi, Anna," anh khẽ rầy cô khi giữ lấy cánh cửa. "Sammy sẽ vượt qua điều này giống như một quán quân nhỏ bé."

"Em không thể ngừng lại được." Cô cắn lấy môi. "Thằng bé còn quá nhỏ...Trong khi đây lại là một cuộc phẫu thuật lớn."

"Không giống như vài năm trước, bây giờ cuộc phẫu thuật tương đối đơn giản hơn," anh nhắc cô. "Đây là một cuộc phẫu thuật mở lồng ngực và chỉ mất vài tuần để phục hồi lại. Sammy sẽ bước vào phòng phẫu thuật và vượt qua trước khi em nhận biết được điều đó."

Cô ước gì mình có được sự tự tin giống như anh.

Sammy ngồi tán gẫu một cách hào hứng trên suốt đoạn đường đến bệnh viện, thằng bé nhận thức được tầm quan trọng đang tăng lên theo từng phút bởi tất cả sự chăm sóc mà thằng bé nhận được.

"Mẹ sẽ ở đây khi con thức dậy chứ ạ?" Thằng bé nói to lên khi đang ngồi tại ghế dành cho trẻ em ở phía sau.

"Dĩ nhiên mẹ sẽ ở bên cạnh con, bé yêu à."

"Ba cũng thế, Sammy," Lucio khẳng định với thằng bé. Anna liếc nhìn anh và thì thầm điều gì đó.

"Đừng hứa những gì mà anh không có ý định giữ lời." Anh đáp trả cái nhìn của cô. "Em nghĩ rằng anh không quan tâm đến thằng bé sao?"

"Thằng bé không phải là con của anh, Lucio. Việc quan tâm đến thằng bé sẽ không làm thằng bé trở thành con của anh."

Những ngón tay của anh siết chặt lấy vô lăng. "Em nghĩ anh không biết điều đó sao?"

Cô quay đi tránh biểu hiện tàn nhẫn trên gương mặt anh, hai bàn tay siết chặt đặt trên đùi.

"Em đã nói thẳng điều đó với anh không chỉ một lần, Anna. Và anh sẽ không chối cãi." Giọng

nói của anh nhỏ dần đầy tức giận.

Một giọng nói nhỏ căng thẳng phát ra từ phía sau. "Mẹ và ba đang đang gây chiến với nhau sao?"

Anna ném cái nhìn hãy-xem-những-gì-anh-làm-và-giờ-thì-nhìn-đi về phía Lucio rồi cô mím chặt môi lại.

"Không phải, bé cưng à" Lucio nói kèm theo nụ cười thoáng qua. "Mẹ và ba thực sự rất yêu thương nhau. Ba mẹ chỉ gặp chút rắc rối trong việc truyền đạt nó thôi."

"Truyền...truyền...cái gì đó là gì ạ?" Sammy hỏi.

"Nó có nghĩa là con hiểu một người khác đến đâu," Lucio giải thích. "Có thể phải tốn vài năm con mới có thể nhận biết được điều đó."

Anna hất đầu và nhìn cảnh vật bên ngoài một cách vô định.

Thực sự, mẹ và ba rất yêu nhau.

-o0o-

"...và bây giờ cậu bé đang chìm vào giấc ngủ," nhân viên gây mê nói khi ông ta điều chỉnh chiếc mặt nạ gây mê trên gương mặt nhỏ bé của Sammy. "Tại sao cô và chồng không vào phòng chờ dùng tách cà phê rồi sau đó chúng tôi sẽ đến gặp cả hai khi mọi việc hoàn tất?"

Anna muốn nói, *anh ấy không phải là chồng của tôi và Sammy không phải là con anh ấy*, nhưng những lời đó chết lặng trong cổ họng của cô.

"Chúng ta đi nào, em yêu." Lucio nắm lấy tay cô và dẫn cô rời khỏi phòng.

Khi đã ra ngoài, họ cởi bỏ bộ đồ được yêu cầu phải mặc khi cùng Sammy vào phòng phẫu thuật.

"Thằng bé sẽ ổn thôi, Anna."

Cô cởi đôi giày ủng và vất nó vào thùng rác. "Em không thể ngừng nghĩ rằng tất cả là lỗi của em."

"Ý em là gì?"

Cô siết chặt cái mũ và cũng ném nó về hướng thùng rác. "Em đang bị trừng phạt vì...vì..."

"Điều đó thật lố bịch."

"Vậy sao?" cô hỏi.

"Dĩ nhiên là như thế."

"Nhưng anh đang trừng phạt em," cô nói, nhìn vào anh. "Anh đã nói sẽ khiến em trả giá vì những những tội lỗi của em."

Anh trông không thoải mái dưới cái nhìn chăm chú đầy thách thức của cô. "Anh đã tức giận. Người ta nói đủ mọi thứ khi họ tức giận."

Cô ngồi lên chiếc ghế duy nhất và úp mặt vào hai lòng bàn tay. "Em chỉ ước rằng em có thể vặn ngược đồng hồ, quay thời gian trở lại..."

Cô cảm thấy tay anh chạm vào phía sau đầu của cô. "Chúng ta không thể làm được điều đó, cho dù chúng ta có mong muốn nhiều đến mức nào."

"Nếu thằng bé chết, em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình."

"Thằng bé sẽ không chết."

"Dù thế, em sẽ không tha thứ cho bản thân."

"Ngừng lại đi, Anna."

"Làm sao em có thể ngừng lại được?" Cô ngược đầu lên nhìn anh, hai mắt mờ đi với sự hối tiếc. "Em không thể bước tiếp bởi vì em không nhớ chuyện gì đã xảy ra."

"Anh không muốn thảo luận điều này bây giờ," anh nói. "Nó vô nghĩa."

"Nhưng anh không thấy nó lại đang trở về vấn đề này hay sao?" cô hỏi.

"Đến thời điểm nào đó điều này sẽ không còn quan trọng."

Đúng thế, cô nghĩ một cách tuyệt vọng – khi anh quay trở về Ý, để em ở lại với cõi lòng tan nát và cuộc sống cô độc. Cô cắn lấy đầu móng tay.

"Đừng." Anh kéo tay cô ra, nhắc nó lên xem xét kỹ, những ngón tay thon dài của anh sưởi ấm sự lạnh lẽo nơi tay của cô. "Móng tay của em đã từng rất đẹp."

"Vâng, đúng như thế, em cũng đã từng là một cô gái đáng yêu, hoặc đó là điều anh nói."

Lucio cau mày khi nghe thấy sự cay độc trong giọng nói của cô và buông tay cô ra. "Chúng ta quyết định số mệnh với những lựa chọn mình tạo ra, Anna. Chúng ta không thể nào trốn thoát thực tế đó."

Cô cắn môi thay lời đáp trả khiến bản thân nhức nhối. Cô dùng điểm gì để tranh luận cùng anh đây? Cô là người đã tạo nên sai lầm này, chứ không phải anh. Cô đã phản bội anh và bản thân đang phải trả giá về điều đó.

"Mọi thứ đều rất tốt." Vị bác sĩ chuyên khoa tim cười nín và mỉm cười với cả hai. "Bây giờ anh chị có thể gặp cậu bé trong phòng Hồi sức, nhưng phải một lúc nữa cậu bé mới tỉnh lại."

Anna đứng dậy thật nhanh. "Con trai tôi sẽ ổn cả chứ, thưa bác sĩ?"

"Dĩ nhiên," bác sĩ khẳng định với cô. "Anh chị hãy nhớ kĩ, tôi rất vui vì anh chị đã thu xếp cuộc phẫu thuật trọn vẹn cho cậu bé. Cậu bé không phải chờ như những trường hợp khác."

Anna đứng nhìn con trai cô đang ngủ, những loại dây truyền và ống dẫn khác nhau trên cơ thể bé nhỏ của con đang xé toạc những tình cảm sâu sắc nhất của cô. Cô nợ Lucio quá nhiều. Cả anh và vị bác sĩ thực hiện ca phẫu thuật đã cứu sống Sammy nữa. Cô có thể làm gì để cảm ơn anh đây?

Lucio đã để cô ở lại với Sammy và đi nói chuyện với y tá chăm sóc. Vài phút sau anh trở lại với hộp nước ép dành cho cô. "Anh nghĩ em có thể khát."

Cô cầm lấy hộp nước với ánh mắt biết ơn. "Anh ắt hẳn đọc được suy nghĩ của em."

"Thằng bé thế nào rồi?" Anh ngồi vào chiếc ghế còn lại và chống hai tay lên đầu gối.

"Nó vẫn còn đang ngủ." Cô cầm ống hút và hớp một ngụm nước ép. "Thằng bé làm bầm vài lần nhưng y tá nói rằng họ đã chích một liều giảm đau cho thằng bé. Sammy sẽ không tỉnh lại trong vài giờ nữa."

"Có thể chúng ta nên về và trở lại vào buổi sáng," anh đề nghị.

Cô xoay mặt về phía anh. "Em không thể bỏ thằng bé."

"Anna...em đã kiệt sức quá rồi. Em sẽ không thể làm được gì cho thằng bé nếu em kiệt sức đến ngất đi."

"Em không muốn để con trai em ở lại một mình."

Anh đứng dậy và đi về phía cửa. "Vậy thì cứ làm theo ý em, nhưng anh nghĩ em sẽ hối tiếc về điều đó."

"Không có điều gì khác khiến em phải hối tiếc nhiều hơn," cô đáp trả khi anh mở cửa.

Anh quay người nhìn cô trong một khắc bất tận. "Anh biết chính xác ý em muốn nói là gì," anh nói, bước qua khép cửa lại phía sau.

Đêm đó thật dài.

Sammy ngủ trong yên bình hoàn toàn không biết mẹ của mình đã thức trắng đêm trong sự cô độc, đôi khi nó bị phá vỡ bởi y tá đến kiểm tra tình trạng của thằng bé.

"Trông cô rất mệt," nữ y tá trực ca đêm quan sát cô. "Cô có muốn tôi tìm một nơi nào đó để cô nghỉ ngơi một lát không?"

Anna lắc đầu. "Tôi muốn ở lại đây phòng trường hợp thằng bé tỉnh lại."

Cô y tá đặt biểu đồ theo dõi lại chỗ cũ. "Tôi không nghĩ cậu bé sẽ tỉnh dậy quá sớm đâu. Bác sĩ Frentalle hay để cho những đứa bé ngủ yên cho đến khi vết chích động mạch nơi đùi lành lại. Chuyển động có thể khiến nó chảy máu vì thế cần phải thật cẩn thận trong vài giờ đầu tiên."

"Tôi muốn ở lại đây," Anna nói, quay lại nhìn hình dáng đang say ngủ của Sammy. "Việc này cho tôi thời gian để suy nghĩ về vài việc."

"Tôi cũng hay làm như thế." Cô y tá trao cho Anna nụ cười pha chút hài hước. "Nếu cô cần gì cứ gọi chúng tôi."

Anna mỉm cười thay cho câu trả lời và khi y tá đã rời khỏi, cô ngồi xuống và nhìn Sammy cho đến khi hai mắt bắt đầu nhắm lại, những suy nghĩ trôi dạt về cái đêm cách đây bốn năm...

-o0o-

"Coi nào, Anna." Giọng nói của Carlo chứa đầy vẻ tán tỉnh. "Chắc hẳn chị sẽ không từ chối uống một ly rượu với em chồng tương lai chứ?"

"Tôi thực sự không..."

"Chị sợ gì chứ?" Anh ta nở nụ cười xảo trá khi đưa cho cô ly sâm panh mát lạnh. "Tôi sẽ không ăn thịt chị đâu."

"Tôi nghĩ đó là..."

"Chị không ưa tôi, phải không Anna đáng yêu?" anh ta hỏi, ngắm nhìn cô như một con diều hâu đang chuẩn bị sẵn bữa ăn tiếp theo.

"Cậu là em trai của Lucio," Anna nói, cúi đầu tránh ánh mắt của Carlo. "Chúng ta là người nhà..."

"Người nhà ư?" Hẳn khẽ nghiêng rằng, đôi môi đầy đặn giương lên thành nụ cười giả tạo. "Tôi phải nói điều này, tôi không nghĩ về chị như cách tôi nghĩ về chị gái Giulia của mình." Ánh mắt anh ta lướt khắp người cô mang theo ý tà dâm. "Không giống một chút nào."

Cô bắt đầu đứng dậy. "Tôi phải đi tìm Jenny..."

Carlo vươn tay ra và nắm lấy cánh tay của cô. "Vội gì chứ? Chị không muốn ở lại và nói chuyện với người em trai mới của mình sao?"

"Tôi..." Cô không thể kéo tay ra và bản thân bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

"Em gái của chị đáng yêu đấy chứ?" anh ta hỏi khi những ngón tay vuốt ve dọc theo mạch nơi cổ tay cô.

Anna không quan tâm đến chất "săn mồi" trong tông giọng của anh ta. Cô đã nhìn thấy ánh mắt nhíu của Carlo khi anh ta nhìn em gái của cô, anh ta đã nghĩ không ai nhìn thấy nhưng cô thì có. Jenny chỉ mới mười lăm tuổi và do được giáo dục bảo vệ từ nhỏ đồng thời vì vấn đề thánh giá đã giúp con bé tránh khỏi tổn thương do những kẻ hay dụ dỗ giống như Carlo tạo ra. Anna đã xác định rõ ràng, cô chắc chắn sẽ không để Carlo có cơ hội thực hiện những lời ẩn ý đó, thậm chí cô có phải một mình đối mặt với anh ta.

"Cho dù thế nào đi nữa tôi nghĩ mình sẽ uống ly sâm panh đó." Cô nở nụ cười mang tính khích lệ.

Hai mắt anh ta lấp lánh khi đưa ly rượu cho cô. "Tôi biết chị sẽ không từ chối. Lucio sẽ mong tôi tiếp đãi chị trong khi anh ấy vắng mặt – tôi hiểu đó là danh dự gia đình. Khi Lucio vắng mặt

thì tôi là chủ gia đình. Ở Úc chị gọi nó là gì nhỉ? *The boss?*[6]"

[6] *Carlo không giỏi tiếng Anh nên không thạo trong việc tìm từ thích hợp để diễn tả ý của mình.*

"Giống như thế." Cô nhắc ly rượu lên môi nghiêng rỗng vì tính kiêu ngạo gia trưởng của anh ta.

"Chị là người phụ nữ trẻ rất may mắn đó Anna," hần nói sau khi cô đã hớp vài ngụm rượu. "Chị sẽ kết hôn với người đàn ông thuộc dòng dõi quý tộc Ý. Gia tộc Ventressi nổi tiếng trên toàn thế giới về sự nhanh nhạy trong kinh doanh. Chị sẽ chẳng muốn điều gì khác ngoài việc trở thành vợ của Lucio."

"Tôi không kết hôn với anh ấy vì tiền," cô cảm thấy mình buộc phải nói ra điều đó.

Carlo nhướn một bên mày tỏ ý hoài nghi. "Chị khó có thể thuyết phục nhiều người tin vào điều đó. Tất cả phụ nữ đều muốn được đảm bảo về mặt vật chất. Từ xưa đến nay những người phụ nữ giống như chị đều chọn chồng vì lý do duy nhất đó. Đó không phải là một phần của sự tiến hóa sao? Sự tồn tại của các cá thể giàu có [7] hay sao?"

[7] Ở đây Carlo định dùng cụm từ "*survival of the fittest*" có nghĩa là sự sống sót của các cá thể thích nghi nhưng do không rành về tiếng Anh nên anh ta dùng từ "*richest*" thay cho từ "*fittest*".

"*The fittest*," cô sửa lại. "*Survival of the fittest*."

"À, đúng," Carlo lơ đãng nói. "Điều đó ắt hẳn rất phù hợp với một người vợ trẻ nồng nhiệt."

Anna uống thêm một ngụm rượu để che đi sự bối rối đang tăng dần lên theo chiều hướng của cuộc đối thoại này.

"Chị biết không, tôi đã nghe thấy," anh ta nói.

Những ngón tay của cô siết chặt lấy chân ly rượu. "Cái...cái gì cơ?"

Ánh mắt của anh ta hướng đến ngực rồi sau đó quay trở lại nhìn vào đôi mắt đang mở to của cô. "Thật may mắn khi em gái chị bị điếc, vì thế cô bé ít bị sốc khi biết được chị gái mình đã đáp lại vị hôn phu của mình một cách nồng nhiệt ra sao."

Anna cảm thấy quá xấu hổ khi nghĩ đến sự đáp lại đó. Anh ta đã nghe thấy cô và Lucio làm tình với nhau sao?

"Nhưng tôi thì không." Carlo mỉm cười. "Tôi cảm thấy vui cho anh trai của mình. Tôi ganh tỵ đấy, nhưng có thể Jenny bé bỏng cũng sẽ giống như chị gái của mình, phải thế không?"

"Không!" Anna đặt mạnh ly rượu xuống bàn.

"Có gì không đúng sao? Chị không nghĩ tôi sẽ là một người tình tuyệt vời à?"

"Không, ý tôi là có...tôi..."

"Coi nào, Anna. Chị đừng quá nghiêm khắc với cậu em trai mới này chứ. Chị không thấy tôi lôi cuốn sao? Mọi người luôn nói rằng tôi và Lucio giống nhau đấy. Ít nhất chị cũng sẽ có hứng thú với việc chúng tôi giống nhau trong...tôi sẽ nói gì đây? Những mối quan hệ mật thiết khác?"

Đầu cô trở nên choáng váng và chân tay run lên. "Tôi nghĩ đó không phải là..." Cô nắm chặt lấy thành xô pha để ngăn bản thân không ngã về phía Carlo.

"Có gì không ổn sao, cô gái bé bỏng?" Giọng của anh ta mang đầy vẻ quan tâm.

"Không có gì." Cô hít thở để lấy lại bình tĩnh. "Tôi chỉ cảm thấy chóng mặt."

"Nói về chuyện yêu đương khiến chị cảm thấy bối rối. Chị đang nhớ người yêu của mình phải không?"

Anna chớp mắt chống lại sự mờ ảo và tập trung vào nét mặt của anh ta. "Vâng...vâng, tôi nhớ anh ấy."

"Đừng lo lắng, cưng à. Tôi sẽ đảm đương nhiệm vụ chăm sóc chị trong khi anh ấy đi vắng. Chị có cần nằm xuống nghỉ một chút không?"

"Không..."

"Một ly nữa nhé?"

Anna lắc đầu nhưng một ly rượu khác đã được ấn vào tay và cô nhận lấy nó, cô không muốn khiến hấn bực mình.

"Chị thấy căng thẳng, Anna," hấn nói khi cô uống một hớp rượu. "Chị cần thư giãn. Chị đang ở giữa những người thân, chị không có gì phải sợ."

Annabắt đầu thư giãn, hai bã vai và cổ nói lỏng khi cô uống một ngụm sâm panh ngon tuyệt.

"Cậu...cậu có bạn gái chứ, Carlo?" cô hỏi, lấp đầy sự thỉnh lạng.

Mắt của anh ta bắt gặp ánh mắt của cô trong khoảng cách ngắn phân cách giữa họ. "Tôi có rất nhiều bạn gái. Chị gọi tôi là gì nhỉ...một playtoy?"

Cô cười khúc khích vì lỗi phát âm của hấn. "Một playboy, Carlo à. Cậu là một tay chơi chính hiệu."

"Chị nghĩ thế sao?" Anh ta cười toe toét.

"Chính xác là một tay chơi." Cô xoay ly rượu trong tay khi quan sát gương mặt điển trai của hấn. "Loại người tồi tệ nhất."

Anh ta tiu ngửu nhìn cô. "Bây giờ tôi thấy mình thực sự bị xúc phạm đấy."

Cô cười lớn một lần nữa. "Tôi nghĩ điều đó sẽ không thể xúc phạm một người giống như cậu. Cậu quá quen rồi."

"Quá quen? Nó có nghĩa là gì?"

Cô uống hết ly rượu trước khi trả lời. "Nó có nghĩa cậu quá thạo đời."

"À, ra thế. Nhưng đó không phải là điều tốt sao?"

Cô nhún vai khi anh ta với tay ra để rót thêm rượu cho cô. "Tôi cho rằng một người không bao giờ có thể quá giàu, Carlo à. Nhưng người đó hoàn toàn có thể là kẻ hay hoài nghi."

"Chị nghĩ tôi là một người đa nghi?"

"Dĩ nhiên! Cậu nghĩ tôi kết hôn với anh trai của cậu vì những nguyên nhân sai lầm. Đó chính là tính hay đa nghi của cậu."

"Có thể chị nói đúng." Carlo quan sát phần rượu bên trong ly. "Tôi đã có vài trải nghiệm tồi tệ với những người phụ nữ."

"Cậu đã từng yêu ai đó chưa, Carlo?"

Carlo nhìn cô. "Anna, điều này có vẻ mang chút màu sắc cổ tích. Những người đàn ông trong gia đình Ventressi chỉ yêu một lần duy nhất trong đời. Họ yêu đối phương một cách sâu sắc và trọn vẹn nhưng họ không bao giờ tha thứ cho kẻ phản bội."

"Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi."

"Đó là câu hỏi khó trả lời."

"Cậu không muốn kể với tôi sao?"

Carlo mỉm cười. "Tôi chưa từng yêu ai, nhưng tôi..."

"Đề phòng?" cô hỏi.

"Chị là giáo viên tiếng Anh giỏi, Anna à. Tôi sẽ học được nhiều ở chị đấy."

"Cậu cũng là một học sinh giỏi, Carlo." Anna mỉm cười và nâng ly lên. "Vì cậu em chồng mới của tôi – tay chơi chính hiệu thuở xưa của gia đình Ventressi."

Anh ta nâng ly và cụng vào ly rượu của cô. "Vì tình yêu gia đình, Anna."

Cả hai uống thêm một chai sâm panh Pháp và mặc dù Anna biết rằng mình đang ngà ngà say nhưng cô bắt đầu thư giãn để thực sự tận hưởng cuộc đối đáp thoải mái với em trai của Lucio.

Một khi anh ta hạ thấp tính cảnh giác kiêu ngạo, cô thoáng nhìn lướt qua người đàn ông trẻ khá điển trai nhưng lại thiếu cảm giác an toàn này, một người luôn sống dưới bóng của người anh trai thành đạt, già dặn hơn.

"Dĩ nhiên cuộc sống của chúng tôi đã thay đổi kể từ khi cha của chúng tôi qua đời," Carlo thổ lộ, nhìn chằm chằm vào ly rượu, hàng lông mày cau lại.

"Đó ắt hẳn là thời điểm khó khăn đối với cậu," cô nói một cách dịu dàng. "Khi đó cậu bao nhiêu tuổi?"

"Tôi bằng tuổi với Jenny, chị Giulia mười bảy còn anh Lucio thì mười chín. Đó là một cú sốc, đặc biệt là với mẹ tôi."

"Một tai nạn?"

Carlo gật đầu. "Ba tôi đã làm việc chăm chỉ để gây dựng sự nghiệp. Ông đang trên đường từ Naples trở về nhà thì gặp tai nạn. Ba tôi chết ngay lập tức."

"Tôi xin lỗi."

Anh ta nhìn cô mỉm cười ngẩn ngui. "Chị cũng đang phải chịu đựng nỗi đau mất mát. Lucio đã nói cho tôi biết mẹ của chị vừa rời khỏi thế gian này không bao lâu."

Anna không thể ngừng mỉm cười khi nghe thấy từ ngữ lâu đời đó. Đúng, mẹ cô đã rời khỏi thế gian này – rời khỏi thế giới nơi bà sống, thế giới của hai cô con gái bé bỏng.

"Vâng...Tôi nhớ bà một cách khủng khiếp."

"Nhưng chị có Jenny."

Cô mỉm cười. "Đúng...Tôi có Jenny."

"Và bây giờ chị đã có một gia đình mới." Carlo rót thêm rượu cho cô. "Không lâu nữa chị sẽ trở thành một thành viên của gia đình Ventressi, một trong những gia đình danh giá nhất nước Ý."

"Tôi chỉ hy vọng mình sống xứng đáng với mong đợi của mọi người," cô nói, với tay lấy ly rượu.

"Tôi nghĩ chị sẽ làm được," Anh ta nói, nâng ly chúc mừng. "Tôi nghĩ chị sẽ sống đúng như mong đợi của mọi người."

Anna nhớ rất ít về đêm đó. Cô nhớ mình đã cùng nâng ly chúc mừng, mỉm cười vì cách sử dụng tiếng Anh sai của anh ta, thậm chí cô nhớ mình đã thoải mái sửa sai và lời hồi đáp tỏ ý bị tổn thương của anh ta.

Cô thức dậy vào sáng hôm sau và nhận ra mình đang nằm trên giường của Carlo, ánh sáng xuyên qua cửa sổ khiến cô chói mắt, nhưng nó không là gì so với ánh mắt đầy căm phẫn của Lucio khi anh đẩy cửa mở ra và hoài nghi nhìn cô.

"Anna?"

"Lucio!" Cô bắt đầu ngồi dậy nhưng ngay lập tức nhận ra mình hoàn toàn khóa thân.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt nhấn tâm. "Em đang làm gì trên giường của Carlo?"

Trong chốc lát cô nhìn anh đến ngây người khi cố gắng nghĩ như thế nào mình lại đến phòng của em trai anh.

"Em..."

Anh dùng tiếng Ý để nói lên cái từ mà cô có thể dịch là "người đàn bà dâm dăng."

"Lucio, em—"

Cầm của anh siết chặt kèm theo cơn thịnh nộ khó kiểm soát. "Cô là kẻ đào mỏ không biết xấu

hồ. Carlo đã nhận xét đúng về cô. Cô không hơn gì thứ cặn bã – khao khát sẵn được một gã chồng giàu có."

"Không!" Cô nắm chặt tấm chăn để che đi sự xấu hổ.

Lucio khinh thường nhìn cô, điều đó làm cô không thể nói tiếp. "Tôi chỉ mới văng mặt thì cô đã quyến rũ em trai của tôi!"

"Không!" Cô trườn ra khỏi giường, túm chặt tấm chăn để che thân. "Lucio, em không làm..."

Anh phất tay ngắt ngang lời cô. "Đừng cố gắng thoái thác. Carlo đã nói cho tôi nghe tất cả mọi chuyện."

"Anh ta đã nói gì với anh?" Cô giữ chặt tấm chăn bằng những ngón tay run rẩy.

Anh quan sát cô từ đầu đến chân. "Carlo nói với tôi cô đã đến với nó như thế nào."

"Em không làm điều đó!"

Anh hinh mũi đầy chán ghét. "Nó không thể khuây khỏa vì những gì cô khiến nó phải làm."

Cô hết mở rồi lại khép miệng.

"Nó vô cùng hổ thẹn vì đã lơ là thiếu cảnh giác."

Cô không thể hiểu điều này. Carlo nói rằng cô đã...

"Và anh tin những gì anh ta nói?" Cô há hốc miệng nhìn anh.

"Tại sao tôi không tin nó chứ?" anh hỏi. "Nó là em trai của tôi."

Thực sự thì sao? Cô nghĩ nhưng không thể nói rõ ràng.

"Em không nhớ những gì đã xảy ra vào tối hôm qua, Lucio, nhưng em biết mình không ngủ với em trai của anh."

"Đừng có nói dối tôi!" anh gầm lên. "Cô đã trao bản thân mình cho nó trong khoảnh khắc nó yếu đuối. Nó bị tổn thương bởi những gì đã xảy ra."

Carlo? Bị tổn thương sao?

"Em có thể giải thích..."

"Cô nghĩ tôi sẽ nghe những lời giải thích của cô sao?"

"Em—"

"Cô khiến tôi cảm thấy ghê tởm."

"Lucio, em không—"

"Tôi không muốn tiếp tục cuộc thảo luận này," anh xen vào. "Tôi sẽ thu xếp cho cô và em gái cô rời khỏi đây ngay lập tức."

"Nhưng—"

"Cô nghĩ rằng tôi có thể xem như việc này chưa xảy ra sao?"

"Em không làm bất cứ—"

"Khốn kiếp!" Anh quát lớn. "Tôi đã yêu cô, Anna. Làm thế nào cô có thể làm điều này với tôi?"

"Lucio..." Cô vói tay đến anh van xin.

Anh gạt nó ra với thái độ tức giận. "Tôi không muốn nhìn thấy cô lần nữa. Cô có nghe không? Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy gương mặt phản bội này. Cô sẽ rời khỏi vào sáng nay, tôi đã nói những người hầu thu dọn hành lý cho cô. Tôi không muốn nghe thấy tên cô được đề cập đến một lần nào nữa."

"Nhưng Lucio, em—"

"Biến khỏi tầm mắt của tôi, Anna," anh cảnh báo. "Tôi đã mất hết sự kiểm soát rồi."

Cô nhìn anh trong sự kinh hoàng. Anh như một người xa lạ. Cách đây vài ngày, anh còn là một người tình dịu dàng. Lúc này anh là một người đàn ông đã đi đến giới hạn chịu đựng, cơn giận dữ sôi sục đó giống như lực đẩy ngăn cách cả hai.

"Em không ngủ với—"

"Rời khỏi đây trước khi tôi tự tay ném cô ra."

"Em yêu anh, Lucio!"

Ánh mắt của anh tước đi toàn bộ lòng tự trọng của cô. "Dẫn em gái của cô và rời khỏi nhà tôi trước khi tôi gọi cảnh sát. Cô đã mang sự xấu hổ đến cho gia đình Ventressi và tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô."

Anh quay lưng lại với cô và sải bước đi về phía cửa, lưng cứng ngắc với lòng tự trọng bị thương tổn.

"Em không ngủ với Carlo..." Lời nói của cô trôi đi cách vô ích. "Em không..."

Nhưng anh đã bỏ đi.

-o0o-

Anna thức dậy nhận ra Lucio đang ngồi bên cạnh giường của Sammy, anh đang nắm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai cô.

"Tình trạng của thằng bé rất tốt, y tá đã nói như thế với anh," anh nói.

Cô chớp mắt để tỉnh táo hơn rồi ngược mắt lên nhìn anh. "Anh đã ở đây bao lâu rồi?"

Lucio trao cho cô cái nhìn không thể thấu hiểu. "Đủ lâu để nghe thấy em lầm bầm gọi tên em trai anh trong giấc ngủ."

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm xuống sàn nhà, không chắc mình phải trả lời như thế nào.

"Không nghi ngờ gì em đang cảm thấy có tội vì đã không nói cho nó biết sự tồn tại của Sammy," anh nhận xét.

Anna cắn môi trong tâm trạng lo âu. Việc thông báo cho Carlo biết sự tồn tại của Sammy đã lướt ngang qua tâm trí cô nhiều lần. Tuy nhiên, kinh nghiệm ban đầu về tính tàn nhẫn máu lạnh của những người đàn ông gia đình Ventressi luôn ngăn cản cô không nổi cơn bốc đồng. Nếu cô nói cho họ biết về cậu con trai mới sinh, thì sự giàu có và tầm ảnh hưởng của gia đình Ventressi đồng nghĩa với việc họ sẽ không gặp rắc rối trong vấn đề đòi quyền chăm sóc, và thậm chí ngay bây giờ cô vẫn giữ nguyên ý định đó.

Cô là một người mẹ đơn thân thu nhập không có bao nhiêu. Không quá khó để hình dung một vị cố vấn pháp luật người Ý sẽ khẳng định rằng Sammy có quyền về với cha ruột của mình. Thực tế việc cô lỡ có con với em trai vị hôn phu sẽ ảnh hưởng đến tư cách làm mẹ của cô, khi đó quyền nuôi dưỡng sẽ tùy thuộc vào sự phán xét của tòa án.

"Em ngạc nhiên khi anh không nói cho Carlo biết điều đó," sau một lúc thinh lặng cô cất tiếng.

Lucio nhìn cô với ánh mắt mang vẻ khắt nghiệt. "Lúc trước anh đã nói với em – Carlo đang có một cuộc hôn nhân hạnh phúc và đứa con sẽ ra đời trong vài tuần nữa. Anh nghĩ không cần để sự việc này ảnh hưởng đến cuộc hôn nhân của nó."

"Anh đã nói cho anh ta biết anh...đang sống cùng với em chưa?"

"Anh đã nói những điều nó cần phải biết."

"Điều đó là gì?"

"Anh nói với nó chúng ta đang hẹn hò."

Anna cảm thấy hai gò má nóng lên vì lời khẳng định thẳng thừng của anh. "Anh ta đã nói gì?"

"Nó ngạc nhiên...có khi còn hơi sốc."

"Em có thể hình dung ra được." Cô nói một cách lạnh lùng. "Anh ta còn nói gì nữa? Anh là một kẻ ngu ngốc khi để bản thân thua thiệt lần nữa sao?"

Anh quan sát cô một lúc lâu trước khi trả lời. "Không, nó không nói ra cái điều hiển nhiên ấy."

Mỗi khắc trôi qua, Anna càng nhận thức sự thinh lặng kéo dài cùng với tiếng bíp bíp đều đặn phát ra từ máy đo điện tâm đồ của Sammy.

"Nó cảm thấy bối rối khi nói về chuyện đêm đó," cuối cùng anh nói. "Dường như nó cảm nhận mặc cảm tội lỗi thiêu đốt bản thân nhiều hơn em."

Cô ngược đầu lên. "Anh có biết những gì em cảm thấy hay không? Anh có thể nhận ra điều gì chứ? Anh là một người đàn ông – không nghi ngờ gì về việc anh đã ngủ với hàng trăm phụ nữ, chưa một lần ngừng lại để xem xét. Em đã mắc phải một sai lầm! Một sai lầm em không thể

nào nhớ mình đã gây ra, mặc dù có đầy đủ bằng chứng thuyết phục. Nhưng bởi vì em là một người phụ nữ nên em bị chỉ trích một cách hà khắc. Em có con, một đứa bé ngoài gia thú, một đứa bé không hề có mối quan hệ bình thường với cha của mình bởi một sai lầm ngu ngốc. Đừng nói với em rằng em trai của anh cảm thấy tội lỗi hơn em. Những tội lỗi em cảm nhận đủ cho cả hai."

"Carlo không biết chút gì về Sammy," anh nói. "Vợ của nó sẽ không thấu hiểu. Vấn đề đó sẽ tạo nên vô số rắc rối trong gia đình."

"Anh nghĩ em muốn nói cho anh ta biết sao?" cô hỏi. "Em không đòi hỏi bất cứ thứ gì từ gia đình Ventressi. Em thà làm việc quần quật còn hơn ngửa tay nhận bất cứ thứ gì từ anh."

"Anh sẽ nhận Sammy làm con ruột của mình."

Anna xoay đầu tròn trời anh. "Anh nói gì cơ?"

Lucio hít một hơi thật sâu và bắt gặp ánh mắt sắt đá của cô. "Anh sẽ kết hôn với em và nhận Sammy làm con ruột của mình."

Cô bật dậy đầy kinh ngạc. "Anh sẽ làm thế để bảo vệ em trai mình khỏi sự thật này sao?"

"Anh sẽ làm bất cứ điều gì để bảo vệ gia đình mình. Chúng ta sẽ kết hôn ngay khi Sammy xuất viện. Anh sẽ tuyên bố thằng bé là con trai của anh. Sẽ không có ai thắc mắc về điều này."

"Không có ai ngoại trừ em!" cô chỉ ra. "Em không thể kết hôn với anh!"

"Tại sao không?"

Cô há hốc miệng nhìn anh đầy hoài nghi. "Anh có thể hỏi điều đó sao?"

Anh tùy tiện nhún vai. "Em sẽ sớm quen dần với ý niệm đó."

"Em sẽ không bao giờ quen dần với nó!" cô nói. "Em không thể nghĩ ra bất cứ điều gì tồi tệ hơn."

"Em không thể sao?" Ánh mắt anh trở nên khắc nghiệt. "Nghĩ về nó đi, Anna. Anh có thể thuê một đội luật sư tốt nhất để giành lấy quyền nuôi dưỡng Sammy chỉ trong vài ngày. Danh tiếng của em sẽ bị dò xét và sự thật sẽ phơi bày. Em đã quyến rũ em trai anh và giữ bí mật sự tồn tại đứa con của nó. Em đang sống trong cảnh nghèo túng, em gái của em—"

"Đừng lôi Jenny vào!" cô hét lên. "Con bé không liên quan gì đến việc này."

Anh ngạo nghễ nhìn cô. "Anh sẽ dùng bất cứ phương cách gì để chắc chắn em phải chịu trách nhiệm về những gì mình đã gây ra."

Cô ghen nuốt sự sợ hãi. "Anh sẽ đi đến cùng để giành lấy điều mình muốn sao? Thậm chí là kết hôn với em?"

Nụ cười của anh khiến sống lưng cô lạnh toát.

"Anh sẽ làm bất cứ điều gì để mang em trở lại giường của anh mãi mãi. Đừng tạo ra sai lầm

nữ, Anna. Anh sẽ rút sự trả thù của mình từng chút một cho đến khi em không có những hành động đánh mất đi lợi thế của mình. Anh sẽ sở hữu em, kiểm soát em và làm tình với em bất cứ khi nào và bất cứ cách nào anh cảm thấy thích. Em sẽ là của anh, cả cơ thể và linh hồn."

"Anh không thể làm điều này!"

"Để rồi xem."

"Điều này thật tàn bạo!"

"Nó rất công bằng."

"Em không thể nào tin được anh đã thay đổi," cô nói với sự tuyệt vọng trong giọng. "Anh đã từng rất...rất..."

"Anh đã từng là một thằng ngốc," anh nói. "Nhưng bây giờ anh là một kẻ khôn ngoan. Anh biết chính xác làm thế nào để đối phó với những người giống như em. Bây giờ em là của anh, Anna. Đừng quên điều đó. Em là của anh."

Chương 7

Tuần tiếp theo là một hình thức tra tấn dành cho Anna. Mỗi ngày túc trực bên giường bệnh của Sammy đã đủ khó khăn cho cô, chưa nói việc đối mặt với gánh nặng đến từ kế hoạch của Lucio đang treo lơ lửng trên đầu giống như thanh gươm của Damocles [8].

[8] Sword of Damocles: Sự nguy hiểm luôn luôn đe dọa (viên bạo quân để một thanh kiếm trần treo trên đầu Damocles chỉ buộc bằng một sợi tóc để cho biết hạnh phúc kẻ bạo quân là rất mong manh)

Và đây là câu chuyện dẫn đến sự xuất hiện của cụm từ này.

Truyền thuyết Hy Lạp kể rằng ở xứ Syracuse, đảo Sicily, có vua Dionysius trị vì. Syracuse, thành phố giàu nhất trên đảo Sicily thuộc nước Ý ngày nay. Vừa giàu, vừa có quyền lực, nên Dionysius bị nhiều người ganh tị. Trong số đó có Damocles; Damocles cũng là một trong những người bạn thân nhất của vua Dionysius. Damocles luôn ở trước mặt vua Dionysius nói: "Ngài thật là người may mắn! Ngài có đủ mọi thứ mà ai cũng mong ước. Ngài là người hạnh phúc nhất thế gian."

Nghe mãi câu nói ấy Dionysius thấy nhàm tai, bèn gọi:

- Ngày Damocles, có thật không còn ai hạnh phúc hơn ta chăng?

Damocles vội vàng tâu:

- Chắc chắn không còn ai hạnh phúc hơn ngài! Nhìn kho tàng vĩ đại và quyền lực tối cao của ngài đang nằm trong tay. Ngài không phải lo lắng một điều chi, thì cuộc đời còn gì đẹp đẽ hơn nữa?

Dionysius hỏi:

- Thế nhà ngươi có muốn thay thế địa vị của ta không?

Damocles giả vờ kinh ngạc:

- Ôi ! Dẫu có nằm mơ hạ thần cũng không dám ao ước như vậy! Nhưng...nếu được hưởng sự giàu sang và những điều khoái lạc của ngài chỉ trong một ngày thì hạ thần không còn muốn gì hơn thế nữa!

- Rất tốt! Nhà ngươi sẽ được toại nguyện đổi địa vị với ta trong một ngày.

Ngày hôm sau, Damocles được đưa vào hoàng cung, mặc cẩm bào và đội vương miện bằng vàng. Damocles ngồi ở bàn tiệc thưởng thức rượu thơm và các món ăn ngon lạ. Chung quanh có vô số kẻ hầu hạ, có cô gái xinh đẹp đấm bóp, ca múa dịu dàng trong tiếng nhạc êm ái...Ngồi trên nệm êm ấm, cảm giác mình là người hạnh phúc nhất trần gian, rồi nhìn Dionysius ngồi lặng lẽ ở cuối bàn ăn, Damocles nở nụ cười sáng khoái, "A...thế này mới là cuộc đời! Ta chưa bao giờ được hưởng hương vị của bậc đế vương như hôm nay..."

Thốt xong, Damocles ngửa cổ uống một hớp rượu quý, bất chợt Damocles lạnh người. Vật gì đang đu đưa trên trần nhà chĩa mũi nhọn xuống ngay đầu Damocles?

Damocles sửng sò, mặt xanh lè, tay chân run rẩy, và nụ cười đã biến mất trên môi. Damocles hết muốn ăn uống, hết muốn vuốt ve cười đùa với mỹ nữ, chỉ muốn thoát ra khỏi hoàng cung ngay lập tức. Vì ngay trên đầu Damocles, một lưỡi gươm to lớn sắc bén ghê gớm treo lơ lửng bằng một sợi lông đuôi ngựa. Damocles muốn xô ghế đứng dậy chạy, nhưng chỉ sợ một cử động nhỏ thôi cũng đủ đánh rớt lưỡi gươm chém phập vào đầu! Damocles ngồi chết lặng trên ghế...

Dionysius ngạc nhiên hỏi:

- Damocles làm sao thế? Dường như bạn có điều gì lo lắng?

Damocles thì thào:

- Lưỡi gươm! Lưỡi gươm! Ngài không thấy đó sao?

Dionysius bật cười:

- Dĩ nhiên ngày nào ta cũng thấy nó ở đó, treo ngay trên đầu ta bất kỳ lúc nào cũng là cơ hội tốt cho một kẻ nào hay một cái gì đó cắt đứt sợi dây treo mỏng manh. Kẻ đó có thể là một trong những thuộc hạ ghen tức quyền lực tìm cách giết ta; hay là tìm cách tuyên truyền nói xấu ta để xúi giục đồng bào nổi loạn chống đối; mà cũng có thể là vua các nước lân bang xưa quân đội chiếm đoạt vương quốc ta; hay bất cứ một quyết định kém khôn ngoan nào của ta trong việc cai trị cũng có thể kéo cả triều đình sụp đổ. Nếu bạn muốn làm một nhà lãnh đạo, bạn phải chấp nhận tất cả mọi rủi ro rình rập đi đôi với quyền lực. Bây giờ bạn đã thấy chưa?

Damocles tỏ vẻ xấu hổ, thở dài:

- Hạ thần đã sáng mắt, vì suy nghĩ nông cạn mà ganh tị địa vị giàu sang, quyền lực, và danh tiếng của ngài. Xin ngài tha tội cho hạ thần được trả lại áo mão trở về làm một công dân bình thường!

Anna không thể thoát khỏi sự đau đớn khi nghĩ đến việc anh đem cô ra trước pháp luật. Anh đứng sau nắm quyền kiểm soát. Kiểm soát cô, con trai cô, câu trả lời của cô như thể cô không có suy nghĩ của riêng mình.

Cô bị dính chặt vào cái lưới anh đã giăng ra đến mức không thể suy nghĩ cách hợp lý để thoát khỏi nó. Mỗi cách đều khiến cô đối mặt với mục đích rõ ràng của anh. Anh đang là người nắm quyền quyết định và cô không thể làm gì để ngăn anh lại.

Cô biết anh có thể mang Sammy rời khỏi cô ngay lập tức. Anh sẽ dùng Jenny làm đòn bẩy, mời cô ra hầu tòa, khiến cô tổn thương để dành lấy mục đích xác nhận Sammy là người nhà Ventressi.

Lucio sẽ không để bất cứ điều gì cản đường. Anh muốn cô trả giá vì sự thiếu khôn ngoan của mình – thứ đã làm tổn thương lòng tự tôn của anh. Anh gọi đó là sự công bằng và cô sẽ không còn lựa chọn nào ngoài việc làm theo mệnh lệnh của anh.

Nhưng kết hôn ư?

Làm sao cô có thể vượt qua chuyện này? Cô sẽ phải sống cả đời trong sự khinh miệt của anh, mỗi lần anh nhìn cô sẽ nhắc cho cô nhớ đến những gì anh nghĩ về cô và việc cô đã phản bội anh ra sao.

Và còn Sammy?

Đúng, thằng bé cuối cùng sẽ có ba, nhưng cái giá phải trả là gì chứ? Bí mật về sự ra đời của Sammy sẽ nằm giữa như một điều khiến cuộc sống của họ không hề thoải mái. Họ sẽ phải nói quanh co, không bao giờ biểu hiện nó ra trực tiếp vì lợi ích của Sammy và nó sẽ không bao giờ biến mất, cho dù họ có cố gắng phớt lờ nó đến đâu. Cô đã có con với em trai của anh và anh đã nói rõ ràng anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì điều đó.

Lucio đến bệnh viện một cách thường xuyên và Anna nghĩ bất cứ ai cũng đều sẽ hình dung anh là một người ba thương con và một người chồng tận tâm. Anh mang nước uống và đồ ăn nhẹ cho cô, ngồi đó đọc sách hay chơi đùa cùng Sammy để cô có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Trước sự hiện diện của người khác, anh lịch sự và lo lắng cho cô, gây ấn tượng anh vô cùng quan tâm đến cô. Giá như họ biết được cách anh đã dùng để ép buộc cô quay trở lại với anh! Và vài ngày sau khi Sammy xuất viện, anh đã lên kế hoạch đeo nhẫn cưới vào tay cô và cả thông lọng quanh cổ của cô, trói buộc cô với anh một cách vô hạn định.

Một ngày trước khi Sammy được ra viện, cô rời khỏi nhà vệ sinh và nhận ra Jenny đang ngồi bên cạnh thằng bé với nét vui mừng hiện trên gương mặt.

"Chào em, Jen." Anna hôn con bé một cách trìu mến. "Trông em rất vui, có chuyện gì thế?"

"Em đã kiểm được việc!" Jenny ra hiệu một cách hào hứng.

Anna cau mày. "Công việc gì thế?"

"Lucio đã thu xếp cho em làm tại công ty của anh ấy. Ngày mai em sẽ bắt đầu đi làm."

Anna ngồi trên giường của Sammy và đối mặt với con bé. "Em có chắc đó là quyết định sáng suốt không?"

"Có vấn đề gì sao?" Jenny trông có vẻ bối rối. "Em đã nghĩ chị sẽ vui. Nói cho cùng, chị và anh Lucio sẽ kết hôn với nhau, tất cả đã được tiến hành. Em có thể làm việc mùa hè này trước khi em trở lại trường. Nó sẽ là một kinh nghiệm tốt dành cho em."

"Anh ấy đã bảo với em tụi chị sẽ kết hôn sao?"

"Vâng," Jenny nói. "Lucio nói rằng tuần tới anh ấy sẽ có giấy chứng nhận kết hôn."

"Tuần tới!" cô há hốc miệng kinh ngạc

Jenny nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ. "Chị không vui sao, Anna? Chị yêu anh ấy, không phải thế sao? Chị chưa bao giờ ngừng yêu anh ấy, vậy tại sao bây giờ chị lại lảng tránh?"

Cô day day môi, thật sự xem xét có nên nói cho em gái cô toàn bộ chi tiết những gì đã xảy ra, nhưng trước khi cô có thể nói thì Jenny lại tiếp tục thở dài. "Em nhận ra anh ấy vẫn còn tức giận về việc chị không nói cho anh ấy nghe chuyện của Sammy nhưng anh ấy đã chuẩn bị gạt nó sang một bên để trao cho mối quan hệ giữa hai người một cơ hội khác. Chắc chắn chị nợ anh ấy điều đó, đặc biệt khi anh ấy đã lo chi phí phẫu thuật cho Sammy."

Cô có thể nói gì đây? Đúng, cô mắc nợ anh. Cô nợ anh nhiều hơn những gì cô có thể đền đáp nhưng điều đó vẫn không thể thay đổi những gì tồn tại giữa họ - sự cay đắng, nỗi đau...sự phản bội.

"Dĩ nhiên, em nói đúng," thay vào đó cô nói. "Chị không nên lo lắng gì hết. Mọi việc rồi sẽ đi đến kết thúc – nó phải thế."

"Chị quá kiệt sức rồi." Jenny chạm vào tay cô. "Tại sao chị không về nhà và ngủ một giấc? Em có thể ở đây với Sammy cho đến sáng mai."

Anna siết chặt tay của em gái cô. "Em là một thiên thần, Jenny, nhưng chị thực sự cần phải có mặt ở đây. Nói cho cùng, chị là mẹ của thằng bé."

"Bây giờ thằng bé đã có ba," Jenny nói. "Chị không cần phải làm điều đó một mình nữa. Lucio nói với em anh ấy sẽ đến sau giờ làm, anh ấy sẽ có mặt ở đây sớm thôi."

Như thể cô đã triệu hồi Lucio đến bằng việc đề cập đến tên của anh, anh xuất hiện nơi cửa, hình dáng cao lớn phủ bóng lên căn phòng.

"Chào em, Anna." Đôi mắt sẫm của anh tìm kiếm ánh mắt của cô. "Con trai anh thế nào rồi?"

Con trai của anh! Giá như Sammy là con của anh, mọi việc sẽ trở nên dễ dàng biết bao!

Cô cố mỉm cười. "Bác sĩ Frentalle nói rằng ngày mai thằng bé có thể xuất viện."

"Điều đó thật tuyệt." Anh đáp lại nụ cười của cô.

"Tại sao anh không đưa chị Anna đi ăn gì đó?" Jenny nói với Lucio. "Em có thể ngồi đây với Sammy trong vài giờ."

"Chị không nghĩ—" Anna bắt đầu.

"Cám ơn em, Jenny." Lucio mỉm cười. "Anh chị sẽ không đi lâu đâu, nhiều nhất là một tiếng rưỡi."

"Nhưng em—" Anna cố từ chối lần nữa.

"Chúng ta đi nào, trước khi Sammy thức dậy." Và anh nắm chặt lấy cánh tay của cô.

Anna chờ cho đến khi họ đi qua bàn trực của y tá rồi mới trút bỏ sự hằn học của mình. Cô kéo tay ra và ném ánh mắt băng giá về phía anh. "Em không muốn ăn tối cùng với anh."

"Em cần phải ăn chút gì đó," anh bình tĩnh đáp lại. "Vì thế em phải đi với anh. Xét đến cùng, chúng ta sẽ ăn sáng lẫn ăn tối cùng nhau trong những năm tiếp theo. Em có thể tập quen dần với nó đi."

"Em sẽ không bao giờ quen dần với nó. Thậm chí em không muốn kết hôn với anh."

"Cách đây bốn năm em khá nhiệt tình với ý tưởng này."

"Anh cũng không giống như người đàn ông lúc trước, Lucio."

"Đúng như thế, nhưng em cũng chẳng phải là người phụ nữ anh nghĩ mình sẽ kết hôn. Ít nhất lần này anh biết mình nhận được gì."

"Anh sẽ không nhận được bất cứ điều gì bởi em không muốn kết hôn với anh."

"Em sẽ kết hôn với anh, Anna, hoặc sẽ sống cùng với hậu quả mà mình đã gây ra."

"Anh đang đe dọa em sao?" Cô liếc nhìn anh giận dữ.

Ánh mắt của anh toát ra vẻ tức giận ngang bằng với cô. "Không, anh chỉ đang nhắc cho em nhớ vài sự việc thích đáng thôi."

"Anh sẽ là người nắm quyền kiểm soát?"

"Điều đó là tất nhiên. Em nghĩ anh sẽ cho phép em áp chế anh một lần nữa sao? Anh không phải là một kẻ quá ngu ngốc. Anh sẽ có được em bao lâu anh muốn và em không thể làm bất cứ điều gì để ngăn cản anh."

"Sự trả thù này không phải đi quá xa sao? Kết hôn với người phụ nữ mà anh căm ghét?"

"Em không biết điều này sao, Anna?" Anh trao cho cô cái nhìn thấu suốt. "Anh muốn kết hôn với em trong sự căm ghét hơn là sống trong tình yêu mà không có em."

Cô nhìn chăm chăm anh trong khoảnh khắc bất tận khi đầu óc cố gắng thấu hiểu lời nói của

anh.

"Anh không quan tâm em cảm thấy thế nào về anh, với anh nó không quan trọng. Anh muốn em, đơn giản vậy thôi," anh nói tiếp. "Em sẽ trở thành vợ của anh và thực tế Sammy sẽ được xem là con trai của anh. So với những đứa con khác mà chúng ta có với nhau, anh sẽ không đối xử khác biệt với thằng bé."

"Những đứa con khác?" Cô há hốc. "Anh muốn có con?"

"Dĩ nhiên."

"Nhưng em—"

"Không phải ngay từ đầu," anh ngắt ngang lời cô. "Anh hiểu em cần chút thời gian để thích nghi."

"Em cần cả đời để làm được điều đó!"

"Ngay bây giờ nhu cầu của Sammy được đặt hàng đầu. Chúng ta có thể chờ một khoảng thời gian trước khi chúng ta có thể mang đến sự công bằng tương tự cho đứa bé khác."

"Anh mới chu đáo làm sao." Giọng nói của cô pha lẫn sự chế nhạo.

"Điều gì khiến em khó chịu quá mức như thế, Anna? Em đã có con với em trai của anh, vì thế việc có thêm một hai đứa con với anh sẽ không quá khó khăn."

"Trong chuyện này anh quá lạnh lùng!" cô nói.

"Anh không muốn phủ bóng vấn đề trong mối quan hệ của chúng ta bằng việc giả vờ tạo ra những cảm xúc không hề tồn tại."

Cõi lòng của cô như trùng xuống. Anh không hề đặt thêm bất cứ tình cảm nào vào đây, đơn giản là thế. Bây giờ anh không có bất cứ cảm giác nào với cô – không có gì ngoại trừ sự căm ghét.

"Chúng ta sẽ kết hôn vào tuần tới và khi Sammy được phép đi máy bay chúng ta sẽ đến Rome. Gia đình anh muốn chào đón em một cách chính thức."

"Em không muốn đến Rome."

Lucio không nói lời nào trên đoạn đường đi đến nơi đậu xe nhưng Anna có thể nói anh tức giận bởi cách môi anh mím chặt lại. Anh mở khóa xe và giữ cửa cho cô bước vào, nhưng lại tránh ánh mắt của cô như thể anh không chịu được việc nhìn thấy cô.

"Em không muốn đến Rome," cô lặp lại khi anh đã vào trong xe.

"Anh đã nghe em nói rồi." Anh nói nhanh và rõ ràng.

"Nhà của em ở đây," cô khẳng định. "Jenny còn đi học và—"

"Anh không yêu cầu em phải định cư ở đó." Anh khởi động xe. "Anh chỉ đơn giản nói với em chúng ta sẽ đến Rome thôi."

"Nhưng nhà của anh ở Ý," cô nói, đột nhiên cảm thấy bối rối. "Anh đã nói anh chỉ ở đây trong ba tháng, vì thế em chắc chắn ý của anh—"

"Trong những năm tới anh sẽ bay đi bay về Ý," anh thông báo với cô. "Đến thời điểm thuận tiện, em và Sammy, thậm chí là cả Jenny nếu nó đang trong kỳ nghỉ, sẽ đi cùng với anh."

"Thế em trở thành một người vợ bán-thời-gian sao?" Cô liếc nhìn anh.

Anh thoáng nhìn cô trước khi trở lại tập trung nhìn đường. "Chắc chắn em không mong đợi mình trở thành một người vợ trọn-thời-gian chứ?"

Cô không thể trả lời câu hỏi đó. Cô đang mong đợi điều gì? Một lời hứa lâu dài và một hạnh phúc mãi mãi sao? Cô cắn môi và dờn ánh nhìn, không tin bản thân có thể nhìn anh mà không để lộ những cảm xúc yếu đuối.

"Em thích ăn món gì?" Anh hỏi phá vỡ sự thinh lặng nặng nề.

"Em không đói."

Cô nghe thấy tiếng anh hít thở và nhịp gõ trên vô lăng.

"Em không hiểu chút gì sao?" anh hỏi. "Em cứ cố chấp chống lại anh."

"Tại sao em không thể làm như thế?" Cô giận dữ liếc nhìn anh. "Anh đang đối xử với em giống như một quân cò trên bàn cò, di chuyển em đến nơi nào anh thích mà không hề nghĩ xem em có muốn hay không."

"Được rồi." Cầm anh siết chặt lại. "Điều em muốn là gì?"

"Em..." Điều cô muốn là gì? Làm sao cô có thể nói với anh?

"Nói cho anh nghe điều gì khiến em cảm thấy hạnh phúc," anh nói.

"Hạnh phúc ư?" Cô nghiêng đầu theo tư thế suy nghĩ. "Ồ đúng, bây giờ em đã nhớ—hạnh phúc ... đó là cảm xúc chỉ đến một lần trong đời nếu người đó cực kỳ may mắn."

"Mỉa mai không phải thế mạnh của em đâu."

"Lôi cuốn cũng không hoàn toàn là điểm mạnh của anh."

"Anh đang cố gắng hết sức giải quyết những lộn xộn trong cuộc sống của chúng ta," anh gầm lên. "Em biết anh không cần phải giúp Sammy. Thật sự thẳng bé không có quan hệ gì với anh – không có gì cả."

"Anh muốn gì?" Giọng của cô lớn lên. "Anh muốn nhận huy chương vì những gì mình đã làm sao? Anh đã chi trả phí tổn phẫu thuật cho một đứa nhỏ. Anh còn muốn em làm gì khác nữa? Việc em ngủ với anh và đồng ý sống với anh trong ba tháng chưa đủ sao? Anh còn muốn gì nữa?"

Ánh mắt của anh chứa đầy sự thịnh nộ. "Cái anh muốn đã bị hủy diệt cách đây bốn năm."

Cô chớp mắt để ngăn dòng lệ cay đắng. "Em ước gì anh không đề cập đến quá khứ."

"Tại sao? Điều đó khiến em cảm thấy tội lỗi ư? Đó là lý do khiến em ghét anh đề cập đến nó?"

Cô quay người kèm theo tiếng nấc. "Em chỉ ghét nó, đó là tất cả. Chỉ ghét nó thôi."

"Đúng, anh cũng căm ghét điều đó nhưng nó sẽ không biến mất. Nó tồn tại giữa chúng ta, Anna, và nếu chúng ta không đối mặt với nó, nó sẽ bám theo chúng ta suốt đời."

Lucio đậu xe bên ngoài nhà hàng và đi vòng qua để mở cửa xe cho cô. Khi cô bước khỏi xe anh nắm lấy cánh tay của cô và xoay người cô lại. "Anna..." Anh nâng cằm cô lên, nét mặt ngay lập tức trở nên dịu dàng khi nhìn thấy nước mắt còn nấn ná trên hàng mi của cô. "Anna..."

"Đừng." Cô cố gắng gạt anh ra nhưng anh vẫn giữ chặt lấy cô.

"Nghe anh nào, em yêu," anh nói một cách dịu dàng. "Anh hứa suốt buổi tối nay sẽ không đề cập đến quá khứ, được chứ?"

"Anh sẽ không có khả năng ngăn bản thân," cô nói kèm theo tiếng khụt khịt.

"Nhìn anh nào," anh nói. "Anh sẽ là một người đồng hành tuyệt vời."

Anh dẫn cô bước vào nhà hàng Ý chan hòa ánh sáng nhẹ dịu và trong một lúc họ được đưa đến cái bàn nằm ở một góc yên tĩnh. Anh vờ tay ngang qua bàn, nắm lấy tay cô và lơ đãng chơi đùa với những ngón tay, ánh mắt của anh chưa khi nào rời khỏi gương mặt của cô. "Anna..."

"Sao ạ?"

"Không có gì..." Anh mỉm cười. "Chỉ muốn gọi tên em thôi."

"Lucio?"

"Mmm?"

Cô khẽ rút tay ra và đặt nó lên đùi. "Tại sao anh lại muốn kết hôn với em?"

Anh nhìn cô một lúc thật lâu trước khi trả lời. "Sammy cần có ba."

"Đó là lý do duy nhất của anh?"

"Còn một lý do nào khác nữa sao?" anh hỏi, ngã người ra sau.

"Em không biết...nhưng em nghĩ nó là một bước tiến khá quyết liệt để xem xét đến...quá khứ của chúng ta."

"Anh nghĩ chủ đề về quá khứ không được đề cập vào tối nay chứ?"

"Em biết, nhưng em đang nghĩ..." Cô hướng ánh mắt phức tạp về phía anh. "Chuyến đi đến Rome mà anh đang dự tính...Anh đã cân nhắc đến phản ứng của gia đình khi nghe tin anh lấy em hay không?"

"Anh đã cân nhắc về chuyện đó."

"Và?"

"Và chúng ta sẽ kết hôn với nhau, bất chấp điều gì xảy ra."

"Nhưng nó sẽ quá khó khăn... Với Carlo..."

"Anh không khiến nó trở nên khó khăn mà là chính em, Anna. Carlo sẽ chấp nhận em là chị dâu bởi đó là điều anh yêu cầu, và cả gia đình anh cũng thế."

"Mẹ của anh có biết chuyện...?"

"Không." Anh với tay lấy ly rượu. "Anh cho rằng tốt nhất nên để bà nghĩ giữa chúng ta đã xảy ra xích mích dẫn đến việc hủy bỏ hôn ước."

"Bà chưa từng hỏi xích mích đó là gì sao?"

"Mẹ quá hiểu anh. Bà hiểu đó không phải là chủ đề đem ra công khai thảo luận và cố gắng lảng tránh nó."

"Còn em gái của anh, Giulia?"

"Giulia vẫn luôn quý mến em," anh nói. "Con bé đã trách móc anh về việc để em bỏ đi."

"Và anh không nói cho em ấy biết sự thật?"

"Anh rất muốn làm điều đó." Anh giữ lấy ánh mắt của cô trong khoảng thời gian lẳng đọng vô cùng nhỏ.

"Điều gì đã ngăn anh lại?"

Anh xoay ly rượu trong chốc lát. "Carlo cảm thấy tội lỗi về điều đó. Anh quyết định việc để toàn bộ gia đình biết bí mật chỉ càng khiến cho họ cảm thấy không thoải mái thôi."

Không biết vì sao câu trả lời của anh khiến cô cảm thấy thất vọng. Cô ngồi đó nhìn chằm chằm vào ly nước ép, hy vọng anh sẽ không thấy được biểu hiện đó của cô.

"Đã bao giờ em muốn kể cho Jenny biết sự thật chưa?" anh hỏi.

"Đôi khi..."

"Làm thế nào em giải thích cho con bé nghe lý do chia tay của chúng ta?"

"Em nói với con bé chúng ta không còn yêu nhau," cô nói, vẫn tránh ánh mắt của anh. "Đó là cách đơn giản nhất và không sai khác sự thật là mấy."

"Kể từ đó em có quan hệ với ai hay không?" anh hỏi, điềm tĩnh nhìn cô.

Cô lướt tay trên chiếc ly. "Việc trở thành một bà mẹ đơn thân là vật cản ngăn cách với những người đàn ông. Hầu hết họ thích một người phụ nữ không bị ràng buộc."

"Sammy là một đứa bé đáng yêu," anh nói.

"Cảm ơn anh." Cô cảm thấy lòng vỡ òa những cảm xúc khi nghe lời bình luận của anh.

Sự thỉnh lặng thú vị nho nhỏ tồn tại giữa họ. Anna di chuyển khăn ăn rồi sau đó cẩn thận sắp xếp lại bộ dao nĩa.

"Tối qua anh đã gọi về nhà. Anh nói với họ Sammy là con của anh," anh nói.

Anna đánh rơi cái nĩa xuống sàn. "Họ có...bối rối không?"

"Một chút." Anh nhăn mặt. "Dĩ nhiên mẹ nổi điên lên với anh và Giulia khiển trách anh đã không ở bên cạnh em tại thời điểm em cần anh nhất."

"Nó ắt hẳn rất khó khăn đối với anh."

"Anh đã nghĩ nó cũng tương tự như thế với em," anh đáp lời. "Bao lâu thì em phát hiện mình đang mang thai đứa con của Carlo?"

"Không quá lâu để tạo thêm sự kinh hoàng," cô thừa nhận. "Em nghĩ mình đã lờ những dấu hiệu thông thường bởi em quá...đau khổ vì những gì đã xảy ra. Đến khi nhận ra thì em đã có thai gần ba tháng. Đó là một cú sốc. Em không thể nói sự thật với bất cứ ai, điều đó khiến việc ấy trở nên tồi tệ gấp trăm lần."

"Em có từng cân nhắc đến việc phá thai không?"

Cô nhảy dựng trên ghế và đối mặt với anh. "Không, em chưa từng cân nhắc đến việc đó. Đó là sai lầm của em...Em đã chuẩn bị để trả giá vì sai lầm đó."

"Em đã phải trả một cái giá quá đắt."

"Em ngạc nhiên khi biết anh nghĩ thế," cô xen vào. "Đặc biệt khi anh quá bận rộn để tự tạo ra sự trả thù của riêng mình."

"Anh quá bàng hoàng khi biết được em đã có con," anh thú nhận. "Vào lúc đó anh đã hy vọng nó là con của anh nhưng sau đó anh biết nó là của Carlo, bởi chúng ta luôn dùng biện pháp bảo vệ."

"Em ước gì nó là con của anh," cô nói trước khi kịp ngăn bản thân.

Lucio hướng mắt đến cô, đột nhiên sự mãnh liệt ẩn trong đôi mắt sâu thăm thẳm đó. "Em có biết anh cũng đã ước điều đó nhiều như thế nào không? Anh nhìn thẳng bé và thấy chính bản thân mình. Anh thấy những điều chúng ta đáng lẽ đã có cùng với nhau."

"Em thật sự xin lỗi..."

Anh uống cạn ly rượu và đặt mạnh nó xuống bàn.

"Em ước mình có thể nhớ ra..."

"Anh ước em sẽ ngừng nói cái câu "em không nhớ gì." Nó sẽ khiến em chấp nhận vai trò của

mình trong chuyện này sao? Những bức ảnh vẫn chưa đủ ư? Em muốn điều gì? Bằng chứng xác nhận sao?"

Cô xoắn chặt chiếc khăn ăn trên đùi. "Mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nếu em có thể nhớ điều gì đã đưa em đến...giường của Carlo."

"Hãy để anh lấp đầy những thiếu hụt đó cho em." Giọng của anh trở nên gay gắt. "Em đã cùng uống rượu với em trai anh và khi nó cảm thấy không ổn, em đã tận dụng việc say khướt để khiến nó không thể kháng cự. Anh không khiển trách em mình vì đã chấp nhận lời đề nghị đó. Anh cũng sẽ làm tương tự như thế."

Sự xấu hổ lướt xuyên qua người khi cô nghe thấy lời khẳng định nhấn tâm của anh.

"Nhưng bây giờ anh đã chuẩn bị gạt nó sang một bên để chúng ta có thể tập trung vào tương lai," anh nói tiếp. "Sammy có quyền thừa kế như một người nhà Ventressi và anh sẽ đảm bảo thằng bé nhận được nó."

"Thậm chí điều ấy đồng nghĩa với việc anh phải trói buộc bản thân mình với một người phụ nữ anh không còn chút tình cảm sao?"

Ánh mắt anh trở nên khắc nghiệt khi nó giao với mắt của cô. "Anh không nói mình không còn chút cảm giác nào đối với em. Thực tế anh cảm thấy nhiều thứ. Ngay từ đầu anh cảm thấy cơn tức giận chi phối, và khi anh hạ thấp sự phòng bị thì đó là một cảm giác yêu mến. Nhưng lý do cơ bản thực sự để anh trói buộc bản thân với em chính là anh không thể gạt bỏ cảm giác ham muốn có được em. Anh muốn em. Nó giống như một cơn đói khát gặm nhấm sâu bên trong anh. Thực tế em đã ngủ với em trai anh cũng như đã sinh con cho nó không thể làm giảm bớt ham muốn đó. Anh muốn em và anh sẽ làm bất cứ điều gì để có được em."

"Em không thể làm việc này, Lucio." Giọng của cô chỉ như tiếng thì thầm. "Em không thể kết hôn với anh."

"Em có thể và em sẽ làm như thế. Anh sẽ không dàn xếp bất cứ điều gì khác."

"Anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài bao lâu?" Sự tuyệt vọng len lỏi vào giọng nói của cô như cô không thể làm gì để ngăn nó lại.

"Nó sẽ kéo dài cho đến khi anh bảo chấm dứt."

"Vậy anh luôn là người đưa ra quyết định cuối cùng sao?"

"Em nghĩ anh sẽ dàn xếp điều khác hay sao?" anh hỏi. "Trước đây em đã hủy hoại hạnh phúc của anh—Anh sẽ không trao cho em bất cứ cơ hội nào khác."

"Làm ơn đừng yêu cầu em phải làm điều này," cô nài xin anh.

"Anh không yêu cầu em, Anna – Anh đang nói với em. Em sẽ trở thành vợ của anh trong một tuần nữa và anh sẽ không chấp nhận câu trả lời 'không'."

"Anh căm ghét em nhiều đến thế sao?"

Nét mặt của anh trở nên khó hiểu. "Anh có mọi lý do để căm ghét em, Anna. Em biết rõ hơn ai hết mà."

Điều cô có thể nói để biện minh cho mình chỉ có rất ít. Anh có quyền căm ghét cô bởi chính cô đã phản bội anh, theo cách mà không có bất cứ người đàn ông nào mong muốn mình bị như thế."

"Em chỉ ước mọi chuyện trở nên khác đi," cô thở dài.

"Em nghĩ anh đã ước điều tương tự như thế bao lần?" anh hỏi. "Anh nằm đó suốt đêm và nghĩ về những gì đáng lẽ đã xảy ra; thay vào đó anh đối mặt với thực tế."

"Em đã hủy hoại cuộc sống của cả hai chúng ta." Hai vai cô sụp xuống. "Một sai lầm ngu ngốc và chính tay em đã hủy hoại tương lai của anh và em."

"Chúng ta có thể lấy lại những gì đã mất," anh nói. "Anh đảm bảo điều đó."

Cô bật ra tiếng cười không mang chút hài hước. "Đúng và anh đừng để một ngày trôi qua mà không nhắc cho em nhớ sự thiếu khôn ngoan của mình."

"Một khi chúng ta đã kết hôn, quá khứ sẽ ở lại trong dĩ vãng."

"Làm thế nào em có thể tin anh đây?" cô hỏi. "Tối nay anh đã nói anh sẽ không đề cập đến chuyện quá khứ nhưng điều anh nói vẫn là việc ấy."

"Anh sẽ cố gắng quên đi những gì đã xảy ra giữa em và Carlo. Anh không thể đảm bảo nó dễ dàng, nhưng vì Sammy anh sẽ phải thử."

"Em không biết làm thế nào để đối mặt với em trai của anh..."

"Em không phải sợ việc Carlo sẽ nhìn em theo cách trong quá khứ. Nó rất yêu Milana và nó sẽ không làm bất cứ điều gì để hủy hoại cuộc hôn nhân đó."

"Anh tin Carlo nhưng lại không tin em."

"Dĩ nhiên anh tin tưởng Carlo," anh nói. "Không giống như em, nó luôn chịu trách nhiệm về những gì đã xảy ra đêm đó."

"Nó chỉ nằm trong phạm vi những tấm ảnh," cô xen vào. "Em ngạc nhiên bởi việc anh ta không quay phim để khẳng định thêm lời nói của mình. Điều đó sẽ khiến anh không còn lựa chọn nào ngoài việc tin câu chuyện của anh ta."

Sự ngưng đọng ngưng nghịu lại diễn ra.

"Tiện đây em cũng nói cho anh biết, anh ta đã gửi những tấm ảnh đó cho em." Cô phá vỡ sự tĩnh lặng giống như một hòn đá chạm phải mặt nước tĩnh lặng.

Anh trở nên bất động.

"Lúc đầu em đã nghĩ đó có thể là thư anh gửi... Một lời xin lỗi vì anh đã không đứng về phía em."

"Có bất kì thứ gì khác đi kèm với những bức ảnh không?" anh hỏi.

"Như là gì?" cô hỏi. "Một lời tự thú về việc anh ta đã lợi dụng em như thế nào sao? Và xét đến cùng đó không phải là lỗi của em?"

Đường viền môi của anh ẩn chứa sự cay nghiệt. "Ý anh là có bức thư nào không?"

"Ồ, dĩ nhiên là có." Miệng cô mím lại cách cay đắng. "Bức thư ngắn nhưng nêu rõ mục đích."

"Lá thư nói gì?"

"Không nhiều, nhưng em đã đọc để lấy ý chính."

"Em còn giữ bản sao của nó chứ?"

"Không."

Anh trao cho cô nụ cười pha chút giễu cợt. "Dĩ nhiên là không rồi."

Cô nhìn anh chằm chằm một cách hoài nghi. "Anh không tin em phải không?"

"Tại sao anh không thể chứ?"

"Bởi vì em đang nói sự thật với anh! Em trai của anh đã gửi cho em bức thư ngắn kèm theo những bức ảnh, cảnh báo em không bao giờ được liên lạc với bất cứ ai trong gia đình anh."

"Anh khó có thể gọi đó là một lời đe dọa," anh nói. "Và trong tình huống này thì lời cảnh báo đó hoàn toàn dễ hiểu."

"Vậy anh biết tại sao em không có lòng tin vào tương lai của chúng ta rồi đấy," cô nói pha lẫn sự bức tức. "Anh luôn xem em như một người phụ nữ hư hỏng phóng đãng, một người không thể chờ cho đến khi anh quay lưng đi để gỡ thủ đoạn quyến rũ em trai của anh."

"Anh không có lựa chọn nào ngoài việc tin vào điều đó, Anna." Chất giọng nghe có vẻ mệt mỏi. "Nhưng anh ước gì anh có được sự lựa chọn khác, anh thật sự rất mong điều đó."

Chương 8

Khi họ trở lại bệnh viện, Sammy đã tỉnh giấc và không chịu nằm yên một chỗ. Sự bức tức từ bữa ăn tối căng thẳng với Lucio vẫn còn đeo bám Anna và cô cảm thấy quá mệt mỏi để đối phó với một đứa bé cứng đầu.

"Ngừng lại, Sammy," cô quát thẳng bé khi nó cố rời khỏi giường. "Trở lại giường và đi ngủ mau. Sáng mai con sẽ được về nhà ngay khi bác sĩ Frentalle đến khám cho con."

"Nhưng bây giờ con muốn về nhà!" thằng bé khóc gào lên, đánh vào tay cô khi nó cố giữ lấy thằng bé.

"Sammy." Giọng nói trầm mạnh mẽ của Lucio khiến người khác không thể kháng cự. "Trở lại giường của con đi."

Gương mặt của Sammy nhăn nhó nhưng thằng bé đã trượt người vào trong chăn, môi dưới run run.

"Bé ngoan." Lucio mỉm cười và vò rối mái tóc xoắn sẫm màu của thằng bé. "Bây giờ, ba sẽ đọc cho con nghe một câu chuyện và khi nó kết thúc ba sẽ đưa mẹ và dì Jenny về nhà. Mọi người sẽ trở lại vào sáng mai để đón con."

"Nhưng em—" Anna bắt đầu nói nhưng anh liếc nhìn cảnh cáo cô trước khi quay lại với Sammy.

"Mẹ con cần một giấc ngủ ngon trước khi con trở về nhà vào ngày mai. Các cô y tá sẽ chăm sóc đặc biệt cho con và trước khi con biết được điều đó, con đã trở về nhà với đồng đồ chơi của mình."

Sammy ngưng khóc và một khi câu chuyện của Lucio kết thúc, Anna hôn chúc con trai ngủ ngon và cô cùng với Jenny rời khỏi phòng bệnh còn Lucio tự nói lời chào tạm biệt với thằng bé.

Một lát sau, anh gặp họ tại hành lang. "Thằng bé vừa ngủ, em cũng cần như thế." Anh chạm nhẹ ngón tay vào gò má của Anna.

"Em đáng lẽ nên ở lại với thằng bé," cô nói.

"Em sẽ không giúp gì được cho thằng bé bằng việc bảo vệ nó quá mức."

"Thằng bé vẫn còn nhỏ, Lucio! Nó không phải là một đứa nhóc vị thành niên."

"Em yêu." Anh nắm lấy tay cô và vì em gái cô đang nhìn họ, cô không còn lựa chọn nào ngoài việc để anh giữ lấy.

"Trong suốt một tuần qua em đã ở đây mỗi đêm. Em là mẹ chứ không phải người vì thằng bé mà bán mạng sống của mình."

"Thằng bé có thể cần đến em trong suốt đêm."

"Anh có thể cũng như thế," anh thấp giọng, quay người để Jenny không thể đọc được khẩu hình

môi của anh.

Anna cảm thấy mặt nóng lên và vội vàng quay đi tránh ánh mắt thuyết phục của anh.

Chuyển đi về nhà diễn ra trong thinh lặng.

Anna có thể cảm thấy mi mắt nặng trĩu theo từng chuyển động của bánh xe trên làn đường, sự di chuyển êm ru của xe khiến hai bắp vai của cô thư giãn, đầu nghiêng sang một bên tìm đến sự thoải mái...

"Thức dậy nào, em yêu." Giọng nói trầm êm như nhung của Lucio vang lên gần bên tai cô.

Cô giật mình và ánh mắt chạm đến đôi mắt màu nâu sẫm của anh. "Jenny đâu rồi?" cô hỏi, liếc nhìn xung quanh

"Con bé đã vào trong nhà rồi," anh thông báo. "Ngày mai con bé phải làm việc và con bé muốn đi ngủ sớm."

Cô cố gắng lúi người tránh khỏi anh, bàn tay tìm đến chốt cửa, nhưng trước khi cô có thể xác định được nó thì hai bàn tay anh đã giữ chặt lấy tay cô.

"Tại sao em luôn cố gắng né tránh anh, Anna?" anh hỏi.

"Em...Em không có."

"Có, em có. Bất cứ khi nào anh đến gần, hai mắt em đều mở to và cố lúi lại phía sau."

"Có thể là do em không thích anh chạm vào em."

Khóe miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười mỉm. "Hiện tại cả hai chúng ta đều biết đó không phải là sự thật. Em thích anh chạm vào em...Rất thích." Anh dùng đầu ngón trỏ lần theo vành môi trên của cô trước khi dời xuống bờ môi phía dưới, sự di chuyển chậm rãi, nhử nhử trên người khiến môi của cô ngay lập tức căng phồng vì nhu cầu.

Cô hầu như không thể hít thở. Chút ít không khí mà cô đã cố góp nhặt này giờ không thể đáp ứng đủ.

"Tại sao em lại cố chối bỏ những gì có giữa hai chúng ta?" anh hỏi.

"Không có bất cứ điều gì giữa hai chúng ta," cô rên rỉ.

"Không có sao?" Anh cầm lấy tay cô và đặt nó lên phần cơ thể hoàn toàn bị khuấy động của anh. "Anh sẽ gọi điều này là thứ tồn tại giữa hai ta."

Anna cảm thấy phần cơ thể rợn rợn của anh áp vào bàn tay cô và bên trong cô đột nhiên chao đảo nhức nhối vì ham muốn.

"Em muốn anh cũng nhiều như việc anh muốn có em," anh nói. "Anh có thể nhìn thấy điều đó trong ánh mắt của em, và anh có thể nếm thấy nó bất cứ khi nào anh hôn em."

"Không..."

Anh cúi đầu và miệng của anh vờn phía trên miệng cô. "Anh có thể cảm thấy nó trong cách mà cơ thể em trở nên căng ra khi anh làm điều này." Anh kéo rê một ngón tay ngang qua phía trên ngực phải của cô.

Anna có thể cảm thấy ngực của cô đang căng ra tựa vào làn áo lót bên dưới chiếc áo sơ mi bằng vải bông, và cô khép hai đầu gối lại để ngăn sự nóng lên từ phần cơ thể phản bội bên dưới.

"Đừng cố chống lại nó, Anna." Anh di chuyển tay đến đầu gối của cô và tách nó ra, những ngón tay trượt dọc phía đùi trong nhạy cảm.

Anna nín thở khi những ngón tay của anh tiến đến tấm chắn bảo vệ bằng đăng ten che phủ nơi đó của cô, hai mắt mở to hoang mang khi anh dịch mảnh vải nhỏ xíu đó sang một bên.

Cô thở gấp khi anh trượt một ngón tay vào bên trong cô, xương như tan chảy khi bức tường thành ẩm ướt của cô co lại quanh ngón tay của anh.

"Anh có thể ngửi thấy mùi hương nhu cầu của em," hơi thở của anh vờn trên khuôn miệng run rẩy của cô. "Nó khiến anh muốn dùng bản thân mình lấp đầy em."

Cô trượt xuống thấp hơn, bây giờ lưng cô ấn vào tay cầm mở cửa mà lúc này cô đã tìm kiếm trong vô vọng, hai chân của cô tự động tách ra khi anh tăng sự chuyển động của ngón tay làm gia tăng khoái cảm của cô.

Cô đã ra ngoài tầm điều khiển bản thân. Anh hoàn toàn kiểm soát cô, chơi đùa với cô như một bậc thầy chỉnh nhạc chuyên nghiệp, khoái cảm của cô đang tăng lên như những thanh âm, cao hơn và cao hơn nữa, ngọt ngào và ngọt ngào hơn nữa.

Sự giải thoát phá vỡ suy nghĩ tự chủ, quét qua cô trong những đợt sóng, để cô lại đó trong tình trạng thờ ơ hỗn hển.

Lucio mỉm cười thỏa mãn khi nhìn thấy hai gò má của cô ửng đỏ và đặt một nụ hôn ngăn ngửi nhưng mạnh lên miệng cô. "Em không thể ngăn bản thân đáp trả lại anh. Đó là lý do em căm ghét anh nhiều đến thế phải không, Anna? Bởi vì anh có thể chinh phục được em?"

Cô đẩy váy xuống và tránh khỏi anh, lần này cô tìm thấy tay cầm mở cửa và hầu như ngã khỏi xe khi vội vàng tránh khỏi nụ cười đáng ghét của anh.

Cô giận dữ liếc nhìn anh khi bước khỏi xe. "Anh luôn phải phá hỏng từng sự đụng chạm bằng định kiến dành cho em sao?" cô hỏi. "Anh chưa bao giờ bỏ lỡ cơ hội để khiến em cảm thấy mình rẻ tiền."

"Em yêu." Anh khẽ kéo dài giọng khi ánh mắt lướt khắp người cô một cách khêu gợi. "Hãy cân nhắc về số tiền anh đã chi trả cho con trai của em, em gái và cả bản thân em, điều cuối cùng mà anh có thể gọi em chính là thứ rẻ tiền."

Cơn tức giận tăng lên nhanh chóng và quá mạnh mẽ đến nỗi cô không thể nghĩ đến những hậu quả. Liếc qua khoe mắt, cô nhìn thấy cái búa đang treo trên tường cùng với những dụng cụ khác dùng trong gia đình, và trước khi cô có thể ngăn bản thân, cô đã với lấy và ném nó bằng

tất cả sự thịnh nộ đang nén chịu.

Cây búa làm vỡ toang cửa kính phía sau xe, văng mạnh vào cốc xe làm tróc hẳn lớp sơn khi nó lăn và rơi xuống nền xi măng rồi phát ra tiếng vang đặc trưng của kim loại.

Anna không chờ xem phản ứng của anh. Cô quay người và lao thật nhanh khỏi ga ra, hai mắt nhòe đi vì những giọt nước mắt tức giận, tim đập hoảng loạn khi nghĩ đến những gì anh sẽ làm để trả thù.

Cô chạy về phòng ngủ nhưng không có khóa cửa. Cô lo lắng quay đầu lại, suýt vấp ngã khi chạy vội về phía phòng tắm, giật mạnh cửa ra và khóa nó lại phía sau, tựa lưng vào cửa, ngực cô trở nên nặng trĩu, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng.

"Mở cửa ra, Anna."

Cô hít thở lấy thêm không khí và quan sát phòng tắm để tìm ra thứ gì đó có thể chắn ngang cửa nhưng chẳng có gì.

"Mở cửa ra, Anna, hoặc là anh sẽ tự làm điều đó."

Cô xoay người, hít thật sâu rồi mở cửa ra. "Được rồi," cô nói, hếch cằm để nhìn thẳng vào mắt anh. "Hãy làm những gì anh phải làm đi."

Anh đứng bất động trong một lúc lâu, đôi mắt đen kiên định.

"Anh không định trừng phạt em sao?" cô hỏi khi anh không nói lời nào. "Hay anh định ném em lên giường và nhắc cho em nhớ ai mới là chủ nhân nơi này?"

Anh không di chuyển cũng không nói gì.

Anna có thể cảm thấy bản thân đang vỡ vụn vì sự căng thẳng này. Cô đã không có được giấc ngủ đúng nghĩa nào trong nhiều ngày qua, dây thần kinh căng ra và đầu ong ong với nỗ lực giữ cho nước mắt không rơi.

"Anh là gì chứ, một người đàn ông hay kẻ nhát cáy [9]?" cô nói tiếp một cách liều lĩnh. "Anh không muốn chứng minh bản thân to lớn và vĩ đại như thế nào sao? Em đã từng là một đứa con gái xấu xa. Tại sao anh không... Tại sao anh không..."

[9] (nguyên văn) man or mouse: đây là một thành ngữ, được dùng trong trường hợp bạn muốn khích lòng can đảm của ai đó, người sợ khi phải làm chuyện gì.

Cô nấc lên và cúi đầu úp vào lòng bàn tay. "Tại sao anh không làm cho xong đi?"

Lucio bước về phía cô và đặt hai tay lên bờ vai run rẩy của cô, nhẹ nhàng kéo cô về phía anh, một tay đặt phía sau đầu của cô.

"Em có cái nhìn không đúng về sự tự chủ của anh, em yêu. Đúng, anh tức giận, nhưng anh nhận ra tối nay em không còn là chính mình. Điều em cần là ngâm mình lâu trong bồn nước nóng và một giấc ngủ dài trên chiếc giường mềm mại."

"Em đã phá hỏng xe hơi của anh," cô nắc lên trong lồng ngực của anh.

Cô cảm nhận cái nhún vai của anh nơi gò má. "Chỉ là một chiếc xe thôi, nó có thể được sửa chữa."

Cô khẽ đẩy người ra để ngược nhìn anh. "Tại sao anh lại trở nên quá tốt như thế này?"

"Có sao?"

"Anh hiểu rõ bản thân mình mà. Em đang mong đợi anh..." Lời nói của cô biến mất trong sự thẹn thùng.

"Em đã mong đợi anh làm điều gì, Anna?" anh hỏi.

Hàm răng giữ lấy bờ môi dưới trong giây lát. "Em không chắc..."

"Em không cần phải sợ anh. Anh sẽ không bao giờ làm đau em để chứng minh một quan điểm."

"Anh không cần phải làm thế, anh đã làm rất tốt việc đó về mặt cảm xúc," cô nói.

"Ý em là gì?"

Cô tránh ánh mắt của anh. "Em thấy thật khó để đối mặt với những lời lăng mạ của anh."

"Em là người yếu ớt đến không ngờ," anh quan sát. "Nhưng anh tự hỏi tại sao em cứ cố khiêu khích trong khi rõ ràng em không thể chống lại anh?"

"Em không muốn đấu với anh. Anh là người làm sai lệch tư cách đứng đắn của em bằng việc nhai đi nhai lại chuyện quá khứ."

"Em muốn anh làm gì, Anna?" anh cộc cằn hỏi. "Quên tất cả sao? Giả vờ như nó chưa từng xảy ra và dàn dựng một gia đình hạnh phúc ư?" Anh để cô đi và sải bước ngang qua phòng, bàn tay xoa nhẹ phía sau cổ như thể anh đang cố làm dịu cơn đau dai dẳng. "Anh ganh tỵ với việc mất đi kí ức của em," anh nói tiếp. "Anh ước mình không phải nhìn thấy em nằm đó với những dấu tay của em trai anh trên khắp cơ thể của em."

Anna cảm thấy lòng quặn lại với sự đau đớn mới hình thành. Cô biết bản thân xứng đáng nhận sự cay độc của anh nhưng cô ước mình có thể tìm ra cách xóa nhòa những gì đã xảy ra để họ có thể tạo ra một khởi đầu mới.

"Tại sao anh cứ khẳng khẳng kết hôn với em nếu việc nhìn thấy em quấy nhiễu anh nhiều đến thế?" cô hỏi.

Anh quay lại đối mặt với cô, nét mặt căng thẳng. "Em biết tại sao mà."

Bụng lộn nhào khi cô nhìn thấy sự khao khát hiện lên trong ánh mắt của anh. "Anh sẽ sớm chán em thôi, Lucio, và sau đó chúng ra sẽ có được gì? Một cuộc hôn nhân không có ý nghĩa và sự ngăn cách cay đắng sẽ làm tổn hại cả hai chúng ta khi chuyện này kết thúc."

"Chúng ta sẽ có những đứa con."

"Những đứa bé sẽ bị tổn thương bởi sự chán ghét của hai chúng ta," cô nói. "Anh có thể tưởng tượng nó sẽ như thế nào không, việc sống cùng với cha mẹ suốt ngày xiên xỏ công kích lẫn nhau?"

"Anna, em đang tìm một đường trốn thoát nhưng anh sẽ không trao nó cho em. Chúng ta sẽ kết hôn vào tuần tới mặc cho em có tạo nên những tranh luận gì. Sammy cần một người ba và anh chỉ có thể đưa em về Rome với tư cách là vợ của anh."

"Tại sao không được chứ? Trước đây anh có nhiều nhân tình, chắc chắn họ sẽ không bị tổn thương."

"Bây giờ gia đình anh tin rằng Sammy là con trai của anh. Anh có những trách nhiệm phải đối mặt."

"Anh đáng lẽ nên nói cho họ biết sự thật."

"Cái gì?" Anh cau mày. "Rằng em đã quyến rũ Carlo và có một đứa con hoang với nó sao?"

Cô hít sâu một hơi đầy tức giận. "Đừng gọi Sammy là con hoang!"

"Đó là một từ không thích hợp nhưng không sai sự thật là mấy. Sammy có thể không cần một người cha trong những năm tháng còn nhỏ nhưng thằng bé sẽ cần đến một bàn tay vững chắc hơn khi nó lớn lên."

"Anh nghĩ em không thể đảm đương nổi vai trò của một người cha lẫn một người mẹ sao?"

"Anh không nói thế."

"Vậy điều anh đang nói là gì?"

"Em không thể hy vọng trao cho thằng bé một cuộc sống mà nó xứng đáng có được khi là một người nhà Ventressi. Em không có cách nào chu cấp những điều đó cho thằng bé bởi công việc của một nhân viên lau dọn phòng khách sạn hay nữ phục vụ quầy rượu."

"Trước khi có Sammy, em đang là trợ lý cho một công ty luật," cô nói. "Họ vẫn dành công việc đó cho em nhưng em không thể làm công việc kéo dài suốt nhiều giờ cùng với chi phí chăm sóc một đứa bé quá đắt đỏ trong khi Jenny không có thời gian rảnh. Em không còn lựa chọn nào khác ngoài việc vứt bỏ cơ hội đó."

"Đáng lẽ em nên liên lạc với anh."

Cô vỗ nhẹ vào trán theo cử chỉ tại-sao-mình-không-nghĩ-đến-điều-đó. "Để làm gì chứ?"

"Anh có thể gửi tiền sang cho em."

"Không nghi ngờ gì nó sẽ kèm theo những điều kiện." Sự nhạo báng ẩn trong ánh mắt cô trao cho anh.

"Anh đã nhiều lần nghĩ đến việc liên lạc với em," anh nói.

Cô nhìn chăm chăm vào anh trong một lúc lâu. "Tại sao?"

Anh nhún vai. "Anh muốn chắc chắn rằng mình không hề sai lầm khi để em đi."

"Hiển nhiên anh nhanh chóng đánh bại cái thôi thúc đó."

"Anh đã bị sốc khi nghe tin em có con," anh nói, phớt lờ câu nói mỉa mai của cô. "Trong một khoảng thời gian ngắn anh đã hy vọng..."

Ngực Anna cảm thấy thắt lại với những cảm xúc khi cô nghe thấy sự hối tiếc trong giọng nói của anh.

"Nhưng anh sớm khẳng định bản thân không phải chịu trách nhiệm," anh nói tiếp. "Nhưng đó là vấn đề của Carlo và anh phải nói với nó. Nhưng trước khi anh quyết định làm việc đó, nó đã thông báo lễ đính hôn với Milana. Dường như đó không phải thời điểm thích hợp để thả quả bom đặc biệt đó và khi thời điểm đến thì nó cũng không chính đáng."

"Nó sẽ không bao giờ chính đáng phải không?" cô hỏi.

"Không phải bây giờ. Carlo và Milana quá hạnh phúc – Việc hủy hoại những gì chúng có sẽ không thể nào được tha thứ."

"Vậy nên anh đã chuẩn bị trói buộc bản thân mình vào một cuộc hôn nhân không hạnh phúc để bảo vệ anh ta khỏi sự thật đó?"

"Anh đã chuẩn bị làm điều sẽ trao cho Sammy quyền thừa kế mà thằng bé đáng được hưởng. Thằng bé có một người bà, những người chú người cô và cả những đứa em họ chưa một lần gặp mặt. Thằng bé có quyền được biết gia đình của nó là ai."

"Còn quyền lợi của em thì sao?" cô hỏi. "Em có quyền trong sự sắp xếp này phải không?"

"Em sẽ được chu cấp đầy đủ và anh sẽ cố gắng trở thành một người chồng giàu lòng trắc ẩn."

"Đó là những khi anh không nổi giận với em."

"Anh sẽ không bao giờ nổi giận với em, em yêu."

"Em thấy điều đó trong ánh mắt của anh," cô nói. "Em không thể chịu được mỗi khi anh nhìn em như thế. Anh nghĩ em không thấy được điều đó sao?"

"Hiện tại anh không hề nổi giận với em."

"Bây giờ thì không nhưng chẳng bao lâu anh sẽ như thế thôi."

"Có thể, nhưng vì trong căn phòng này chẳng có cái búa nào nên anh nghĩ mình có thể nói một cách chắc chắn rằng anh sẽ không mất bình tĩnh."

Cô quay đi tránh nụ cười trêu tức của anh và lao trở lại phòng tắm. "Em sẽ đi tắm," cô nói rồi đóng mạnh cửa lại phía sau.

Một tiếng sau Lucio trở lại phòng ngủ và thấy cô đã cuộn người nằm trên chiếc giường lớn, ngủ thiếp đi khi tóc vẫn còn ướt. Anh thở dài và lấy tấm chăn cô ném đi, nhẹ nhàng đắp quanh và

không dám chạm vào người cô vì anh sợ nhu cầu mình dành cho cô vượt mức kiểm soát. Anh chỉ cần nhìn thấy cô là máu huyết đã dâng trào xuống phần dưới cơ thể, khao khát nhức nhối hầu như quá nhiều đến mức khó có thể chịu đựng.

Lucio cảm thấy khó chịu khi cô vẫn có tác động lên anh, thậm chí sau ngần ấy thời gian. Anh cho rằng mình sẽ lướt nhìn cô rồi sau đó rời đi mà không chút hối tiếc nhưng ngay khi anh nhìn thấy sự tổn thương trong đôi mắt xanh của cô, tất cả quyết tâm ban đầu đều tan biến hết.

Việc tìm thấy cô đang dọn giường tại phòng khách sạn đã thay đổi tất cả mọi thứ. Anh biết sau thời khắc đó anh phải có được cô và anh đã trở nên tàn nhẫn để khiến cô thỏa hiệp cho dù anh vẫn cảm thấy chút tội lỗi. Nhưng Sammy là một người nhà Ventressi và anh không thể đứng nhìn mà chẳng làm gì. Bằng việc kết hôn với Anna, rất nhiều vấn đề sẽ được giải quyết, mặc dù nó sẽ tạo thêm vài...

Anna mở mắt ra và nhận thấy Lucio đang ngồi nơi mép giường, ánh mắt sầm cảnh giác đang nhìn thẳng vào cô.

Cô gạt lọn tóc ra khỏi mắt và định ngồi dậy.

"Không, em cứ nằm yên đó," anh nói, dùng một tay đặt trên vai cô, ấn cô nằm xuống. "Anh không có ý đánh thức em. Anh đang kiểm tra xem em có ổn cả không."

"Em ổn mà."

"Anh lấy gì đó cho em nha?" anh hỏi. "Một ly nước hay thứ gì đó được không?"

"Không..." Cô đưa lưỡi liếm lấy vành môi. "Em không khát."

"Em ăn chút gì đó được chứ?"

Cô lắc đầu.

"Vậy anh sẽ để em được yên tĩnh." Lucio chuẩn bị đứng dậy nhưng cô đã vươn tay nắm lấy tay áo của anh. Anh nhìn xuống thắc mắc. "Em muốn gì, Anna?"

Cô để tay trượt khỏi tay áo của anh, hai má ửng đỏ lên.

Anh ngồi trở xuống và xoay cô lại đối mặt với anh. "Anna? Có chuyện gì thế?"

Cô cắn lấy môi rồi buông nó ra, quyết định liều nói ra điều này. "Tại sao anh chưa từng ở lại suốt đêm với em?"

Ánh mắt anh giữ lấy cái nhìn của cô trong một khắc. "Em muốn anh ở lại với em sao?"

"Em không thích cách anh... sử dụng em rồi biến mất."

"Anh không sử dụng em, Anna."

"Nhưng anh đã bỏ đi," cô nói.

"Anh nghĩ không phải em muốn thoát khỏi sự hiện diện đáng ghét của anh sao?"

"Không phải lúc nào nó cũng là cảm giác chán ghét." Cô dùng tay kéo giật tấm chăn. "Thực tế, đôi lúc anh có thể tốt đến đáng kinh ngạc."

"Bởi vì anh không thể nhận ra cơn giận dữ của em sớm hơn?"

"Điều đó và những thứ khác nữa."

"Chúng là gì?"

Cô cắn môi, cẩn thận tránh ánh mắt của anh.

"Anna, nhìn anh nào." Anh nâng cằm cô lên. "Em muốn ngủ với anh sao?"

Cô cảm thấy bản thân đắm chìm trong đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh. Cổ họng nghẹn lại khi nhu cầu giữ lấy cô, gửi luồng nhiệt đến trung tâm sự sống của cô.

"Trả lời anh đi."

"Em..." Cô liếm môi một lần nữa. "Em...muốn anh ở lại với em."

Anh cúi đầu xuống và chạm môi mình vào môi cô trong sự vuốt ve đầy cảm dỗ khiến sự nhức nhối trong cô tăng thêm. Anh ngược đầu mỉm cười với cô, sự xúc động thiêu đốt trong đôi mắt của anh nhóm lên ngọn lửa khao khát bên trong cô.

Cô giữ chặt lấy đầu anh và kéo nó trở lại thật mạnh, những ngón tay vùi vào mái tóc đen dày của anh khi cô ấn miệng vào môi anh.

Lưỡi anh chạm vào lưỡi cô với cú đâm ngắt ngao khi anh nắm quyền kiểm soát nụ hôn với sự thành thạo khiến cô vui sướng. Anh áp vào cô, ấn cô nằm xuống gối, ngực anh chạm vào khuôn ngực mềm mại của cô.

Cô cảm thấy sự cấp thiết của cơ thể anh xuyên qua tấm chăn vẫn còn bao phủ lấy cô, nó làm tăng nhu cầu của cô lên, khiến cô tiến gần hơn nữa.

Anh phá vỡ nụ hôn để đứng dậy và cởi bỏ quần áo, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi cô. Cô ngấm nhìn anh vứt chiếc áo sơ mi sang một bên, cởi bỏ giày trước khi với đến dây thắt lưng. Hai mắt cô mở to khi anh bước khỏi quần tây, chiếc quần lót đen căng ra bởi phần da thịt nam tính.

Anh kéo mạnh tấm chăn. "Em làm anh phát điên lên vì khao khát," anh gầm gừ khi tiến đến gần cô. "Anh muốn vùi sâu bản thân vào bên trong em."

Cô thở hổn hển khi anh thúc hai đùi của cô tách ra, da thịt bên trong ngứa ran với mong đợi cú trượt cấp thiết của cơ thể anh vào bên trong cô.

"Hãy nói anh chậm lại," anh rên rỉ trên miệng cô.

"Em không muốn anh chậm lại."

"Anh sẽ làm đau em."

"Anh sẽ không như thế," cô thở hỗn hển khi anh đắm sâu vào trong cô.

Anh di chuyển một cách ráo riết bên trong cô, mang cô theo anh đến với đợt thủy triều mãnh liệt của sự khao khát, những tiếng rên nơi yết hầu của anh giống như điệu nhạc vang lên nơi tai cô.

Với từng chuyển động đẩy lên của cơ thể anh, cô cảm thấy bản thân tiến gần đến đỉnh điểm của niềm sung sướng mê ly, toàn bộ bề mặt da nổi gai khi từng bắp cơ căng ra trong chuyển hành trình cuối cùng đến thiên đường.

Cô cong lưng bên dưới anh, không thể ngăn cản dòng nước siết gấp rút khi nó bám lấy thỏa mãn khao khát của cô. Cô nắm chặt lấy ra trái giường, liều lĩnh tiến đến mỏ neo bên vùng biển ham muốn dữ dội đã cuốn lấy cô.

Anh đắm vào cô một cách không ngừng, sự say sưa sống động, cơ thể trơn bóng với những giọt mồ hôi khi anh thúc vào bên trong cô.

Cô cảm thấy anh đang kiểm soát bản thân, cảm thấy những cơ bắp căng lên và nhịp điệu giảm dần khi anh đưa bản thân khỏi bờ vực trong sự cố gắng kìm nén sự khoái lạc của mình để mang nó đến cho cô.

Cô cảm thấy bản thân đã tiến dần đến giới hạn của những cảm xúc mãnh liệt, cảm thấy cơ thể dường như vỡ ra thành hàng ngàn mảnh nhỏ, từng mảnh rơi tự do trong không khí, để cô lại đó trong vòng tay ôm ấp siết chặt của anh.

Anh phát ra tiếng rên rĩ cuối cùng, nét mặt méo mó với khoái lạc khi anh rút khỏi người cô, gửi những dư chấn sung sướng xuyên qua nơi da thịt vẫn còn run rẩy của cô.

Anh thư thái đổ sụp đè trên người cô, đầu vùi vào nơi cổ của cô, hơi thở vẫn còn gấp.

Anna nằm đó trong vòng tay của anh mà không hề di chuyển hay nói bất cứ điều gì, hài lòng khi cảm thấy sự hiện diện ấm áp của anh vẫn còn bên trong cô như thể anh không muốn phá vỡ mối liên kết thân mật này.

Cô vuốt ve vùng lưng trơn mượt của anh, những ngón tay của cô di chuyển khắp đường nét những múi cơ như thể ghi khắc chúng vào trí nhớ, những suy nghĩ trôi dạt về khoảng thời gian khi hồi ức đó có thể là tất cả những gì cô sẽ có được ở nơi anh.

Ngọn lửa đam mê của anh chắc chắn sẽ tự lui tắt và khi đó cô sẽ đi về đâu? Anh sẽ đảm đương quyền chăm sóc bất cứ đứa con nào họ có với nhau, bao gồm cả Sammy, rồi bỏ cô lại đó với quãng đường đời dài đằng đẵng vô vọng. Tình yêu cô dành cho anh không phải là điều anh thấy hứng thú, thậm chí cô đã từng trao nó cho anh. Động cơ chủ yếu của anh chính là trả thù cho những tổn thương mà cô đã gây ra cho anh trong quá khứ. Nhưng đáng lẽ cô không nên để cho anh biết kế hoạch trả thù rất hoàn hảo đó đã thành công.

Cô cảm thấy anh đang nhúc nhích, sức nặng thay đổi khi anh chống cùi chỏ nhìn xuống cô.

"Trông em rất trầm ngâm," anh nói, gạt mớ tóc ra khỏi má của cô. "Em đang nghĩ gì thế?"

"Không có gì nhiều."

"Đang nghĩ về Carlo sao?"

Cô căng thẳng bởi câu hỏi có vẻ bình thường này. "Không, dĩ nhiên là không."

"Đã bao giờ theo từng nghĩ về nó chưa?"

"Em không muốn thử."

"Con trai của em là con của nó."

"Em không nghĩ về anh ta theo cách đó."

"Vậy em nghĩ về nó theo cách nào?" anh hỏi.

Cô cảm thấy không thoải mái dưới cái nhìn vô cùng chăm chú của anh. "Em không muốn nói về Carlo."

"Em vẫn còn quan tâm đến nó phải không?"

"Đừng lỗ bịch quá như thế." Cô cố gắng lặn người qua nhưng anh giữ cô lại bên dưới bằng sức mạnh lẫn sự kiên quyết khiến cô cảm thấy khó chịu.

"Sự đam mê mà em hưởng ứng chính là bằng chứng, em biết điều đó mà," anh nói. "Em căm ghét anh nhưng em chịu đựng sự đụng chạm của anh bằng việc giả vờ anh chính là Carlo."

Cô há hốc miệng nhìn anh trong sự bàng hoàng lẫn tức giận. "Em không làm việc như thế!"

"Làm sao anh có thể tin em?" anh hỏi. "Em đã rời khỏi vòng tay của anh để đến với nó. Anh còn cách nào khác để giải thích chứ?"

"Em không muốn tiếp tục cuộc thảo luận này," cô nói và lần nữa cố thoát ra nhưng không được gì. "Để em đi, Lucio."

Tiếng cười thích thú của anh là sự hủy hoại cuối cùng của cô.

Cô gỡ tay ra và tát vào mặt anh bằng tất cả sức lực nhưng không hiểu sao anh đã tránh được.

"Anh có thể bỏ qua việc cái búa nhưng điều này thì không," anh nói.

"Anh đã tự chuốc lấy nó!" Cô liếc nhìn anh một cách giận dữ.

"Anh sẽ không chịu đựng sự thô bạo từ em."

"Anh sẽ làm gì với nó?" cô nhìn anh đầy vẻ thách thức.

Đôi mắt đen của anh xoáy thẳng vào mắt cô khi sự tĩnh lặng nặng nề phủ quanh họ, sự rợn rùng thân mật của cơ thể anh vẫn còn ở bên trong người cô nhắc cô nhớ sự không cân sức của cả hai trong trò chơi này.

"Em thích suy đoán phóng túng phải không?" anh hỏi với chuyển động tài tình nơi phần dưới

cơ thể.

"Không..." cô rên rỉ, sống lưng mềm nhũn và hai chân trở nên yếu ớt.

"Thay vào đó có lẽ anh nên chỉ cho em xem," anh nói và hạ miệng mình trên miệng của cô.

Chương 9

Suốt đêm Anna thức dậy và thấy mình nằm trong vòng tay ôm ấp ấm áp của Lucio, lưng cong lại tựa vào bụng của anh, lớp lông của anh đang cù vào làn da nhạy cảm nơi mông của cô.

"Em không thể ngủ được à?" anh lầm bầm gần tai của cô khi trượt một bàn tay từ eo lên phía trên để khum lấy ngực cô.

"Em đang ngủ đây," cô nói, run rẩy khi sự khuấy động lớn dần lên của anh đến giữa hai chân cô. "Nhưng có gì đó đã đánh thức em."

Anh dí mũi vào dái tai của cô khiến cô khẽ run run phản ứng lại.

"Em lạnh sao?" anh hỏi.

"Không."

"Em cần thứ gì đó à?"

Chỉ anh thôi, cô nói thầm. "Không."

"Vậy ngủ thôi nào, Anna." Anh kéo cô lại gần, một tay đặt trên bụng cô, tay còn lại vẫn để trên ngực.

"Em không thể ngủ nếu anh cứ chạm vào em như thế này," cô nói sau sự ngập ngừng không yên.

Hai tay buông ra khi anh lăn người qua bên kia giường. "Ngủ ngon, Anna."

Cô lắng nghe tiếng thở của anh trong vài phút liên tục. "Lucio?"

"Mmm?"

Cô quay đầu để nhìn anh nhưng lưng của anh vẫn hướng về phía cô. "Anh ngủ rồi sao?" cô thì thầm.

"Anh đang ngủ," anh lầm bầm trên gối, "nhưng có ai đó vừa đánh thức anh."

"Em xin lỗi."

Cô nghe tiếng sột soạt của chăn ga khi anh với tay đến đèn ngủ, ánh sáng dịu nhẹ tỏa bóng vàng lên cơ thể rám nắng của anh. Anh xoay người đối mặt với cô, tấm chăn trượt xuống để lộ phần lông hẹp từ rốn xuống phía dưới. "Điều gì đang hiện diện trong tâm trí của em?" anh hỏi.

"Không có gì cả." Cô hướng mắt nhìn xuống.

"Em lo lắng cho Sammy à?"

Cô cảm thấy xấu hổ khi phải thừa nhận mình chưa từng nghĩ về con trai, tâm trí vẫn đầy ắp những hình ảnh của Lucio.

"Không, em biết thằng bé sẽ ổn. Thằng bé không thường xuyên thức giấc vào ban đêm."

"Vậy điều gì đang khiến em phiền muộn?"

Cô hít một hơi run rẩy và bắt gặp ánh mắt của anh. "Em nghĩ mình chưa cảm ơn anh một cách chính thức vì những gì anh đã làm cho Sammy."

Anh đắm nhẹ vào gối và đặt đầu nằm trở lại. "Em không thể chờ đến sáng mai để cảm ơn anh sao?"

"Không...Em muốn làm nó bây giờ."

Anh quay đầu về phía đồng hồ đặt cạnh bàn. "Bây giờ là bốn giờ sáng, Anna. Anh thậm chí sẽ không nhớ những gì em nói."

"Em vẫn cần phải nói cho dù anh có nhớ hay không."

Anh nhắm mắt và thở dài. "Vậy nói đi."

Cô nhìn chăm chăm vào hình dáng bất động của anh trong giây lát. "Lucio?"

"Mmm?" Anh hé mở một mắt khi quay đầu trên gối.

"Cảm ơn anh."

"Đó là vinh hạnh của anh. Bây giờ đi ngủ thôi."

Anh vói tay đến đèn ngủ nhưng cô đã nắm lấy cổ tay của anh để ngăn lại.

"Bây giờ là gì nữa đây?" anh hỏi.

"Cảm ơn anh đã mua những bộ quần áo thật đẹp cho Jenny."

"Nó không là gì cả, bây giờ—"

"Và những đồ chơi anh đã mua cho Sammy."

"Thằng bé xứng đáng nhận chúng. Bây giờ em sẽ vui lòng yên lặng và đi ngủ trước khi anh đánh mất sự bình tĩnh của mình được chứ?"

"Em xin lỗi." Cô xoay người về phía còn lại của giường và quay lưng về phía anh. Đèn tắt và cô nhắm mắt để ngăn dòng nước phía sau hàng mi. Lucio nằm đó nhìn chăm chăm vào những chiếc bóng nhảy múa trên trần nhà trong đúng một phút. Anh nguyên rủa khi lao đến bật đèn lên một lần nữa. "Tại sao em lại khóc?"

"Em không có khóc," cô thốt thức.

Anh rời khỏi giường và đi vòng đến nơi cô đã vùi người dưới đồng chăn ga.

"Ra khỏi đó và nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra."

"Em không muốn."

"Em sẽ bị ngạt thở nếu nằm mãi dưới đó."

"Anh quan tâm đến điều gì chứ?" cô khịt khịt nói. "Anh có được khoản bảo hiểm nhân thọ sao?"

"Không. Vì thế đừng làm bất cứ điều gì mạnh mẽ như vậy cho đến khi chúng ta mua bảo hiểm cho em."

Cô ló đầu ra trùng mắt nhìn anh. "Anh có một sự hài hước chán ngấy, anh biết điều đó không?"

"Vậy mới sống nổi."

"Làm thế nào anh lại quá suồng sã như thế?"

"Làm sao em lúc nào cũng quá đứng đắn như vậy?" anh đáp trả. "Anh chưa bao giờ gặp bất cứ ai thích làm mọi việc trở nên căng thẳng như em."

"Em sẽ không trở nên quá căng thẳng nếu anh không điều khiển cuộc sống của em!"

"Đó là về cuộc hôn nhân sắp diễn ra của chúng ta sao?" anh hỏi.

"Anh không thực sự muốn kết hôn với em," cô nói.

"Anh thực sự có ý định làm như thế."

"Nhưng vì những lý do sai lầm!"

"Em chỉ phải khiển trách chính bản thân nếu những lý do khiến anh kết hôn với em không giống như cách đây bốn năm."

"Chúng ta lại trở lại vấn đề đó." Cô đứng phắt dậy và hối hả đi đến phía bên kia phòng, kéo tấm chăn theo để che đi tình trạng khỏa thân của mình. "Anh không thể để mặc nó phải không? Anh nắm lấy mọi cơ hội để bắt buộc em phải chú ý đến nó một lần nữa. Anh không thể nhìn thấy cuộc hôn nhân của chúng ta không có hy vọng như thế nào sao. Anh sẽ không thể ngăn bản thân khỏi việc chế nhạo em cho đến khi không còn gì sót lại."

"Anh sẽ cam kết một lời hứa với em."

"Em chỉ có thể hình dung anh sẽ giữ được nó trong bao lâu."

"Anh sẽ không bao giờ đề cập đến những gì xảy ra giữa em và Carlo lần nào nữa."

"Anh mong đợi em tin rằng anh sẽ giữ lời sao?"

"Em có lời hứa của anh."

Cô giữ lấy ánh mắt của anh lâu đến mức có thể. "Em ước gì mình có thể tin anh."

"Hãy tin anh, Anna. Anh sẽ không đề cập đến nó một lần nào nữa. Một cách khá rõ ràng nó khiến em đau khổ và nó không mang lại mục đích gì. Em dường như thực sự hối tiếc vì những gì đã xảy ra."

"Anh mới sáng suốt làm sao."

"Bây giờ chủ đề này được khép lại."

"Cho đến lần kế tiếp," cô khẽ lầm bầm.

"Anh có ý đó, Anna. Nào bây giờ trở lại giường thôi, Hai mắt của em trông như mắt cú ấy. Em như một đứa trẻ kiệt sức khi được cho phép thức quá khuya."

Cô thở dài trong sự thất bại và quay trở lại giường. Lucio lấy chăn khỏi cô và thô bạo dọn lại giường trước khi xoay người về phía cô. "Bây giờ, vào giường và không nói gì thêm. Ngày mai chúng ta sẽ đưa Sammy về nhà và sẽ chẳng làm được gì nếu cả hai chúng ta đều mang đôi mắt hờn sâu và dễ nổi cáu."

Anna trườn người vào phía bên giường của cô khi Lucio đi về phía bên kia. Cô cảm thấy tấm đệm lún khi anh nằm xuống, từng nơi nhỏ trên cơ thể của cô gào thét sự đụng chạm của anh.

"Ngủ nào, Anna," anh nói một cách nhẹ nhàng.

Anna lăn người, nhắm mắt lại nhưng cô cảm thấy thao thức bức bối nên lại mở mắt ra lần nữa. Hai chân cảm thấy bức bối và hai tay nhức nhối muốn vươn đến hình dáng thanh lạng thon dài bên cạnh. Cô muốn cảm nhận sự mềm mại của làn da dọc lưng của anh, muốn kéo rê những ngón tay khắp phần lông trên ngực của anh, muốn cảm nhận hai núm vú nam tính cứng bằng phẳng của anh, muốn để bàn tay trượt xuống thấp hơn và thấp hơn nữa cho đến khi cô đi đến...

Đèn bật sáng, nó khiến cô giật khỏi sự mơ tưởng nhục dục của mình.

"Chúa ơi!" Lucio nguyên rủa.

"Có gì không ổn sao?" cô hỏi, quay lại nhìn anh.

Hai mắt của anh rục lên với sự khao khát khi anh với tay đến cô, thô bạo kéo cô vào vòng tay của anh, đôi chân dài của anh quấn quanh hai chân cô.

"Em đang khiến anh phát điên lên, em yêu," anh phát ra tiếng gầm sâu trong cổ họng.

"Em...Em sao?" Cô chớp mắt nhìn anh.

"Em biết em làm thế mà." Miệng anh chạm vào khóe môi của cô. "Anh không thể nằm kế bên em mà không chạm vào em."

"Em không có ý quấy rầy anh." Cô dùng đầu ngón trỏ vẽ một vòng tròn quay núm vú phải của anh.

"Em không có sao?" Miệng anh nhếch lên thành một nụ cười gợi tình.

"Không..."

Anh ấn cô nằm xuống và dùng sức nặng của mình đè lên cô, miệng anh ở ngay trên miệng cô. "Việc em quấy rầy anh là một vấn đề rất lớn cần giải quyết đây, Anna."

"Vậy sao?"

Anh áp sát vào và cô thở hổn hển khi phần đỉnh cứng rắn nơi khuấy động của anh đang tìm kiếm nơi ấm áp của cô.

"Xem em đã quấy rầy anh nhiều đến mức nào đi?" anh nói, hướng bản thân vào trong nơi ẩm ướt của cô.

"Ôi...Ôi..." Cô cắn xuống môi, những ngón tay bấu vào vai anh để giữ bản thân nằm vững dưới dưới sự công kích nồng nhiệt từ cơ thể mạnh mẽ của anh.

Cô đang trượt vào biển cả nhục dục, từng đợt sóng cuốn lấy khi sự khao khát tăng lên trong máu huyết của cô. Cô không thể kìm lại, không thể ngăn cản cảm giác xuyên khắp người với mỗi sự vuốt ve thật sâu từ vật nam tính của anh khi nó ở bên trong cô. Cơ thể bên trong siết chặt quanh anh trong khi tay chân của cô trở nên mềm nhũn và xương sống giãn ra với nhu cầu nhức nhối.

Khuôn miệng đói khát của anh đặt trên miệng cô, những chuyển động đâm vào và rút ra của lưỡi anh giống hết chuyển động của phần cơ thể đang làm kén bên trong cơ thể cô. Cô cảm thấy anh cố giữ kiểm soát và điều ấy thậm chí khiến cô vui mừng. Nhận thức về năng lực nữ tính đang tràn ngập cô - anh muốn cô thậm chí khi đã dứt cô ra khỏi cuộc sống của mình trong những năm qua. Sự cay nghiệt của anh về sự phản bội trong quá khứ của cô không quan trọng để anh thiêu hủy tất cả nhu cầu dành cho cô. Cô cảm thấy nhu cầu đó khi anh tăng tốc, quét cô theo vào vòng xoáy của cảm giác điên cuồng, vượt khỏi tầm kiểm soát và ham muốn những cảm xúc khao khát không thể thỏa mãn.

Đầu óc cô đang quay cuồng, hàng triệu ánh sáng nổ bùng bên trong khi anh hướng cô đến thiên đường với cơ thể và hai bàn tay của anh, để cô lại run rẩy và rung mình bên dưới sự đụng chạm thành thạo của anh.

Cô vẫn đang lâng lâng khi anh rút khỏi người cô, anh thư thái đổ sụp trên người cô chân tay rã rời. Ngực anh nâng lên hạ xuống, mồ hôi giữa cơ thể họ lấp lánh bóng như sa tanh và mùi hương dịu nhẹ trong không khí như liều thuốc khiến người ta say. Anna cảm thấy mi mắt trĩu nặng, cơ thể cô hoàn toàn thả lỏng trong sự ôm ấp của anh.

Vài phút sau Lucio ngẩng đầu lên và nhìn thấy cô đang nằm trong vòng tay anh, hai chân vẫn còn quăn lấy chân anh, cơ thể tựa vào anh một cách thân mật, ẩm ướt...gọi tình...

Tiếng thở dài dâng lên tới cổ họng trước khi chu du xuống bụng anh, cảm giác giống như cơn đau khi phải lơ lửng trong không khí.

Anh nhắc lộn tóc khỏi mặt cô và nhẹ nhàng vén nó ra phía sau vành tai cô trước khi đặt ba nụ hôn lên môi cô.

Cô thở dài và thì thầm tên anh. "Lucio?"

"Gì hả, Anna?" anh thì thào.

Cô phát ra một tiếng thở dài khác như trẻ con và nghiêng đầu qua một bên. "Không gì cả...em chỉ gọi tên anh thôi..."

Khóe miệng của anh khẽ nhướn lên nụ cười buồn bã khi anh thấy hơi thở cô trở nên đều đặn. Cuối cùng cô đã ngủ sau khi giữ anh thức trong vài giờ, mệt mỏi và anh biết với việc cô nằm thế này trong vòng tay, bây giờ anh còn khó ngủ hơn.

-o0o-

Ngay khi từ bệnh viện trở về nhà, Sammy hoàn toàn phấn khích, cậu nhóc quyết định chơi từng món đồ chơi mà Lucio đã mua cho. Hơn một lần Anna phải ngăn thằng bé, sợ rằng mọi cố gắng của bác sĩ Frentalle sẽ thành công cốc nhưng may mắn là cho đến lúc sắp tối thằng bé vẫn khỏe, nó kiệt sức và thỏa mãn chìm vào giấc ngủ.

Lúc Anna đã dìu chần cẩn thận cho thằng bé thì Lucio xuất hiện nơi ngưỡng cửa phòng ngủ của Sammy. "Thằng bé đã ngủ rồi sao?"

Cô gật đầu và bước đến gần anh, nhẹ nhàng khép cửa lại. "Thằng bé đầy phấn khích nhưng đến chiều thì bắt đầu bớt hăng hái, tạ ơn Chúa."

Họ cùng nhau xuống lầu dưới. "Jenny đã có một ngày làm việc thật tốt ở công ty," anh nói cho cô biết. "Con bé làm việc rất có năng suất, hay đấy là thư ký của anh nói thế. Con bé lo việc sắp xếp hồ sơ và chạy việc lặt vặt."

Anna mỉm cười. "Jenny nói với em con bé có một ngày thật tuyệt. Cảm ơn anh đã cho con bé cơ hội này."

Anh chỉ nhún vai trước lời cảm ơn của cô và đẩy cửa phòng khách mở ra, ra hiệu cho cô bước vào trước. "Con bé thích đến mức đã quyết định ở lại đây làm việc trong khi chúng ta đến Ý."

Cô quay lại nhìn anh, nét mặt hiện lên vẻ lo lắng. "Anh chắc đó là một quyết định khôn ngoan chứ? Con bé chỉ mới mười chín tuổi và—"

"Con bé sẽ ổn thôi. Dù sao đi nữa, Rosa sẽ ở đây trông coi nhà cửa và lo lắng cho con bé."

"Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu con bé cần em hay —"

Lucio ấn một đầu ngón tay lên môi cô để ngăn lời phản đối. "Anna, em là chị gái chứ không phải mẹ của con bé. Con bé đủ lớn để trải qua một tháng ở đây cùng với quản gia của anh. Nào bây giờ, hãy ngồi xuống và nói cho anh nghe về ngày hôm nay của em trong khi anh đi rót rượu cho hai chúng ta."

Anna ngồi xuống và kể cho anh nghe những trò khôi hài của Sammy, cô nhận ra mình không hề nói đến mối quan hệ lẫn cuộc hôn nhân sắp xảy ra của họ. Cô thậm chí thích thảo luận về thời tiết hơn là đề cập đến tương lai của hai người, mặc dù nó chiếm một khoảng lớn trong tâm trí bị giày vò của cô.

Cuộc hôn nhân cách đây bốn năm với Lucio đã từng là giấc mơ đẹp nhất của cô, tình yêu và đam mê đến từ hai phía hứa hẹn cho họ một cuộc sống hạnh phúc. Cái đêm cô phản bội anh đã

hủy diệt giấc mơ đó, nhưng bây giờ sau bốn năm anh lại muốn cô kết hôn với anh bất chấp sự phản bội kia.

Nếu như không còn yêu anh, cô ắt hẳn dễ dàng lựa chọn hơn, nhưng tình yêu cô dành cho anh không hề vơi bớt.

Sự gắn bó rõ ràng giữa anh với Sammy làm cô vô cùng thoải mái. Nó thể hiện cho cô thấy anh thực sự là người đàn ông thế nào, rằng anh có thể đặt định kiến, sự cay nghiệt sang một bên và đối xử với con trai bé nhỏ của cô như một đứa trẻ chập chững biết đi đáng yêu chứ không phải đứa con hoang của em trai anh.

Về những cảm giác anh dành cho cô - đó vẫn còn là một bí ẩn. Anh đã đề cập mình cảm thấy một xúc cảm nhẹ nhàng với cô khi anh không tức giận, nhưng chẳng ai đoán được nó sẽ kéo dài bao lâu. Cho dù anh đã hứa không bao giờ đề cập đến việc cô đã làm tổn thương anh như thế nào nhưng lại không chắc mình có thực quên đi nó hay không. Nó giống như một vết thương xấu xí được bao phủ bởi một lớp băng quá bé, cuối cùng bề mặt vết thương nhiễm trùng và lần nữa khiến chúng không thể lành lại.

Hôn nhân với Lucio sẽ cần đến cả sức mạnh và lòng can đảm, nhưng việc là một người mẹ đơn thân của đứa con tuyệt vọng vì bệnh tật chắc chắn đã mài dũa chúng vào tính cách của cô, chẳng phải thế hay sao? Cô có thể trở nên mạnh mẽ lẫn dững cảm nhưng sau đó cô sẽ cần đến chúng để giữ bí mật những cảm xúc thật dưới lớp vỏ bọc vì lòng tự tôn của bản thân. Việc nói với anh cô chưa bao giờ ngừng yêu anh chắc chắn sẽ là hành động tự sát thương đau.

"Jenny đâu rồi?" Anna chấm dứt chủ đề trò chuyện về thời tiết.

Lucio uống một hớp rượu trước khi trả lời. "Con bé có hẹn rồi."

"Một cuộc hẹn?" Anna kích động đứng bật dậy. "Dạng hẹn nào ạ?"

"Hẹn gặp thông thường, giữa một chàng trai và một cô gái - xem phim ăn tối - dạng đấy đó em."

"Loại đó thường dẫn đến rắc rối!"

"Thư giãn nào, Anna. Romeo là một chàng trai tốt—"

"Romeo?" Cô cau mày.

"Một cái tên hay dành cho người Ý đấy."

"Không phải vấn đề đó." Anna thở gấp. "Jenny không có kinh nghiệm với mấy anh chàng Romeo của thế giới này."

"Romeo Benetto là nhân viên kế toán có thâm niên trong công ty của anh. Anh ta cư xử không chê vào đâu được và sẽ chăm sóc tốt cho em gái của em."

"Anh ta là người Ý."

"Thì sao?" Anh khó chịu nhìn cô.

"Em không tin đàn ông người Ý."

"Thật đáng tiếc, vì trong vài ngày nữa em sẽ phải kết hôn với một người thế đấy."

"Có thể em sẽ không đi đến cùng." Cô hếch cằm.

Anh xoay tròn ly rượu với vẻ trầm ngâm khiến Anna có chút rùng mình bối rối.

"Thế thì anh sẽ phải nghĩ ra một cách để đảm bảo việc em đi đến cùng."

"Tấm chi phiếu phí tổn phẫu thuật của Sammy đã được trả," cô chỉ ra. "Anh không thể dùng bất cứ thứ gì khác để ép buộc em."

"Không sao?" Nét u tối lạnh lùng trong mắt anh đột ngột khiến cô lạnh cả người.

Cô nén nỗi sợ hãi và nắm chặt hai tay để ngăn sự run rẩy. "Không," cô nói với vẻ tự tin nhiều hơn những gì cô cảm thấy.

"Có chút vấn đề với xe của anh đấy." Tông giọng của anh bình tĩnh đến giả tạo.

"Xe...xe của anh?" Cô nuốt xuống lần nữa.

"Anh chắc em biết anh muốn nói tới chiếc nào?" Anh nở nụ cười khó hiểu. "Không phải chiếc mà ngày hôm nay Guido dùng để đưa em đi đón Sammy mà là chiếc khác."

Anna cảm thấy hai bàn tay siết chặt ướm rịn mồ hôi, cô buông tay chùi chúng vào chiếc quần đang mặc.

"Đúng đó, em yêu, là xe với chiếc búa vẫn còn nằm ở băng ghế sau và kính vỡ vây quanh nó. Vân tay của em vẫn còn nằm trên đó."

Tim Anna đập điên cuồng trong lồng ngực cho đến khi cô chắc chắn nó ổn định lại. Cô mở miệng nhưng lời nói không thể cất lên.

"Anh chỉ cần gọi một cú điện thoại đến sở cảnh sát tường trình về việc chủ tâm gây hư hại tài sản kia thì em sẽ mất quyền nuôi dưỡng Sammy dễ dàng như...Nói thế nào đây? Trò của trẻ con?"

"Đồ tàn nhẫn!" Cô cất tiếng, giọng thô ráp.

Anh nhìn cô với vẻ hống hách. "Em nghĩ anh không dám làm thế sao?"

Cô biết anh sẽ làm. Vì quá bốc đồng cô đã khiến bản thân rơi vào tay anh và bây giờ anh nắm toàn quyền kiểm soát cô như mong muốn.

"Dĩ nhiên anh rất giỏi trong việc này!" cô thốt ra. "Anh sẽ dùng mưu mô khôn khéo lên kế hoạch lấy lại những thứ của mình."

"Nhưng em sẽ vui vẻ hợp tác," anh kéo dài giọng. "Em có tính khí hay thay đổi...quá mất kiểm soát bản thân."

Cô hầu như chỉ vừa thấy sự tức giận lóe lên trước khi đôi mắt xanh rực sáng. Cô kìm nén nhưng nó dâng lên như dòng lũ với lực tàn phá khủng khiếp.

Cô nhảy bổ vào người anh, đâm mạnh vào ngực và bất cứ nơi nào trên người anh mà cô có thể với tới.

Anh duỗi cánh tay mạnh mẽ ngăn cô lại, vẻ mặt bình tĩnh cách cứng rắn, nó khiến cơn tức giận của cô dường như bùng lên mạnh mẽ hơn.

"Muốn chơi xấu sao, Anna?" Hơi thở nặng nhọc khi anh giữ chặt lấy tay vừa thoát ra của cô. Cô nghiêng rằng, cố di chuyển nhưng lại đụng vào vật khuấy động cứng như đá của anh và lún người sâu xuống sô pha hết mức có thể.

Anh vẫn có thể chạm đến cô, hơi nóng và sự thăm dò của cơ thể anh đang đốt lên trong cô sự quy phục thiếu tự nguyện. "Tiếp tục đi," anh thách thức. "Chống lại anh nào. Anh nghĩ chúng ta sẽ cùng tận hưởng nó."

"Cút xuống địa ngục đi!" cô nói nhưng anh lại ấn bản thân mình xuống người cô hơn.

Cô không thể che giấu tiếng thở hổn hển khi cơ thể anh thúc sát vào cô, những lớp quần áo hầu như không thể làm khoái lạc tiếp xúc biến mất. "Em ghét anh!" Cô chống cự một cách hoang dại nhưng biết rằng người cô chống lại là bản thân chứ không phải anh.

Anh nhẹ nhàng giữ lấy cô, cảm xúc dịu lại mặc dù hơi thở còn gấp và cơ thể cứng lên. "Anh không quan tâm em cảm thấy thế nào về anh miễn là cơ thể em vẫn chào đón anh với cùng một cách."

Cô muốn bác bỏ ngay cả khi hông cô nâng lên chạm vào anh.

Anh giữ chặt quần của cô và kéo xuống khỏi hông trước khi tự giải thoát bản thân, tay còn lại vẫn giữ chặt hai tay cô.

"Nếu em không muốn hãy nói với anh," anh gầm gừ khi miệng hạ xuống trên miệng cô.

Nụ hôn của anh sâu, đòi hỏi và cô cảm thấy bản thân trượt vào vòng xoáy cảm dỗ của nó với từng cú búng nhẹ của lưỡi anh.

Ngừng lại không còn là một lựa chọn. Anh đâm vào thật sâu trong cô.

Cô lên đến đỉnh điểm mà anh trao ban như một phần thưởng, một phần thưởng cô muốn giữ chặt bằng cả hai tay và tất cả mọi thứ bên trong. Cơ thể cô ngứa ran và căng ra, siết chặt rồi lại nói lỏng, đầu óc hoàn toàn trở nên vô thức khi cơ thể căng ra hết mức.

Tốc độ của anh tăng dần cùng với tiếng thở hổn hển của cô khi cơ thể anh vỗ về gần cô hơn nữa, từng cú đâm sâu mang cảm xúc chảy trong dòng máu say sưa.

Cuối cùng cô ở đây với từng mảnh màu rời rạc trong đầu, cơ thể run rẩy giải thoát chuẩn bị cho đợt bùng nổ cảm xúc sau cùng.

Cô cảm thấy anh thoát khỏi sự kìm nén, hơi ấm của anh lấp đầy cô, phủ lên cô dòng nhựa sự

sống, hơi thở không đều khi tiếng rên rỉ thỏa mãn trầm sâu cuối cùng rời khỏi môi anh.

Anna nằm bất động khi sự xấu hổ làm ửng đỏ từ đầu đến chân cô. Cô nhắm mắt lại tự mắng nhiếc sự yếu đuối của mình. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi anh nghĩ cô là một người đàn bà quyến rũ phóng đãng, cách cô ngã vào vòng tay anh ngay cả khi cô cố gắng chối bỏ việc mình bị anh lôi cuốn. Cũng chẳng có gì lạ khi anh nghĩ cô chính là thủ phạm gây ra sự suy sụp của em trai anh.

Lucio chỉ cần chạm vào là cả cơ thể cô ngay lập tức bị kích thích. Thử hỏi làm sao anh không khẳng định em trai mình không trải qua điều tương tự?

Lucio lặn người ra với chuyển động duy nhất và đứng dậy, kéo lại khóa quần mà không một lần nhìn cô.

Chút ít lòng tự tôn còn sót lại khiến cô vung chân khỏi ghế với cùng sự thản nhiên và chỉnh lại quần áo, mặc dù cô cảm thấy như thể nơi thích hợp dành cho mình chính là bên dưới tấm thảm dưới chân.

Tuy nhiên, cô cảm nhận anh đang căng thẳng, cái cách anh tránh ánh mắt của cô bằng việc quan sát khung cảnh bên ngoài cửa sổ, xoay lưng lại với cô, hai vai cứng đờ, hai chân khẽ tách ra, hai tay đút vào túi quần.

"Chúng ta sẽ kết hôn trong ba ngày nữa," anh thông báo, như thể đang bình luận về lớp khói mù oi bức bên ngoài cửa sổ. "Anh sẽ không chấp nhận bất cứ khước từ nào từ phía em."

"Em cho rằng anh không muốn em mặc váy cưới trắng hay đội khăn voan?"

Anh xoay người và nhìn cô. "Em có thể mặc nếu em thích nhưng cả hai chúng ta đều biết em ra sao và không có thứ màu trắng nào có thể che giấu nó."

Anh xoay người rời khỏi phòng, cánh cửa đóng đưa đóng lại phía sau, khóa cô trong phòng khách cùng với những lời nói đầy cay hờn của anh vẫn còn đang vang vọng.

Chương 10

Vào ngày cưới, bầu trời lóe lên tia chớp nhuộm màu lục theo sau là tiếng sấm gầm vang cùng cơn mưa như trút nước. Anna không thể ngừng thấy rằng đó chính là điềm báo cho tương lai cô đang trao phó.

Dấu hiệu trong những ngày qua dường như cho thấy đây sẽ không phải là một cuộc hôn nhân hoàn hảo. Kể từ đêm cô đánh mất bình tĩnh của mình, Lucio đã giữ khoảng cách, anh ngủ nơi khác và nếu buộc phải nói chuyện thì giọng anh nhanh rõ ràng nhưng xa cách. Khi có mặt Sammy và Jenny, anh trở lại với tính cách thoải mái của mình, điều đó chỉ khiến Anna thêm tuyệt vọng. Cô biết anh tức giận với cô và mức độ đó là hợp lẽ nhưng cô không thể ngừng ước mọi thứ trở nên khác đi.

Buổi lễ diễn ra ngắn gọn và đơn giản, không có bất cứ điều gì giống như cô và Jenny đã lên kế hoạch cách đây bốn năm trong khi ở Rome.

Cô đứng trước linh mục chủ hôn, tuyên thệ lời thề với chất giọng như tắt nghẹn và tự hỏi có phải sấm chớp phía trên bầu trời là do đấng siêu nhiên trừng phạt cô vì những tội lỗi trong quá khứ hay không.

Lucio dường như không phải đối mặt với nỗi lo âu như thế khi anh đeo nhẫn cho cô và trao cho cô thứ chỉ có thể được mô tả là một nụ hôn chiếu lệ trước sự chứng kiến của mọi người, bao gồm cả Jenny đang sung sướng vô ngần và Sammy mở thao láo hai mắt.

Tiệc chiêu đãi chỉ có vài ly rượu sâm panh Pháp và món khai vị gì đó không thể nhận ra đặt tại tiền sảnh của khách sạn cùng với màn trình diễn piano thực sự giới hạn.

Anna thấy mừng khi sự giả vờ này chấm dứt. Họ nhanh chóng trở về nhà của Lucio nơi cô biết chỗ đứng của mình.

Sammy lên giường đi ngủ mà không hề om sòm như ngày thường và Jenny mỉm cười bên lên khi chuông cửa vang lên báo hiệu người đeo đuôi cũng nhút nhát như con bé đã đến. Anna tiễn cả hai ra cửa rồi xoay người đi lên lầu thì tiếng nói của Lucio giữ chân cô lại.

"Anna."

"Vâng?" Cô tùy tiện liếc nhìn anh.

Ngay qua hành lang, ánh mắt anh bắt gặp ánh mắt cô và cô vô thức siết chặt hai tay để xuôi theo thân.

"Anh muốn thảo luận vài việc với em," anh nói.

"Nó là một thỏa thuận tiền hôn nhân muộn phải không?," cô chua cay nói.

Miệng anh mím lại và cô ngoan cố cảm thấy thỏa mãn khi chú ý hai tay của anh cũng siết chặt thành nắm đấm. "Ba tuần nữa chúng ta sẽ đến Rome," anh nói.

"Vẫn còn quá sớm để thu dọn hành lý," cô nói. "Còn gì nữa không anh?"

Cô nghe tiếng anh hít vào và thầm thấy hài lòng lần nữa.

"Chúng ta có thể thỏa luận điều này ngay tại hành lang hoặc trong phòng khách. Em thích nơi nào hơn?" Giọng anh rõ ràng và nhanh.

Cô hếch cằm thách thức và đặt chân phải trên bậc thang đầu tiên. "Em thích anh để em đi về phòng ngủ hơn. Em không có tâm trạng tranh luận vào ngày cưới của chúng ta, một thuật ngữ với ý nghĩa mơ hồ."

"Nó có ý gì?" Anh nhướn một bên lông mày sẫm.

"Người ta khó có thể gọi đây là một đám cưới, anh không đồng ý sao? Cô dâu bị hăm dọa ép buộc và trong đầu chú rể không có gì ngoài sự trả thù."

"Anna, anh có thể khẳng định với em, trả thù không phải là thứ duy nhất có trong tâm trí anh."

"Ồ, thật vậy sao?" Cô lạnh lùng nhìn anh. "Vậy trong đầu óc em không có gì ngoài việc đi ngủ." Cô bước thêm ba bước khi chất giọng trầm của anh dừng cô lại.

"Anh có thể thay đổi suy nghĩ của em."

Cô hít vào xoay người liếc nhìn anh bằng ánh mắt cay độc. "Bằng điều gì?"

"Em biết bằng điều gì mà."

Cô thấy khó thở nhưng hy vọng anh không nhìn ra điều đó. Cô liếc nhìn anh với vẻ khinh thường và chạm tay vào thanh vịn cầu thang nhưng một cơn đau quặn ruột nơi vùng bụng giữa đột ngột xuất hiện và cô hầu như gập người vì nó.

"Ôi...Chúa ơi..." Cô trượt chân và thở hổn hển, nắm chặt lấy tay vịn bằng những ngón tay bất lực.

"Anna!" Lucio hét thất thanh khi anh lao tới cầu thang đến chỗ cô đang ngồi sụp xuống. "Có chuyện gì thế em?"

Cô nắm chặt lấy thanh vịn như thể nó là đường ranh số mệnh duy nhất, gương mặt cô trắng bệch. "Em... Em không biết..."

Anh kéo cô đứng dậy, ẵm và mang cô về phòng ngủ chính. Anna xem xét đến việc chống cự lại nhưng cơn đau trở nên dữ dội hơn và cô hầu như chắc chắn có thể cảm nhận thứ gì đó dinh dính và ẩm ướt giữa hai chân.

Lucio đặt cô nằm trên giường và ngồi xuống xem xét kĩ vẻ mặt xanh xao của cô. "Trông em trắng bệch. Anh sẽ gọi bác sĩ."

Cô cuộn tròn người để ngăn cơn đau, hơi thở rời rạc không đều khi cô ngán tiếng hét.

"Tên bác sĩ của em là gì?" Giọng nói của anh chứa đựng sự sợ hãi mà cô chưa bao giờ nghe thấy trước đây.

Cô cất tiếng nói xuyên qua hàm răng nghiến chặt và cuộn tròn người hơn căn xuống môi.

Cô nghe thấy anh đang mắng chửi người phía bên đầu dây kia. "Đây là một trường hợp khẩn cấp! Vợ... Vợ tôi lên cơn đau! Tôi không quan tâm ngay bây giờ có bao nhiêu người cần xe cứu thương! Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ—"

"Ồi!" Anna rên rỉ và dùng cả hai tay bóp lấy bụng.

Lucio buông điện thoại và lao tới bên cô, anh run rẩy gạt mớ tóc ướt ra khỏi mặt cô.

"Anna!"

"Em đang chảy máu, Lucio..." cô thở hổn hển.

"Gì cơ?" Anh cau mày trong giây lát trước khi hiểu ra. Ánh mắt của anh hướng tới đôi chân mảnh khảnh của cô đang kẹp chặt lại với nhau, vết máu thấm trên khăn trải giường khiến hai mắt anh mở to vì kinh hoàng.

"Em đến tháng sao?"

Ồi, em ước gì thế! cô nghĩ. Cô nghiêng rặng và lăn qua khi một cơn co thắt tử cung khác xuất hiện lúc nó tổng những thứ bên trong ra.

Anh đứng bật dậy, giật mạnh cửa buồng tắm, lấy khăn và quay trở lại với cô, nhẹ nhàng đặt nó giữa hai chân cô. "Nó thường tệ thế này sao?" anh hỏi, giữ yên cái khăn.

Cô lắc đầu và thở gấp khi một cơn đau khủng khiếp khác đến. "Không...em... em chưa từng bị thế này trước đây... Ồi!"

Anh chộp lấy điện thoại và gọi lại báo tình trạng khẩn cấp. Trong vòng vài phút, tiếng kêu rít í o của xe cứu thương đến, theo sau là Rosa với vẻ mặt lo lắng được gọi tới đây bởi cú điện thoại không mạch lạc rõ ràng từ ông chủ của mình.

"Tôi sẽ chăm sóc cho Sammy," Rosa cam đoan với Anna khi nhân viên y tế đặt cô nằm trên cán cứu thương. Anna nắm lấy tay bà. "Cám ơn bà."

Lucio hầu như đẩy quản gia của mình qua để ra lệnh cho những nhân viên đang đưa vợ anh vào xe cứu thương. "Cẩn thận đó! Mấy người đang xóc nảy cô ấy đấy!" anh gầm lên khi chiếc cán va chạm phát ra âm thanh ồn ã.

"Chúng tôi sẽ cố làm tốt hết mức có thể, thưa ngài," nhân viên y tế có mái tóc đỏ mỉm cười cam đoan lại với anh. "Bà ấy sẽ ổn thôi. Trông giống một ca sẩy thai. Huyết áp bình thường, cơn đau đã được kiểm soát. Bà ấy sẽ vượt qua trước khi ông biết đến nó."

Lucio bất động.

Một ca sẩy thai?

Một đứa bé?

Đứa bé của ai?

Của anh sao?

Anh lão đảo, những suy nghĩ trở nên hỗn độn khi anh nhìn xuống gương mặt hoảng sợ của người vợ mới cưới.

"Anna..."

Cô vội đến tay anh và khẽ siết nhẹ.

"Xin lỗi."

"Em xin lỗi về điều gì cơ chứ?" Anh giữ lấy tay cô một cách nhẹ nhàng hết mức có thể, anh sợ mình sẽ làm tổn hại đến cô.

"Em đáng lẽ nên nói với anh..."

"Nói với anh điều gì?"

"Em dùng thuốc ngừa thai liều thấp và không uống chúng thường xuyên."

Anh hít thở khó nhọc, nó như thiêu bỏng hai lá phổi của anh.

"Em không nghĩ nó sẽ xảy ra..." cô nhỏ giọng nói.

Anh thấy khó cất tiếng nói. "Em không cần lo lắng về điều đó..."

Cô bắt đầu khóc và bụng anh quặn lại. "Anna... đó là lỗi của anh."

"Không..."

"Suýt," anh ấn đầu ngón tay lên môi cô trước khi dùng đầu ngón tay cái gạt đi nước mắt của cô.

"Đừng khóc, *em yêu*. Xin em đừng khóc..."

-o0o-

Bệnh viện ồn ã đông đúc nhưng vóc dáng cao lớn của Lucio giúp anh nhìn thấy Anna được đẩy vào gian phòng nhỏ. Vị bác sĩ cổ vắn có thâm niên được triệu đến và trong vòng vài phút ông đã cho chuẩn bị phòng phẫu thuật để việc nong và nạo thai được tiến hành ngay khi chuyên viên gây mê đến.

"Do thai nhi còn nhỏ nên vợ anh sẽ nhanh chóng hồi phục," bác sĩ cam đoan với Lucio khi bác sĩ thực tập chăm sóc cho Anna. "Cô ấy sẽ khỏe sau vài ngày nghỉ dưỡng, mặc dù anh nên để mắt đến tinh thần của cô ấy. Nhiều phụ nữ đã gặp khó khăn khi phải đối mặt với chuyện mình bị sảy thai, nhưng sự quan tâm dịu dàng sẽ là cách phục hồi tinh thần của họ nhanh nhất."

Lucio nuốt mạnh nước bọt, cảm giác tội lỗi lan khắp người anh. Anh tự hỏi vị bác sĩ này sẽ nghĩ gì nếu anh nói cho ông ta nghe cách anh đã đối xử với cô. Những cảm giác anh dành cho cô mãi là sự dịu dàng yêu thương. Rắc rối duy nhất chính là anh không muốn bộc lộ nó với cô, thay vào đó anh thích dựng lên bức tường cay nghiệt để tự bảo vệ mình.

Lòng anh hoàn toàn bị phá hủy bởi sự phản bội của cô. Khi phát hiện người phụ nữ anh nghĩ

mình có thể tin tưởng trong suốt cuộc đời đã quyến rũ em trai anh trong một khắc nó yếu lòng, chưa bao giờ anh cảm thấy mình đau đớn bàng hoàng quá mức như thế. Những hành động trái ngược với tính cách của cô đã khiến anh khó đối mặt với mọi chuyện.

Sự thật anh không đề cập đến nó, vẫn chưa. Anh đã hứa với cô anh sẽ không ám chỉ đến chuyện đó nhưng nó vẫn nằm dai dẳng bên trong anh, nó như một mụn mủ nhức nhối quấy nhiễu anh cách không thương tiếc.

Bác sĩ viết vài ghi chú vào hồ sơ bệnh án rồi giao cho y tá đứng gần đấy trước khi xoay người về phía Lucio. "Tôi đã nghe nói hôm nay là đám cưới của cậu." Ông ta nhìn anh thương cảm. "Đây không phải là một khởi đầu tốt cho hôn nhân."

"Hãy nói cho tôi nghe." Giọng của Lucio trở nên khô khốc.

-o0o-

Anna thức dậy hoang mang mất phương hướng, cơ thể cảm thấy đau nhức mặc dù không còn triệu chứng chuột rút như trước. Cô quay đầu và thấy Lucio đang ngồi cạnh giường của cô, đầu cúi xuống úp mặt vào hai lòng bàn tay.

Như thế cảm nhận được ánh nhìn của cô, anh ngước đầu lên và cô sửng sốt khi nhìn thấy dáng vẻ hoàn hảo không chê vào đâu của anh đã chuyển sang phờ phạc hốc hác. Đầu tóc bù xù, cằm lúm phúm râu và hai mắt đỏ lù.

"Anna..." Cô nhìn thấy phía trong cổ họng anh di chuyển lên xuống nuốt mạnh nước bọt khi anh với ra nắm lấy tay cô.

"Sammy... ổn cả chứ?" cô thì thầm với cổ họng khô khốc.

"Khi này anh đã gọi cho Rosa và Jenny. Thằng bé khỏe, đã ăn sáng và giục Jenny dẫn đến công viên."

Môi cô khẽ nhướn lên nụ cười. "Trông anh thật kinh."

"Anh cũng thấy em như thế đấy." anh nhả mặt.

"Trông anh giống như không hề ngủ ấy."

"Ừ, anh không hề chớp mắt."

Cô nhìn xuống tay họ đang đan vào nhau, những ngón tay dài của anh khép quanh ngón tay cô, nhẫn cưới vàng mang sự kết hợp của họ sáng lấp lánh.

"Em làm anh sợ chết khiếp," anh nói sau giây lát thinh lặng.

Cô hướng mắt về phía anh. "Em xin lỗi... Em thậm chí không biết mình mang thai. Em đã quá lo lắng cho Sammy đến mức không uống thuốc ngừa thai hằng ngày."

"Anh đáng lẽ nên dùng biện pháp bảo vệ," anh nói cách nặng nề. "Anh không có quyền đòi hỏi quan hệ xác thật mà không đảm đương trách nhiệm đó."

Cô hướng mắt xuống chỗ tay của họ lần nữa. "Nó không quan trọng..."

"Dĩ nhiên nó quan trọng! Tất cả những việc này sẽ không xảy ra nếu anh đã không cư xử quá nặng tay với em." Anh buông tay cô và đi đến cuối giường nhìn về phía cô. "Em có biết anh đã tự khiển trách bản thân vì những gì em phải trải qua nhiều đến thế nào không?"

Anna nhìn chăm chăm vào nét mặt đau đớn của anh, cô nghẹn ngào. "Đó không phải là lỗi của anh."

Vẻ mặt thêm tức giận khi anh tự khinh bỉ bản thân. "Đó là lỗi của anh. Anh đã không làm gì ngoài việc chỉ trích em từ ngày này qua ngày khác. Em đã quá mức căng thẳng vì chuyện của Sammy và không thoải mái khi anh đưa ra những yêu cầu quá quắt của mình." Anh thống khổ nhìn cô và nói thêm, "Đêm đó anh đã đối xử quá tàn nhẫn với em. Em có biết vì chuyện ấy anh đã tự căm ghét mình nhiều ra sao không?"

"Không!" cô thở hổn hển. "Anh không... tồi tệ như thế."

"Không sao?" Anh nhìn thẳng vào cô. "Anh đã đe dọa báo cảnh sát tường trình những hư hại trên xe của mình nhưng sự thật, em tốt hơn nên ném thẳng cái búa ấy vào đầu anh."

"Em đã tính làm thế."

Anh do dự nở nụ cười. "Em thực sự tính ném nó vào anh sao?"

"Cái xe đã cản đường." Cô mỉm cười trả lời anh.

Lucio nắm lấy tay cô lần nữa và khế siết chặt chúng. "Anna, hãy tha thứ cho anh—" giọng anh trầm và khàn khàn "—làm ơn hãy nói rằng em sẽ tha thứ cho những gì anh đã làm."

"Không có gì để em phải tha thứ cả," cô nói, tránh sự mãnh liệt trong ánh mắt của anh.

"Em quá rộng lượng rồi."

"Không có," cô nói. "Mọi người đều phạm sai lầm."

Cô cảm thấy tay anh siết chặt khi sự thinh lặng hiện diện giữa họ.

Anh buông tay cô ra và di chuyển xuống cuối giường. "Dĩ nhiên, em nói đúng. Đã bao lần em nhắc anh nhớ về nó. Em đã phạm sai lầm và anh đã trừng phạt em trong nhiều năm, hủy hoại cuộc sống của chính anh với nỗ lực mang đến sự trả thù mà anh cho là thích hợp nhất."

Cô cảm thấy bản thân sắp khóc, lời thừa nhận ảo não của anh làm cõi lòng cô tan nát. Anh cảm thấy hối hận chứ không phải là tình yêu. Bây giờ, cảm giác tội lỗi - không phải tình yêu của anh - sẽ trói buộc hai người bọn họ.

"Lucio... Em..."

"Không," anh nói, cắt ngang lời cô. "Hãy để anh nói hết. Bây giờ chúng ta đã kết hôn và anh không thể xóa bỏ điều đó trong thời gian sắp tới."

Tim cô thắt lại đau đớn khi nhìn thấy sự thoái lui cay đắng trên gương mặt anh.

"Anh biết mình không nên yêu cầu em quá nhiều nhưng anh vẫn muốn em và Sammy cùng anh đến Rome trong ba tuần. Mẹ anh muốn gặp cháu nội của bà và dĩ nhiên Giulia sẽ vui khi được gặp lại em lần nữa."

"Sau đó thì thế nào?" cô hỏi, hơi thở nghẹn lại trong cổ họng. "Chuyện gì sẽ xảy ra khi chúng ta quay trở về Úc?"

Anh nhìn cô thật lâu, vẻ mặt khó dò xét. "Sau đó chúng ta sẽ ly thân. Anh sẽ cho phép em được tự do, một điều mà khi xưa anh sẽ không bao giờ để nó xảy ra. Dĩ nhiên, anh sẽ đảm bảo cho em và cả Sammy được chu cấp đầy đủ."

Cô không cần tiền của anh! Cảm xúc nghẹn lại bên trong và hai mắt cô bắt đầu ươn ướt.

Lucio nhìn xoáy vào đôi mắt sáng ngời của cô và miệng anh kéo căng thành đường thẳng trắng bệch cay đắng. "Anh có thể nhìn thấy sự nhẹ nhõm trong ánh mắt của em. Em ắt hẳn đang mong đếm từng ngày cho đến khi chuyện này chấm dứt."

Anh mở cửa và để nó khép lại phía sau, ngăn tiếng thì thầm thoát ra khỏi bờ môi run rẩy của cô. "Lucio..."

-o0o-

Anna nhận ra ba tuần kế tiếp gần như không thể nào chịu đựng nổi. Mặc dù Lucio đối xử đặc biệt lịch thiệp với cô và thậm chí có khi thật dịu dàng, nhưng cô biết anh đang đánh dấu từng ngày cho đến khi mối quan hệ giả tạo này của họ đến hồi chấm dứt.

Jenny thì đã được anh bạn trai quyến rũ của con bé săn sóc. Sammy thì đang tận hưởng việc sống trong một ngôi nhà rộng lớn với chiếc ti vi khổng lồ và những món đồ chơi mà thằng bé từng ao ước.

Tuy nhiên Anna cảm thấy mình ngày càng cô độc lẻ loi. Lucio trú ngụ trong một trong những căn phòng bỏ trống, anh để cô lại một mình trong nỗi cô đơn sâu hun hút của phòng ngủ chính. Anh đi làm sớm về nhà muộn, khi anh thấy cô vẫn còn thức thì anh giải thích qua loa rằng công việc ở văn phòng quá nhiều.

Dĩ nhiên cô không tin anh.

Cô cảm thấy ngày càng tuyệt vọng vì sự lạnh nhạt của anh khi chờ đợi anh trong những tối trước ngày họ bay đến Rome. Anh nằm dài trên ghế sofa cho đến tận nửa đêm, áo sơ mi mở phanh, áo vét thì vắt vẻo một bên vai và cà vạt được nói lỏng. Ban đầu anh không nhìn thấy cô và cô nghĩ anh gần như giật mình khi cô đứng dậy khỏi sofa.

"Lucio."

"Anna." Anh vắt áo vét lên thành ghế và với tay lấy cái ly. "Em muốn uống một ly không?" anh hỏi mà không hề nhìn cô.

"Không, cảm ơn anh."

"Tại sao em vẫn còn thức?" Anh nâng ly đưa lên môi và hớp một ngụm dài,ngậm nó trong miệng một lát trước khi nuốt xuống.

"Em muốn nói chuyện với anh."

"Về vấn đề gì?" Anh uống một ngụm rượu nữa.

Cô mím môi, quyết tâm nói chuyện với anh ban này đang biến mất bởi thái độ xa cách biểu hiện trên gương mặt anh. "Em đang tự hỏi chúng ta sẽ ở đâu trong thời gian lưu tại Rome," cô bắt đầu nói.

"Chúng ta sẽ ở nhà của mẹ anh. Nhà của anh hiện tại vẫn đang được cho thuê." Anh xoay người rót đầy ly rượu trước khi nói thêm. "Đừng quá lo lắng như thế, Anna. Anh đã nói với mẹ về việc sảy thai của em. Bà sẽ thu xếp cho chúng ta ở riêng phòng để em có thể thoải mái phục hồi sức khỏe."

"Em không nghĩ—"

"Không, nhưng mẹ anh muốn vậy. Bà đã nghĩ anh là một kẻ vũ phu nhẫn tâm, kẻ đáng bị quất roi ngựa vào người vì những gì đã đối xử với em."

"Anh đáng lẽ nên nói cho bà nghe sự thật."

"Gì cơ? Rằng anh dự tính ly hôn với em ngay khi chúng ta quay trở về Melbourne sao? Mẹ anh là một tín đồ Công giáo sùng đạo - bà sẽ hoảng sợ khi biết chuyện đó."

"Cuối cùng thì anh cũng phải nói cho bà nghe thôi," cô chỉ ra.

"Vào thời điểm phù hợp," anh trả lời và uống cạn ly rượu.

Cô cắn môi dưới khi nhìn anh rót đầy lại ly rượu. "Trước đây em chưa từng thấy anh uống quá nhiều như thế," cô nói.

Anh nhìn cô bằng ánh mắt vô hồn. "Có vấn đề gì với việc anh uống rượu sao?"

"Không... Em chỉ nghĩ là —"

"Đừng nghĩ gì cả, Anna. Nó không thay đổi được gì đâu."

"Anh tức giận với em sao?"

"Tại sao anh phải tức giận với em chứ?" anh hỏi. "Em rón rén đi quanh căn nhà này, chẳng dám nói năng gì phòng trường hợp anh quát mắng em vô cớ. Dĩ nhiên anh không tức giận với em rồi."

"Em không rón rén đi quanh nhà." Cô dừng cảm phản kháng lại. "Em chỉ có cảm giác anh thích em không cần lối anh hơn. Anh chưa khi nào về nhà, anh cũng không... cũng không ở chung phòng với em hay..."

"Giờ chuyện này không phải đang đi xa quá sao, Anna? Em chắc chắn không phải đang đề nghị anh ngủ với em đó chứ?"

Cô nhìn chăm chăm anh, trong một lúc bản thân không thể thốt ra lời nào.

Hai mắt anh như thiêu đốt nhìn vào mắt cô và hai má của anh ửng đỏ lên báo cho cô biết anh không có tâm trạng để thảo luận chuyện phải quấy.

"Anh đã gặp quá nhiều vấn đề đến mức uống nhiều như thế," cô thẳng thừng nói.

"Chuyện gì sẽ xảy ra nếu đúng như vậy?" Môi anh cong lên thành nụ cười nhếch mép. "Em dự tính làm gì với nó hả, cô vợ bé nhỏ đáng yêu của anh?"

Cô mím chặt môi để ngăn lại câu đáp trả đau nhói và quay người rời khỏi nhưng anh đã nắm lấy tay cô rồi xoay cô lại đối mặt với anh.

"Không nhanh quá thế chứ, Anna."

"Hãy để em đi, Lucio."

"Anh không muốn để em đi." Hai mắt anh đầy vẻ xúc động. "Anh chưa bao giờ muốn điều đó."

Cô cố gắng kéo tay ra nhưng anh đang dần cúi đầu xuống, miệng đặt quá gần miệng cô. Cô không còn lựa chọn nào ngoài việc nhắm mắt lại để ngăn sự căm hờn ẩn trong ánh mắt của anh.

Môi anh chạm mạnh vào môi cô, hai tay siết chặt lấy phần trên cánh tay cô để kéo cô tựa gần hơn vào cơ thể anh, vật khuấy động căng cứng gợi nhắc anh hiện đã mất kiểm soát đến mức nào.

Cô nếm thấy vị cô-nhắc cay xè trên lưỡi anh khi anh luồn lưỡi qua đôi môi đang hé mở để tìm kiếm lưỡi cô, sự hiện diện đòi hỏi của nó đang hòa nhịp với sự tham dò nơi nam tính của anh đặt gần nơi mềm mại run rẩy của cô. Cô cảm thấy bản thân đang yếu lả đi trong dòng lũ khao khát lao vào, đưa máu chảy rần rần trong mạch của cô. Ngực cô ép sát vào ngực anh, hai núm hoa đang nhả lại trước cảm giác vòm ngực rắn chắc của anh thiêu đốt ngực cô.

Anh chậm rãi đẩy cô lui về sau cho tới khi họ ở trên sô pha, tay chân quấn vào nhau, miệng anh vẫn còn ở trên miệng cô, một cách đói khát, một cách ham muốn, một cách say mê.

Cô nghe thấy tiếng anh rên rỉ khi cô với tay đến cạp quần của anh, và cô cảm thấy anh căng thẳng khi cô giải thoát vật đang nhức nhối kia ra, những ngón tay nhỏ của cô đang nắm quanh chiều dài của anh, một cách táo bạo, một cách trâng tráo.

"Anh sẽ không đi đến cùng nếu em làm thế." Anh hít thở không đều.

Lời thú nhận thống khổ của anh khiến cô phấn khích và cô di chuyển những ngón tay một cách có chủ đích hơn, côi lòng nhẹ nhàng đi khi nghe thấy âm thanh khoái cảm của anh trước sự đụng chạm của cô.

Anh kéo tay cô ra và ấn cô nằm xuống sô pha, kéo mạnh quần áo của cô cho đến khi cô khóa thân, trần trụi và mềm mại bên dưới anh.

Những ngón tay của anh nhẹ nhàng kéo rê trên người cô, gần như mang sự tôn kính, như thể cô là đóa phong lan trân quý trong bàn tay to lớn của anh. Cô hít thở cách khó nhọc khi anh trượt một ngón tay vào bên trong cô, không hề chuyển động cho đến khi cô chấp nhận anh tiến xa hơn.

Cô đang trở nên mất trí với sự khao khát của mình. Ngón tay của anh không đủ, không khi mà cô đã biết đến chiều dài đầy mạnh mẽ kia của anh. Cơ thể cô nhúc nhối vì sự chiếm hữu của anh, cơn nhúc nhối sâu thẳm khiến cô nhướng người về phía anh.

"Làm ơn..." cô nài xin một cách không xấu hổ, hai tay đang điên cuồng bấu chặt lấy người anh.

"Không, em yêu." Anh bắt đầu nói khi kéo người ra. "Anh đã tự bảo là mình sẽ không làm điều này."

"Không!" Cô tuyệt vọng nắm chặt lấy hai vai đang thối lui của anh.

Anh nhẹ nhàng gỡ hai tay của cô ra và đứng dậy, cơ thể anh vẫn còn bị khuấy động, hai mắt sáng lên với khao khát không hề dịu bớt, nhưng cảm anh lộ vẻ cương quyết không để điều ấy xảy ra.

Anh ném áo khoác của mình cho cô và quay đi, hơi thở vẫn còn nặng nhọc. "Che người lại và về phòng ngủ đi, Anna."

Cô nhìn chằm chằm vào tấm lưng cứng nhắc của anh, sự xấu hổ vì bị anh từ chối đang lan khắp người cô như dòng thủy triều đỏ rực.

"Nhưng em —"

"Đừng tranh luận với anh, Anna." Giọng anh khàn khàn và cô nghe thấy tiếng loảng xoảng của ly chạm vào chai rượu cô-nhắc.

Cô lờ đi quần áo nằm rải rác của mình, xỏ tay vào chiếc áo vét của anh, mùi hương nước cạo râu lẫn hương thơm nam chính duy chỉ có ở anh đang tràn ngập khắp người cô khi cô khép áo lại quanh cơ thể đang run rẩy của mình.

"Lucio..." Tên anh nức nở thốt ra khỏi môi cô.

"Chết tiệt, em đi đi!" Anh xoay người trừng mắt nhìn cô, ly rượu gần như nức ra trước lực nắm quá mạnh của tay anh.

Cô nao núng trước vẻ cứng rắn trong giọng nói của anh, cảm cô run run vì nỗ lực kiểm soát những cảm xúc vỡ òa lan tràn của mình. "Em...Em đã làm gì sai sao?" Giọng cô thốt ra chỉ như tiếng thì thầm. Cô nhìn anh tranh đấu với bản thân, miệng mím lại thật chặt biểu lộ sự kiểm soát mỏng manh mà anh đang duy trì.

"Em dường như gặp khó khăn trong việc hiểu lời anh nói thì phải." Anh nói xuyên qua bờ môi tê cứng.

Cô đưa lưỡi liếm lấy đôi môi khô khốc của mình nhưng không trả lời.

"Anh đã yêu cầu em rời khỏi phòng," anh nói. "Anh biết là em đã nghe thấy."

"Em không hề sợ anh, Lucio," cô bình tĩnh nói.

Anh nhìn cô với vẻ ác tâm. "Em là một kẻ ngu ngốc khi để mình chứng kiến anh trong tâm trạng lúc này."

"Em đã nhìn thấy anh lúc còn đáng sợ hơn thế."

"Anh nghi ngờ điều đó đấy." Anh đặt ly rượu xuống, bàn tay run rẩy lùa vào trong tóc. "Em không có mặt lúc anh trông thấy những tấm ảnh kia."

"Anh đã hứa là không đề cập —"

"Anh biết mình đã hứa những gì!" Anh đấm mạnh xuống tủ búp phê.

Cô cần môi để ngăn nó không run rẩy, cô xác định mình phải đứng vững đối mặt với anh, ngay cả khi cô thực sự phải trả giá đắt.

Hai mắt anh ánh lên cơn giận dữ khi chúng nhìn thẳng vào mắt cô. "Em đang tự chuốc lấy rắc rối bởi việc ở chung phòng với anh, Anna. Anh không thể kiểm soát chính mình và em có vẻ thích trải qua trò chơi thiếu kiểm soát này thì phải."

"Tại sao anh cứ phải làm điều này?" cô hỏi, ý chỉ chai cô-nhắc và ly rượu của anh.

"Anh đang tiêu sấu, có phải tiếng Anh nói thế không?"

"Anh sấu muộn vì điều gì?" Cô nín thở chờ câu trả lời của anh.

Hai vai nâng lên hạ xuống khi anh thở dài thườn thượt và bàn tay với lấy chai rượu lần nữa.

"Anh là một tên ngốc khi đuổi theo em," anh nói, rót đầy ly của mình. "Anh nghĩ mình có thể bắt em trả giá vì những gì đã làm nhưng rốt cuộc chính anh mới là người đang phải trả giá."

"Anh đang phải trả giá thế nào chứ?"

Anh uống nửa ly rượu trước khi trả lời bằng giọng líu nhíu. "Những gì chúng ta từng có đã thực sự chết rồi, Anna. Đã đến lúc anh và em chấp nhận điều đó. Những cảm xúc đó đã chết ngấm." Anh uống cạn ly rồi đặt mạnh nó xuống tủ búp phê và trước khi cô có thể nghĩ ra gì đó để nói thì anh đã xoay người rời khỏi phòng.

Chương 11

Chuyến bay đến Rome trở nên dễ dàng hơn với Anna khi có sự hiện diện của Sammy. Thằng bé vô cùng phấn khích ngồi giữa cô và Lucio trong khoang dành cho thương nhân. Với việc thằng bé cứ huyền thuyên không ngừng, cô thấy bót căng thẳng trước sự thỉnh lặng ngưng nghịu lấp đầy giữa cô và Lucio, người chỉ biểu lộ sự yêu mến với Sammy và phần lớn phớt lờ cô.

Khi hai mi mắt của Sammy trĩu xuống, Anna đặt thằng bé vào chiếc ghế cỡ lớn rồi quay trở lại với bộ phim đã chọn. Cô nhìn chăm chăm vào màn hình nhỏ phía trước mặt nhưng không hề nghe thấy gì. Cô nhận thức rõ Lucio ngồi ở phía bên kia, tay cầm ly rượu và tập trung nhìn báo cáo hiện trên màn hình của anh.

Hai ngày qua họ gần như không nói chuyện với nhau. Ngay cả Jenny cũng đã đề cập đến cuộc chiến tranh lạnh ấy với ánh mắt mang vẻ quan tâm. Anna chỉ mỉm cười và cố gắng khẳng định với con bé là mọi thứ đều ổn nhưng cô biết tất cả không mấy thuyết phục. Sự thật là chiếc đồng hồ đánh dấu cuộc hôn nhân của họ đang kêu tích tắc và cô cảm thấy từng giây trôi qua như một nhát búa giáng vào tim.

Sân bay Leonardo Da Vinci ở Rome náo động với những đám đông đứng chờ người thân, trong số đó có Jovanna, mẹ của Lucio và Giulia, em gái anh cùng với ba đứa con.

"Anna." Jovanna vòng tay nồng nhiệt ôm lấy cô, hôn vào cả hai bên má và đôi mắt ứa nước khi bà nhìn cô. "Cuối cùng con đã trở về và cháu trai yêu quý của ta đâu rồi? Ôi!" Bà đặt hai tay lên má vui mừng khi thấy Sammy xuất hiện từ phía sau đôi chân dài của Lucio. "Thằng bé đúng là hình ảnh của con ở độ tuổi đó, Lucio ơi!" bà phấn khích chạy đến bồng Sammy lên.

Giulia hôn Anna một cách ấm áp rồi giới thiệu ba đứa con của mình: hai cô nhóc sinh đôi hai tuổi, Pia với Paola và cậu con trai sơ sinh Antonio lú lú mỉm cười với cô.

"Chúng đáng yêu quá," cô nói, cù vào bên dưới cái cằm mũm mĩm của thằng bé.

Nét mặt của Giulia tối sầm lại khi con bé chạm vào cánh tay cô. "Em rất tiếc vì mất mát gần đây của chị."

"Cám ơn em." Anna cúi đầu một cách thiếu thoải mái.

"Chị sẽ sớm có đứa khác thôi," Giulia cam đoan một lần nữa với cô. "Có thể bé sẽ được tạo ra ở Rome này cũng nên?"

Anna ước gì mình có thể núp bên dưới xe chở hành lý. Giulia ắt sẽ sốc lắm khi nghe được sự thật về mối quan hệ giữa cô với anh trai của con bé.

Đoạn đường trở về nhà của Jovanna tràn ngập những kí ức đau đớn đối với Anna. Khi xe đi qua những tàn tích đồ sộ của Đấu trường La mã, Anna không thể nào ngừng hồi tưởng lại cách Lucio đã đưa cô cùng với Jenny đến tham quan nơi đây trước khi xe tiến lên đoạn dốc của Đồi Celian. Cử chỉ hòa nhã thoải mái của anh khi đó khác xa với dáng vẻ lạnh lùng xa cách của người đàn ông ngồi thỉnh lặng lãnh đạm bất khi nào họ ở một mình với nhau.

Sammy thể hiện rõ ràng những dấu hiệu mệt mỏi khi họ đến ngôi nhà nguy nga của Jovanna. Và sau một đợt nước mắt ngăn nước mắt dài tức giận, cậu bé bị kéo về giường cùng với bà nội yêu thương hát ru xoa dịu.

Giulia cùng các con ra về sau khi hứa sẽ có mặt trong bữa ăn gia đình vào ngày mai. Anna sợ hãi phỏng đoán cuộc hội họp đó sẽ bao gồm cả Carlo và vợ của anh ta.

Lucio bước vào phòng khách được trang hoàng sang trọng, nơi Anna đang ngồi trên mép ghế trường kỷ, tay cầm ly cam ép.

"Mẹ rất thích con trai của em," anh nói, tự rót cho mình ly rượu.

"Vâng..." Cô cúi đầu, nhìn vô định vào mép ly nước cam.

"Em đã làm cho bà cảm thấy rất hạnh phúc," anh nói thêm, người xoay lại đối mặt với cô. "Bà đã tính từ bỏ hy vọng mong anh có con."

"Nhưng thằng bé không phải là con trai của anh," cô cảm thấy buộc phải chỉ ra điều đó mặc dù nó khiến cô đau đớn đến mức không thể chịu được.

"Đúng." Anh hớp một ngụm rượu rồi đặt ly xuống lần nữa. "Nhưng bà cũng như những người khác không cần phải biết điều đó."

"Em có cảm giác mình như một kẻ lừa đảo..." Những ngón tay của cô siết chặt quanh ly. "Em ghét sự giả vờ này... Tất cả dường như quá hèn hạ."

"Đó không phải là ý hay," anh đồng ý. "Nhưng đó là những gì chúng ta có."

Tất cả những thứ chúng ta có chính là sự căm ghét và cay đắng, cô nghĩ khi tội lỗi không thể hóa nhòa xen lẫn với sự dằn vặt hối hận và đau đớn.

"Ngày mai Carlo và Milana cũng sẽ có mặt," anh nói xen vào sự thinh lặng thiếu tự nhiên.

"Vâng... Giulia đã nói em nghe điều đó."

"Em sẽ ổn cả chứ?" anh hỏi, điềm tĩnh quan sát cô.

Cô quay đi. "Dĩ nhiên rồi."

"Anh không muốn mẹ đau khổ."

Còn em thì sao? Còn việc em cảm thấy đau đớn ngay lúc này thì thế nào? "Em hiểu," cô nói qua làn môi trắng bệch.

"Em trông có vẻ mệt," anh nói. "Mẹ sẽ hiểu việc em đi ngủ mà chưa chúc bà ngủ ngon."

Cô đứng dậy và đi ra cửa.

"Mẹ đã thu xếp cho chúng ta ở phòng liền kề nhau," anh nói khi cô với đến tay nắm cửa.

Cô xoay người lại, tay trượt xuống.

"Đừng trông có vẻ quá lo lắng như thế, Anna," anh trêu cô với nụ cười hoàn toàn không mang niềm vui đến ánh mắt. "Anh cam đoan cửa bên mình sẽ được khóa cẩn thận vì thế em có thể nghỉ ngơi mà không sợ bị phục kích."

"Em đã bảo là em không sợ anh."

Lucio khịt mũi tạo ra âm thanh nghe giống như tiếng cười khinh miệt. "VẬY em có lẽ nên cảm thấy thế đi," anh nói, nhấc ly rượu lên môi. "Anh sẽ đến chỗ em."

Cô xoay gót, không sẵn lòng đối mặt với sự nhạo báng trên vẻ mặt của anh, tim cô đang đập thình thịch trong lồng ngực vì tia hằn thù trong ánh mắt sẫm tối khép hờ của anh.

-o0o-

Anna là người cuối cùng đến phòng khách vào tối hôm sau. Cả ngày hôm nay, Sammy tỏ ra bướng bỉnh và khoảng thời gian để thẳng bé người ngoai cũng lâu hơn bình thường, điều đó làm cô chỉ còn chút thời gian để chuẩn bị cho buổi tiệc tối.

Cô tắm thật nhanh rồi mặc chiếc váy dài màu xanh lơ với dây áo mỏng màu bạc lấp lánh làm nổi bật màu mắt xanh trong cùng mái tóc vàng óng ả. Cô dặm phấn lên hai gò má, thoa ít son môi, đánh mắt màu xám khói khi búi tóc thành kiểu đơn giản nhưng tao nhã.

Cô hít một hơi sâu đều đặn rồi bước xuống lầu, bụng quặn thắt lại theo từng bước chân khi cô tiến gần hơn đến nơi cả gia đình Ventressi đang tụ tập chờ cô.

"Anna." Giulia là người đầu cất lời chào khi cô bước vào bên trong. "Đến đây và gặp mặt chồng của em Pietro nào. Em nghĩ lần cuối ở Ý chị vẫn chưa gặp anh ấy."

Anna mỉm cười e thẹn với người đàn ông điển trai đang bắt tay cô, đôi mắt đen của anh ta sáng lấp lánh ánh cười. "Thật vui khi được biết chị, Anna. Vợ em đã kể cho em nghe rất nhiều về chị."

Anna nhận ra Lucio đang đứng thình lạng một bên khi Jovanna tiến lên trước. "Anna, tối nay con trông thật lộng lẫy, đúng thế không Lucio?"

"Vâng, đúng vậy."

"Carlo." Jovanna xoay qua cậu con trai thứ hai của bà, người đang đứng gần xe đẩy đựng đồ uống với cánh tay ôm lấy người vợ rõ ràng đang mang thai của mình. "Cách cư xử lịch sự của con đầu rồi hả? Hãy giới thiệu Milana với Anna đi nào."

Carlo băng ngang phòng rồi lăm bầm suốt màn giới thiệu và cố không chạm mắt với cô.

Milana nói tiếng Anh không được trôi chảy nên việc giao tiếp với cô ta gặp phải khó khăn. Và cô ta dường như khá bền lễn, cứ nắm tay chồng như thể không muốn để anh ta đi.

Một người hầu trong nhà Ventressi thông báo bữa tối đã sẵn sàng. Anna nhận ra Lucio đang đặt tay phía sau lưng cô, hộ tống cô qua phòng ăn sang trọng.

Cô ngồi bên cạnh Lucio nhưng bị sốc khi nhận ra Carlo ngồi ngay vị trí đối diện. Cô đứng lên

nhưng Lucio đã đặt tay lên vai cô khiến cô buộc ngồi xuống cúi đầu nhìn chằm chằm xuống bàn.

Jovanna thích thú với việc gia đình vây quanh, niềm vui đang sáng lên trong đôi mắt đen tròn của bà. "Thật quá tuyệt vời khi Anna lại ở bên cạnh chúng ta lần nữa." Bà vói ra siết lấy tay của Anna. "Và cả cháu trai Sammy của ta nữa chứ, thằng bé mang nét tương đồng đến kỳ lạ của cha mình khi ở độ tuổi đó. Việc thằng bé nặng xì lúc đi ngủ nhắc ta nhớ đến Lucio. Nó luôn búng bình và quyết đoán."

Anna mỉm cười yếu ớt và qua khóe mắt cô nhìn thấy vẻ mặt bị tác động của Carlo khi anh ta nhìn chăm chú phần rượu trong ly của mình.

"Con hãy nhớ kỹ, Giulia cũng rất cứng đầu," Jovanna tiếp tục, cái nhìn trù mẩn hướng về phía con gái của bà.

"Cảm ơn mẹ, nhưng còn Carlo thì sao ạ?" Giulia bấu môi kháng nghị. "Suốt những năm qua, nó cũng đâu phải là một thiên thần."

Jovanna mỉm cười. "Đúng thế, nhưng tình yêu với một người phụ nữ hiền dịu đã biến đổi nó, phải thế không Carlo?"

Carlo mỉm cười thiếu thoải mái khi anh ta vòng tay quanh vai vợ. "Vâng, con là người rất may mắn."

"Chúng ta sẽ lưu lạc đến phương trời nào nếu thiếu vắng những người vợ xinh đẹp của mình đây?" Pietro nói và mỉm cười với Giulia. Tình yêu hiện ra trong ánh mắt của anh ta làm tim của Anna thất lại. Cô ước gì Lucio cũng yêu cô như thế! Thật sự không công bằng khi cô yêu anh quá sâu sắc nhưng anh lại không còn bất cứ cảm giác gì với cô.

Anna cảm thấy nhẹ nhõm khi cuộc trò chuyện chuyển sang những chủ đề khác. Cô lắng nghe chứ không hề tham gia vào và khi Carlo chuyển sang nói bằng tiếng Ý để cho Milana theo kịp, cô chớp lấy cơ hội bí mật quan sát mọi người quanh bàn.

Nếu như không có ai đó nói chuyện trực tiếp với Lucio thì anh đều tỉnh lặng, một thực tế không thể thoát khỏi sự chú ý của Jovanna. Anna có thể nhìn thấy hai hàng lông mày của bà khể nhú lại khi quan sát sự tương tác qua lại giữa các con và bạn đời của chúng.

Anna cảm thấy ánh mắt thận trọng của bà hướng đến cô một hai lần và cô cố hết sức đáp lại nó bằng một nụ cười và vẻ mặt dịu dàng với hy vọng nó không để lộ ra những cảm giác bên trong.

Giulia tận hưởng niềm vui, tắm mình trong tình yêu của người chồng điển trai và vẻ đẹp bùng sáng của con bé chính là bằng chứng cho sự yêu mến tha thiết của Pietro.

Anna chuyển sự chú ý đến Milana và ngay lập tức đi đến kết luận cô ta rõ ràng là một cô gái trẻ đang yêu. Cô ta dành phần lớn thời gian để ngược nhìn gương mặt của Carlo, đôi mắt nâu to tròn gần như ngập đầy tình yêu và sự mến mộ, nó rõ ràng được đáp trả lại nếu như vẻ mặt của Carlo là chân thật.

Anna che giấu tiếng thở dài bên trong. Không có gì đáng ngạc nhiên khi Lucio cứ khẳng khẳng buộc cô phải giữ bí mật việc Sammy là con trai của Carlo. Một thông báo như thế sẽ chỉ là mối họa hủy diệt quan hệ của cặp đôi trẻ này, đặc biệt khi Milana chỉ còn vài tuần nữa là sinh em bé. Cô nhớ quá rõ những cảm xúc yếu đuối trong những tuần chờ Sammy chào đời. Cô sẽ không thể đọc ác thông báo cho vợ của Carlo biết vai trò của anh ta trong việc phá vỡ mối quan hệ giữa anh trai của anh ta với cô cách đây bốn năm. Đó đã là quá khứ và sẽ ở lại nơi nó thuộc về.

Khi bữa tối kết thúc, tất cả mọi người đều trở lại phòng khách dùng rượu cô-nhắc và cà phê. Anna ngồi cách xa Lucio hết mức có thể, cô không hề chạm vào tách cà phê để trên chiếc bàn nhỏ kế bên.

Giulia bước đến và một mối thả người xuống chiếc ghế trường kỷ bên cạnh cô. "Chúa ơi, em mệt quá. Hôm nay hai đứa nhóc sinh đôi nghịch như quỷ, thậm chí Antonio cũng cáu kỉnh gần như cả buổi chiều. Em sẽ chẳng biết làm gì nếu thiếu sự giúp đỡ của Pietro." Rồi con bé nhăn mặt hối hận. "Em xin lỗi, Anna. Em vô ý quá. Chị ắt hẳn đã gặp rất nhiều khó khăn khi anh Lucio không có mặt để giúp đỡ chị nuôi nấng Sammy."

Anna gượng cười. "Chị xoay sở được mà."

"Jenny thế nào rồi ạ?" Giulia khéo léo chuyển chủ đề. "Anh Lucio kể với em rằng con bé đã hoàn thành năm thứ nhất đại học."

"Đúng thế, chị rất tự hào về con bé."

Không gian thình lạng chốc lát.

"Carlo dường như rất hạnh phúc." Anna xem xét hai bàn tay của mình.

"Milana là người phù hợp với nó," Giulia đồng ý. "Cách đây vài năm, nó đã trải qua một khoảng thời gian khó khăn. Nó đã mãi sống trong cái bóng của anh Lucio. Em nghĩ nó vẫn ganh tị với anh ấy cho đến khi tìm được Milana. Nó dường như thay đổi một sớm một chiều, tựa như tình yêu cũng tác động đến chị như thế, phải không?"

Nụ cười của Anna còn yếu ớt hơn trước. "Tình yêu chắc chắn làm thay đổi mọi thứ."

"Giờ chị có đang hạnh phúc không, Anna?" Giulia chăm chú cất tiếng hỏi.

Anna thấy thật khó để níu giữ ánh mắt của con bé. "Nhiều thứ đã trở nên... khác đi."

"Tình hình sẽ được cải thiện thôi." Giulia cầm lấy tay cô siết chặt động viên. "Chị đã trải qua quá nhiều chuyện, nào là tình trạng sức khỏe của Sammy rồi đến việc sảy thai. Cảm xúc của chị ắt hẳn dâng trào trong những tuần qua. Hãy cho bản thân thời gian. Anh Lucio là người rất kiên nhẫn."

Cô không còn sẵn lòng nghĩ đến sự kiên nhẫn của Lucio thêm nữa, Anna nghĩ khi Giulia đứng dậy để đến chỗ chõng của con bé. Họ cùng với Carlo và Milana đang chào tạm biệt để ra về.

Jovanna hôn chúc ngủ ngon tất cả mọi người rồi trở về phòng của bà.

Anna đứng kế bên Lucio khi anh chào tạm biệt em trai và em gái của mình. Cô thầm mong được trốn về phòng để không phải đương đầu với cuộc chiến nảy lửa khác với anh.

Khi cửa trước đóng lại thì cô xoay người rời đi.

"Em đi đâu đó?" anh hỏi.

Cô hít một hơi rồi xoay lại đối mặt với anh. "Em muốn về giường ngủ, đó là nếu như anh không phản đối em làm thế."

"Anh không có gì để phản đối cả."

Anna xoay người bước lên lầu nhưng mới chỉ đi được bốn bước thì tiếng nói của anh đã ngăn cô lại.

"Mẹ đã nghi ngờ có chuyện gì đó không ổn."

Bàn tay của cô siết chặt lấy thanh vịn cầu thang và ngó qua vai nhìn anh. "Làm thế nào anh biết điều đó?"

"Anh hiểu mẹ của mình," anh nói.

Cô bước xuống rồi đi trở lại chỗ anh. "Bà đã nói gì sao?"

"Mẹ không cần làm thế. Anh có thể nhìn thấy sự hoài nghi trong ánh mắt của bà. Bà không phải là kẻ ngốc, chẳng tốn nhiều thời gian để nhận ra mối quan hệ giả dối của chúng ta đâu."

Anna không thể nào không cảm thấy đau đớn khi nghe anh mô tả mối quan hệ của họ là giả dối, đặc biệt khi cô hoàn toàn yêu anh.

"Vậy chúng ta phải làm gì?" cô hỏi.

Lucio cau mày và nói lỏng cà vạt như thể nó đột nhiên siết quá chặt. "Anh không biết. Anh nghĩ chúng ta nên cố gắng hơn nữa."

"Ý của anh là gì?"

Anh nhìn thẳng vào mắt cô. "Anh nghĩ mình phải cư xử giống như Carlo và Pietro. Họ dường như có khả năng thuyết phục những người xung quanh rằng mình đang có cuộc hôn nhân hạnh phúc."

"Đó là bởi vì họ thật sự có cuộc hôn nhân hạnh phúc," cô chỉ ra.

"Đúng, nhưng chúng ta có thể giả vờ giống thế. Điều đó sẽ xóa bỏ những nghi ngờ của mẹ anh, chỉ ít cho đến khi chúng ta trở về Úc. Dĩ nhiên sự thật rồi cũng sẽ bị phơi bày thôi."

"Làm thế nào anh lại đề xuất việc thuyết phục họ tin vào điều không có được chứ?"

Anh mím môi như thể đang cân nhắc kỹ lưỡng. "Chúng ta chỉ ở đây có hai tuần. Việc kiểm soát một mối quan hệ lịch sự trước mặt mọi người sẽ không quá khó."

"Ý tưởng về phép lịch sự của anh hình như khác với em."

"Có lẽ thế, nhưng ý tưởng về thái độ được chấp nhận trong hôn nhân của em hình như cũng khác xa với anh."

"Ý anh là gì?"

Anh khinh khỉnh nhìn cô. "Anh đã thấy cách em nhìn Carlo suốt buổi tối hôm nay."

"Sao cơ?" Cô trở mắt hoài nghi nhìn anh.

"Carlo đã cố phớt lờ em nhưng anh có thể nhìn thấy vẻ căng thẳng trên mặt của nó."

Anna gần như không thể nói lên cảm giác tức giận của mình trước lời nhận xét sai lầm của anh về những sự việc xảy ra tối nay.

"Em nghĩ nó sẽ bỏ Milana vì em sao?" anh hỏi. "Nó đang có cuộc hôn nhân hạnh phúc và lần này sẽ không ngu ngốc mà xa vào sự quyến rũ của em đâu."

"Em không hề có ý định liên quan gì đến Carlo," cô bật thốt lên. "Em cũng không tính tiếp tục cuộc thảo luận vô nghĩa này với anh." Cô xoay người đi nhưng trước khi có thể tiến được hai bậc thang thì anh đã ở bên cạnh, tay anh tóm lấy cổ tay của cô và khẽ nhắc cô lên.

"Nhưng anh vẫn chưa nói chuyện xong với em." Đôi mắt của anh lấp lánh vẻ u ám nguy hiểm khiến tim cô khẽ đập thành thịch trong lồng ngực.

"Em muốn đi ngủ," cô nói. "Một mình thôi."

"Nhưng chúng ta đã kết hôn, em yêu à," anh kéo dài giọng. "Những người hầu sẽ nói gì nếu họ biết chúng ta không ngủ chung một phòng?"

"Mẹ của anh đã sắp xếp cho chúng ta ở hai phòng," cô nói. "Mọi người đều biết em không... em không... được khỏe."

"À, nhưng giờ em chẳng có vẻ gì không khỏe cả. Bác sĩ cam đoan với anh là em đã trở lại bình thường như trước."

"Em không muốn ngủ với anh."

"Em chắc chứ?" Anh đánh mắt xuống hai nụ hoa hiện rõ ràng qua làn vải the mỏng manh của chiếc váy cô đang mặc.

"Anh đã tự nói mối quan hệ của chúng ta là giả dối," cô nói. "Vậy nguyên nhân kéo dài sự bi thương là gì?"

"Anh muốn em ngủ với anh - người đàn ông em căm ghét, hơn là với Carlo - người đã thuộc về một phụ nữ khác."

"Em không muốn ngủ với Carlo!"

"Vậy thì em sẽ ngủ với anh." Anh bồng cô lên.

"Đặt em xuống!" cô nói.

"Nhỏ giọng xuống, Anna," anh nói. "Người hầu sẽ nghe thấy tiếng của em đó."

"Em không quan tâm ai nghe thấy cả!"

Lucio bước mỗi lần hai bậc, hai cánh tay của anh như cọng thép siết quanh người cô.

"Lucio, em sẽ la lên nếu anh không chịu đặt em xuống đó."

Anh dùng vai mở cửa phòng ngủ của mình rồi đá nó đóng lại phía sau sau đó không hề câu nệ thả phịch cô trên giường.

"Anh không muốn mẹ chứng kiến bất cứ cuộc tranh luận tồi tệ nào của chúng ta," anh nói.

Cô bò khỏi giường.

Anh cất lên tiếng cười lớn bí ẩn khiến những đợt ớn lạnh chạy dọc sống lưng của cô, đôi mắt của anh ánh lên vẻ nhục dục.

"Em quá bền lên thống thiết rồi, nhưng cả hai chúng ta đều biết em muốn gì."

Mặc cho quyết tâm tránh né, trước nét mặt phóng đảng của anh, một khao khát tuôn trào chảy vào bụng của Anna. Cô cảm thấy hai chân của mình oằn xuống bên dưới vì ngọn lửa trong ánh mắt của anh, tay của cô nắm chặt lại khi anh tiến về phía cô.

"Xin anh... đừng làm thế." Giọng của cô cất lên bi ai.

Lucio chặn cô lại bằng việc đặt hai tay hai bên đầu của cô khi cô áp lưng vào tường, anh nín giữ ánh mắt của cô với một lực hút mạnh mẽ.

"Đừng làm gì, Anna?" anh hỏi. "Hôn em sao?" Anh ấn một nụ hôn nhẹ vào khóe môi của cô, sự đụng chạm quá mức dịu dàng của anh làm môi cô bắt đầu phát ra tiếng mong đợi.

Anna hít một hơi ngay khi miệng anh bao phủ lấy miệng cô. Lần này môi anh cương quyết mạnh mẽ hơn, lưỡi đưa vào giữa hai cánh môi để nhắm nháp hương vị của cô. Cô có thể cảm thấy quyết tâm của mình đang trượt khỏi tầm với. Nhu cầu cô dành cho anh tăng lên như một đợt thủy triều đổ xô tới, và mạch của cô đập điên cuồng khi anh ấn cô sát vào tường hơn. Anna cảm thấy anh áp vào người cô, chiều dài căng cứng của anh thể hiện rõ nét và đòi hỏi. Miệng cô hé mở bên dưới áp lực của anh.

Lucio trượt quai áo của chiếc váy xuống, chất liệu vải mềm mại lướt trên làn da nhạy cảm làm tăng khao khát muốn cảm nhận tay và miệng anh trên da thịt bị phơi bày ra của cô.

Anna hóp vội một hơi khi lưỡi của anh xoay tròn quanh nụ hoa sẵn lại của cô rồi đưa nó vào vòm miệng ấm áp của anh. Cô cảm thấy rằng anh lướt qua và bụng cô nhộn nhạo vì thích thú. Sự đụng chạm của anh không nhẹ nhàng cũng chẳng thô bạo mà nằm khoảng giữa tuyệt diệu nào đó.

Lucio xoay người cô lại rồi đặt cô nằm trên giường, anh dùng một tay giật mạnh áo sơ mi của mình khi quỳ gối trên đệm.

Tay cô lần tới thắt lưng của anh trong khi anh với tay đến khóa kéo phía sau chiếc váy của cô, mỗi chuyển động của họ đều vội vã, điên cuồng và đói khát. Váy của cô bị đẩy ra một cách thô bạo, giày của hai người đều rơi phịch xuống sàn. Hai tay anh trượt tới đùi của cô, giữ chặt lấy cô cho cuộc xâm lược của mình.

Anna cảm thấy giây phút kiểm chế cuối cùng của anh. Cô giữ lấy anh bằng những ngón tay khao khát, không muốn anh bỏ đi trong khi cô cần anh quá nhiều. "Đừng dừng lại bây giờ!" cô bắt chấp xấu hổ van xin anh, nhướn người để tìm kiếm anh lần nữa.

Lucio rên rỉ khi cô kết hợp với anh và anh không còn có thể kháng cự lại nơi ấm áp mềm mại đầy cảm dỗ của cô. Anh thúc vào bên trong cô với âm thanh phát ra từ yết hầu, khoái cảm quét qua người anh khi nơi đó của cô siết chặt lấy anh.

Anh nghe thấy tiếng thở dốc của cô, cảm thấy cơ thể mảnh khảnh của cô run rẩy khi cô gần đến điểm giải thoát. Tiếng rên thút thít khe khẽ của cô làm anh vô cùng phấn khích. Anh giữ chặt lấy cô khi cô run rẩy, sự co thắt ở nơi riêng tư của cô đang gửi anh đi trên chuyến hành trình tới thiên đường với những tiếng rên rùng mình lúc kết thúc.

Lucio vòng tay ôm lấy cô, anh chưa sẵn lòng buông cô ra cho đến khi có thể trở lại vẻ lãnh đạm lạnh lùng của mình. Anh không thể để cho cô nhìn thấy anh cần cô nhiều đến thế nào. Trong quá khứ, cô đã suýt hủy hoại anh và anh không có ý định để cô thử làm thế lần nữa. Anh phát ốm khi nghĩ đến một tương lai thiếu vắng cô, nhưng nó sẽ càng đau đớn hơn khi ngắm nhìn sự chán ghét cô dành cho anh tăng lên một cách khó kiểm soát.

Anh biết cô vẫn còn cảm thấy điều gì đó ở Carlo. Anh đã nhìn thấy nó trong ánh mắt của cô khi chúng liên tục tìm kiếm hình bóng của em trai anh. Cô rõ ràng đang kiểm tra nét tương đồng giữa Carlo và Sammy. Thật mỉa mai khi thằng bé lại quá giống anh!

Việc nhìn Carlo uốn éo người thiếu thoải mái trên ghế mới thật là đau đớn, mặc cảm tội lỗi trong quá khứ của nó gần như có thể cảm nhận được. Lucio tự hỏi không biết Anna có phá vỡ lời hứa mà thông báo cho Carlo biết đứa con trai mà nó nghĩ của anh trai mình thực chất lại là cốt nhục của nó hay không.

Anh có thể tin cô sẽ giữ kín chuyện ấy không?

Anna mở mắt ra và thấy cái nhìn u tối nguy hiểm của Lucio, vẻ mặt của anh mang nét khó dò đoán đặc trưng. "Anh đang nghĩ gì thế?" cô hỏi.

Một thứ gì đó lóe lên thật nhanh trong mắt anh trước khi anh hướng mắt đến khuôn miệng mềm mại của cô. "Hỏi một người đàn ông câu như thế không phải là việc làm sáng suốt đâu, em yêu," anh nhẹ nhàng khiển trách. "Vì em có thể thất vọng khi nghe câu trả lời của anh ta."

"Thử nói em nghe xem."

Lucio hướng mắt trở lại nhìn cô, viền môi của anh căng ra. "Tin anh đi, Anna, em sẽ không

muốn biết những gì đang diễn ra trong đầu của anh ngay lúc này đâu. Điều em nên quan tâm chính là những gì đang xảy ra trong người anh kia."

Anna mở miệng định hỏi ý của anh là gì nhưng trước khi lời nói được hình thành, anh đã ấn cô nằm ngửa trên đệm và cơ thể rắn chắc của anh không nói cho cô biết chính xác điều anh đang ám chỉ là gì.

Chương 12

Suốt buổi chiều ngày hôm sau, Jovanna đề xuất dẫn Sammy đến sở thú để Anna và Lucio có thể dành đôi chút thời gian ở bên nhau.

Anna không hề thắc mắc những động cơ của Jovanna. Cô đã đích thân chứng kiến những ánh mắt suy đoán ném về phía mình gần như cả buổi sáng. Tuy nhiên, khi bà rời nhà cùng với Sammy, Lucio lại thông báo là anh có việc cần phải làm.

Cô kìm nén sự thất vọng, không muốn để anh thấy lời khước từ của anh khiến cô đau đớn nhiều đến mức nào. Sau đêm qua, cô đã hy vọng anh sẽ buông lỏng phòng thủ và cho phép bản thân cảm giác điều gì đó sâu sắc hơn về cô, nhưng những hy vọng lại tiếp tục sụp đổ bởi vẻ lạnh lùng bất cứ khi nào cô bắt gặp anh đang nhìn cô.

Anna thở dài ngay lúc cánh cửa đóng lại, căn nhà rộng lớn này dường như trở nên trống trải khi thiếu sự hiện diện đáng sợ của anh. Cô đi lang thang từ phòng này sang phòng khác, mỉm cười lịch sự với người làm khi họ đề nghị mang cho cô đồ ăn thức uống bằng tiếng Anh bập bẹ.

Cuối cùng cô trở về phòng mình, nằm trên giường với hy vọng ngủ cho qua buổi chiều nhàm chán. Cô đọc lướt qua một quyển sách nhưng hai mắt không hề muốn nhắm lại. Vì thế, cô cứ nằm đó, kìm nén nước mắt hối tiếc cho cuộc sống của mình đã trở nên phức tạp ra sao.

Anna nghe thấy tiếng ai đó đang gõ cửa, và nghĩ rằng người giúp việc lại tính đem đồ ăn lên nên cô đứng dậy và nở nụ cười hòa nhã khi ra mở cửa.

Nụ cười của cô ngay lập tức biến mất khi Carlo bước vào phòng và khép cửa lại phía sau. "Cậu đang làm gì ở đây?" cô hỏi khi cổ họng bị bóp nghẹt.

Anh ta tựa người vào cửa chặn lối thoát thân của cô. "Tôi cần phải nói chuyện với chị."

Cô bối rối đưa tay lên cổ. "Tôi nghĩ đó không phải là ý hay. Ngộ nhớ Lucio thấy cậu ở đây thì sao?"

"Những gì tôi muốn nói sẽ không tốn nhiều thời gian đâu. Tôi đã phiền não suốt bốn năm qua vì thế làm ơn hãy nghe tôi nói."

Anna nuốt sự thiếu thoải mái của mình xuống khi cô chứng kiến vẻ mặt đau khổ của anh ta. Nét rúm nắng đặc trưng trở nên tái nhợt, hai khóe miệng xệch xuống, hai mắt lộ vẻ hối hận. Anh tạt một tay qua tóc với điệu bộ quá giống anh trai của mình, một dáng vẻ cô gần như đau đớn khi nhìn thấy nó.

"Tôi phải nói với chị điều mà đáng lý tôi phải nói ra từ lâu," anh tanói.

Anna đứng bất động quan sát anh ta, vẻ mặt của cô lộ sự phòng vệ.

Anh ta đẩy người ra, đi đi lại lại trên sàn nhà, tiếng chân trên thảm đang vang vọng thùm thụp trong đầu cô.

"Tôi không biết phải nói thế nào với chị, Anna." Anh ta hướng về mặt đau khổ về phía cô.

"Nói với tôi... điều gì?" Cổ họng của cô thít lại khi hít một hơi không đều.

Đôi mắt đen của anh ta chất chứa đầy đau đớn. "Đêm đó tôi không hề ngủ với chị."

Lời nói của anh ta rơi vào thinh lặng như một vụ nổ hạt nhân, dư chấn từ câu nói của anh ta lao qua người cô, làm đầu óc cô quay cuồng và những suy nghĩ chạm vào một ý nghĩ đau đớn khác.

Miệng cô mở ra rồi khép lại nhưng không có bất cứ âm thanh nào được cất lên.

Carlo run rẩy hít một hơi rồi nói tiếp. "Tôi đã bỏ thuốc ngủ vào ly rượu của chị. Tôi đã ganh tỵ đến phát điên vì anh Lucio dính hôn với chị. Tôi có một mối quan hệ thất bại, rồi khi anh ấy gặp chị và dẫn chị về ra mắt gia đình, tôi đã quyết định đặt dấu chấm hết cho nó."

"Ôi, Chúa ơi." Cuối cùng cô tìm được giọng nói của mình và ngồi sụp xuống giường. "Ôi Chúa ơi."

Carlo đau đớn nhìn cô. "Chị đã uống sâm panh và khi thuốc ngấm tôi... tôi đã cởi đồ của chị và chụp những tấm ảnh đó."

Âm thanh nghẹn lại trong cổ họng của cô.

"Tôi cảm thấy xấu hổ khi nói rằng mình không hề cảm thấy tội lỗi về những gì đã làm cho đến khi tôi gặp Milana. Lần đầu tiên, tôi nhận ra những gì anh trai đã trải qua lúc mất đi chị." Anh ta lại lùa tay vào trong tóc. "Rồi khi tôi nghe nói chị có con..."

Miệng của cô há hốc khi sự thật cuối cùng sáng tỏ. "Sammy là..." Cô nghẹn nuốt. "Sammy là con của..."

"Thằng bé chắc chắn không phải là con của tôi vì tôi không hề làm tình với chị, Anna à. Chị phải tin tôi. Tôi là kẻ tồi tệ nhưng lời đó là thật."

Cô hoàn toàn không nói nên lời. Trong những năm qua, cô đã chịu sự tra tấn vì hành động của mình, ngay cả khi không nhớ đến nó, mặc cảm tội lỗi vượt hơn cả sợ hãi hủy hoại cuộc sống của cô, thậm chí cả cuộc sống của Lucio.

"Tôi phải nói cho Lucio nghe." Cô bối rối đứng dậy. "Tôi phải nói với anh ấy."

"Không." Một từ của Carlo ngăn cô lại.

"Không sao?" Cô sững sốt trân trối nhìn anh ta.

"Làm ơn mà..." Anh ta mở lời nài xin. "Lucio không cần phải biết. Điều tôi đã làm không thể tha thứ nhưng giờ nếu sự việc lộ ra, ai biết được nó sẽ gây ra những tổn hại gì?"

"Nó đã gây ra tổn hại không kể xiết!" cô phản đối. "Cậu có biết những gì tôi đã trải qua hay không? Tôi đã nghĩ Sammy là con trai của cậu! Trong những năm qua, tôi đã tự mắng chửi bản thân vì những thứ mình chẳng hề làm! Làm sao cậu có thể làm điều đó hả, Carlo? Cậu không chỉ hủy hoại cuộc sống của tôi mà còn của Lucio nữa."

Anh ta nuốt xuống thật mạnh và mặt thêm tái nhợt. "Lucio tin Sammy là con của anh ấy, vậy còn vấn đề gì nữa?"

Anna ngồi sụp trở lại xuống giường rồi gục đầu vào lòng bàn tay, cô không thể nói lên cảm xúc của mình.

"Anh ấy đã kết hôn với chị, Anna. Chị đã có cơ hội tìm lại hạnh phúc. Làm ơn đừng lấy mất hạnh phúc của tôi bằng việc tiết lộ những gì tôi đã làm, tôi xin chị đấy."

Anna ngược ánh mắt đau đớn nhìn anh ta. "Cậu không biết những gì đang nói đâu, Carlo. Không hề biết gì cả."

"Tôi nghĩ mình biết," anh nói. "Tôi vô cùng yêu Milana. Tôi biết anh Lucio cũng cảm thấy tương tự thế. Nó là truyền thống trong gia đình chúng tôi - những người đàn ông nhà Ventressi yêu đến suốt đời."

"Anh ấy không yêu tôi." Giọng của cô thốt ra như một tiếng thì thầm.

"Anh ấy yêu chị, Anna. Còn nguyên nhân nào khác để anh ấy tái hợp với chị sao? Lucio chưa bao giờ ngừng yêu chị cả."

"Anh ấy nghĩ Sammy là con của cậu," cô nói một cách dứt quăng. "Chúng tôi luôn dùng... biện pháp bảo vệ vì thế anh ấy đoán chắc Sammy đã được thụ thai vào đêm đó, cả tôi cũng nghĩ thế."

"Dạng bảo vệ gì?" anh ta hỏi.

Anna nói và anh ta nhăn mặt. "Tôi đã có ba lần suýt quên dùng bao cao su. Tỷ lệ sai sót thường xuyên bị xem nhẹ - đặc biệt khi chị không cẩn thận. Sammy chắc chắn là con trai của Lucio, chị chỉ việc nhìn thẳng bé là thấy thôi."

Cô cảm thấy bụng hỏm vào. Sammy là con trai của Lucio! Nhưng làm thế nào cô có thể nói điều đó với anh nếu Carlo cứ khẳng khẳng bắt cô giữ kín?

"Tôi không biết làm gì..." Cô vịn xoắn hai bàn tay đặt trên đùi. "Việc không kể cho anh ấy biết dường như không đúng. Anh ấy đã nghĩ những điều kinh khủng về tôi..."

"Anna, làm ơn mà. Còn vài tuần ngắn ngủi nữa là Milana sinh con. Tôi xin chị đừng tiết lộ quá khứ xấu xa của tôi. Nó sẽ làm cô ấy suy sụp mất."

"Còn tôi?" Nước mắt hiện ra trong mắt cô. "Tôi phải sống cùng với nỗi nhục ấy mãi hay sao?"

"Chị chẳng làm gì sai cả."

"Nhưng Lucio lại tin tôi đã làm thế."

"Anna... Tôi thật sự đã sai. Tôi biết chị không thể nào tha thứ cho tôi nhưng có thể lúc nào đó, chị sẽ xem nó như một trò đùa tai hại thời trẻ."

"Nó là một sai lầm kinh hoàng cho tôi, chứ không phải cho cậu."

"Chị nghĩ tôi không biết điều đó sao? Tôi hiểu và nó khiến tôi đau khổ nhưng chúng ta không thể thay đổi quá khứ. Anh Lucio đã quay về với chị và chị có thể tạo dựng lại cuộc sống của mình."

"Anh ấy đã dự tính chấm dứt cuộc hôn nhân của chúng tôi ngay khi trở lại Úc."

Carlo cứng người vì bàng hoàng. "Anh ấy sẽ không làm thế. Anh ấy yêu chị quá nhiều mà."

"Làm thế nào cậu có thể mù quáng thế chứ?" cô khóc. "Cậu không thấy cách anh ấy nhìn tôi sao? Anh ấy xem thường vị trí tôi đã chiếm giữ, bất cứ ai cũng có thể thấy được điều đó."

"Làm ơn, Anna, hãy cho tôi vài tuần nữa," anh ta nài xin. "Khi Milana sinh xong, mọi thứ có thể trở nên khác đi."

"Ôi, Carlo, làm sao cậu có thể yêu cầu điều đó?" Cô gạt nước mắt đang chảy xuống. "Sau những gì đã làm, sao cậu có thể chỉ gạt bỏ như thể việc bốn năm trước chưa hề xảy ra?"

"Nhưng bốn năm trước không có chuyện gì xảy ra cơ mà."

"Bây giờ cậu mới nói điều đó với tôi!"

"Tôi biết những gì mình đã làm và tôi vô cùng hối hận," anh ta nói. "Nhưng nếu chị nói cho Lucio biết sự thật, nó sẽ khiến gia đình tôi chia cách. Mẹ tôi sẽ không bao giờ đối mặt với nỗi nhục nhã vì điều tôi đã làm, nó sẽ làm tan nát trái tim của bà."

"Cậu đáng lẽ nên nghĩ đến điều ấy khi bỏ thuốc vào ly của tôi," cô thốt lên. "Tiện thể, cậu đã sử dụng thứ gì? Tôi không hề nhớ gì về đêm đó vì tác dụng của nó ắt hẳn rất mạnh. Cậu đã làm một việc mạo hiểm không thể tưởng - tôi có thể có phản ứng dị ứng và chết - nhiều người bị thế, cậu biết mà."

"Nó là một loại thuốc làm mất ký ức tạm thời. Tôi chỉ dùng một liều lượng nhỏ thôi."

"Cảm ơn vì cậu đã thận trọng thế." Sự châm chọc tràn ngập trong giọng nói của cô. "Nhưng có điều cậu không nhận ra, tôi đã mang thai khi cậu đưa ly rượu ấy cho tôi. Dĩ nhiên tôi cũng không hề hay biết, nhưng đó không phải điểm mấu chốt. Cậu không chỉ mạo hiểm tính mạng của tôi mà còn của con tôi nữa."

Mặt của Carlo xám lại vì hối hận. "Tôi vô cùng xin lỗi, Anna."

"Xin lỗi là một từ vô ích," cô nặng nề nói. "Việc nói ra quá dễ dàng nhưng nó chẳng thay đổi được quá khứ."

"Tôi không biết làm gì khác," anh ta nói. "Tôi không thể để anh Lucio biết chuyện này, không phải lúc này. Quá nhiều thứ bị đe dọa."

"Cậu biết không, cậu rất giống anh trai của mình," cô nói với chút khinh thường. "Cậu có khuynh hướng chỉ nhìn thấy những việc của bản thân. Cậu đã nói cho tôi nghe hết thấy những mối lo của cậu khi sự thật bị phơi bày, nhưng dường như cậu không thể hiểu được thực tế là tôi có quyền xóa bỏ nỗi nhục cho mình. Tôi đã sống cùng nó quá lâu, tự tra tấn bản thân vì những

gì tôi nghĩ mình đã làm, trong khi từ đầu đến cuối tôi hoàn toàn vô tội."

"Tôi nhận ra việc này khó khăn cho chị—"

"Khó khăn?" Anna bật dậy và sải bước về phía Carlo, giọng của cô cao lên vì tức giận. "Cậu biết mình là gì không, Carlo? Cậu là một kẻ nhát gan. Ngay bây giờ, tại sao cậu không đi nói hết sự thật với Lucio. Cậu là một người đàn ông, vì Chúa! Anh ấy cần phải biết, anh ấy có quyền biết mọi chuyện."

Cửa phòng ngủ mở ra phía sau và cô quay ngoắt người lại, hai mắt mở to vì kinh hoàng khi thấy Lucio đang đứng đó, vẻ mặt rõ ràng đầy thịnh nộ.

"Anh có quyền được biết điều gì hả, Anna?" anh nói bằng giọng rắn như thép.

Cô đứng đó trân trối nhìn anh, hoàn toàn không thể cất lên lời và tự hỏi anh thực sự đã nghe được bao nhiêu.

Ánh mắt u ám của Lucio hướng đến em trai của mình, người đang đứng lẩn tránh gần bàn trang điểm. "Carlo?" Đôi mắt đen của anh sáng rực đầy thách thức. "Có lẽ chú muốn nói cho anh biết tại sao chú lại ở trong phòng ngủ của vợ anh chứ?"

"Em... Em đang tính rời đi." Carlo loạng choạng cất một bước về phía cửa.

"Carlo!" Anna thốt lên tuyệt vọng. "Đừng đi!"

Ánh mắt khó chịu của Lucio chiếu vào mắt cô. "Cảm động làm sao, em yêu. Sự tha thiết đối với người tình của em vẫn ngọt ngào sau ngần ấy thời gian, nhưng em đã quên mất giờ nó đã có vợ ư?"

"Anna, tôi xin lỗi." Carlo đứng ngay cửa ấp úng nói và trước khi cô có thể ngăn cản, anh ta đã rời khỏi phòng và khép cửa lại phía sau.

Sự thinh lặng trở nên nặng nề vì lời buộc tội.

Anna liếm đôi môi khô khốc rồi cố gắng sắp xếp lại những hỗn loạn trong đầu để hình thành nên lời nói. Tuy muốn kể cho Lucio nghe sự thật nhưng cô biết anh sẽ không thể nào tin nếu như nó không phải do Carlo nói ra.

"Tại sao Carlo lại ở đây?" anh hỏi bằng giọng nói muốn nhận được một câu trả lời chính xác.

"Anh ta muốn nói một chuyện... với em."

"Chuyện gì?" Lời nói của anh mang lực của một viên đạn.

"Anh ta muốn xin lỗi vì... đã chụp những bức ảnh kia." Anna hài lòng với câu trả lời của mình, nó gần với sự thật, có lẽ không quá gần nhưng hình ảnh Milana nặng nề mang thai không thể rời khỏi tâm trí của cô.

"Cả hai còn nói gì khác nữa?"

"Không còn gì hết." Cô cúi đầu tránh ánh mắt của anh.

"Anh đã nghe em đang nói với Carlo là anh có quyền được biết điều gì đó," Lucio nói sau chốc lát tạm dừng thiếu thoải mái. "Em có thể làm sáng tỏ điều anh nên biết là gì hay không?" Cô mím môi, kéo dài thời gian để trí não cố suy nghĩ điều hợp lý nào đó để nói với anh. "Anh ta nói..." cô hít một hơi run rẩy. "...Sammy thật sự là con trai của anh."

Anna nghe thấy tiếng rít khó tin của anh. "Làm sao có thể chứ?"

Cô cắn môi. "Carlo hoàn toàn cam đoan Sammy không thể là con của anh ta."

"Cách duy nhất để thằng bé là con của anh..."

"Bao cao su có tỉ lệ sai sót đáng phải xem xét," cô nói. "Em biết Sammy thật sự là con của anh, ngay cả khi anh không muốn thừa nhận."

"Ngay cả khi anh làm xét nghiệm ADN, nó cũng không thay đổi thực tế em đã ngủ với em trai của anh."

"Đúng, em đã nằm trên giường em trai của anh, nhưng em không ngủ với anh ta."

"Hãy để anh làm rõ lời nói của mình," anh nói với nụ cười nhếch mép ác ý. "Em đã quan hệ với em trai của anh."

"Em không làm thế."

"À, đúng rồi, một ký ức bị kiềm nén. Giả vờ xem nó chưa hề xảy ra là một cách thuận tiện để xóa bỏ tội lỗi của mình."

Cô siết chặt hai tay. "Tại sao anh không hỏi Carlo sự việc đêm hôm đó? Vì sao anh không bắt anh ta kể cho anh nghe chính xác những gì đã xảy ra, từ lúc anh ta đưa cho em ly sâm panh đầu tiên?"

"Anh đã nghe Carlo tường thuật lại đêm đó rồi."

"Hãy hỏi anh ta lần nữa đi."

"Anh không cần phải làm thế. Tội lỗi của em đã được viết trên mặt và đã ở đó kể từ lúc anh mở cửa chứng kiến cuộc hẹn hò nhỏ của em."

"Carlo đã đến gặp em!" cô hét lên. "Em không yêu cầu hẹn gặp anh ta. Em không muốn liên quan gì đến anh ta cả. Anh ta là một kẻ nhát cáy thảm bại, người nghĩ mình có thể rũ bỏ quá khứ với một lời xin lỗi ngu ngốc trong khi em phải tiếp tục chịu đựng trò chơi..."

"Cái gì cơ?" Lucio cau mày.

"Không có gì cả." Cô quay đi. "Em không muốn thảo luận việc này thêm nữa."

"Anna." Anh bước đến chỗ cô và nắm cánh tay của cô để xoay cô lại đối mặt với anh. "Anh biết em đang giấu anh điều gì đó. Anh có thể nhìn thấy nó trong mắt của em. Hãy nói cho anh nghe những gì đang xảy ra đi."

Anna hít một hơi không đều và bắt gặp ánh mắt cương quyết của anh. "Không có gì đang diễn ra cả, Lucio. Đó là toàn bộ sự việc. Chẳng có gì đang xảy ra hết."

Cô kéo tay ra rồi rời khỏi phòng, tiếng bước chân vội vã của cô vang lên nơi hành lang phía trên và xa hơn khi cô bước xuống lầu. Lucio đứng đó và lắng nghe cho đến khi nó mất dần, hai hàng lông mày của anh nhíu lại, tim có cảm giác như bị kẹp chặt trong lồng ngực.

Anna đã nói Sammy là con anh, nhưng nếu thế, tại sao cô lại chờ cho đến bây giờ mới nói cho anh nghe? Cũng giống như anh, cô cũng thừa nhận Sammy là kết quả từ cuộc tình của mình với Carlo. Mặc cảm tội lỗi vì sự thụ thai của thằng bé thể hiện rõ ràng ngay từ khoảnh khắc anh gặp cô ở quán cà phê.

Nhưng giờ cô lại khẳng định nói Sammy là con trai của anh. Ngay cả Carlo cũng tin chắc điều đó, cũng như mẹ và những người còn lại trong gia đình anh. Tại sao anh không nhìn thấy kia chứ? Và hơn nữa, anh còn không nhìn thấy điều gì khác nữa hay không?

Lucio đi đến chỗ điện thoại phụ đặt trên bàn đầu giường, ấn số di động của em trai và chờ nó bắt máy, hơi thở đang thiêu đốt bên trong cổ họng nhỏ của anh còn hai tay giữ điện thoại chặt đến mức anh đoán chắc nó sẽ gãy làm hai.

Nhưng nếu điều anh nghi ngờ là thật thì chuyện đó chẳng là gì so với thứ anh sắp làm với cái cổ của em trai mình...

-o0o-

Hai tiếng sau, Lucio đứng dậy lúc Carlo bước vào phòng làm việc của anh.

"Chú đến trễ," anh nói.

"Em biết." Carlo tránh ánh mắt của anh khi anh ta ngồi vào chiếc ghế đối diện.

"Chuyện gì đang xảy ra thế, Carlo?" anh hỏi.

Hai vai của Carlo sụp xuống khi anh ta nhào người về phía trước.

"Anh hỏi chú một câu." Giọng của Lucio kiên định.

Carlo hướng ánh mắt lo lắng nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh trai mình. "Em không ngủ với Anna."

Sự thinh lặng nặng nề vang lên hồi trong tai của Lucio.

"Em... Em đã bỏ thuốc vào rượu của chị ấy... Em muốn... ngăn anh không kết hôn trước em. Từ nhỏ đến lớn, em luôn chờ ở vị trí thứ hai. Là anh cả, anh luôn có được mọi thứ. Ba trao cho anh chức chủ tịch lẫn trách nhiệm tuyển dụng cũng như sa thải nhân viên, nhưng những thứ em có được là gì? Vị trí ra lệnh thứ hai chẳng có ý nghĩa gì hơn việc em luôn phải chịu sự điều khiển của anh. Em phát ốm vì nó, Lucio. Em muốn làm điều gì đó để thay đổi mọi thứ. Em đã nghĩ nếu tổng khứ được Anna, em sẽ trở thành người có con trai đầu tiên để giành lấy tập đoàn này."

Lucio nuốt xuống thật mạnh, những ngón tay nắm chặt lấy chiếc bút.

"Khi em chụp những bức ảnh đó, Anna vẫn ngủ mê man. Em đã dựng lên câu chuyện bọn em ngủ với nhau, nó chỉ là trò đùa thôi. Em không hề nhận ra những hệ quả của nó cho đến lúc em nghe được chị ấy có con - đứa con của anh."

Lucio khẽ chửi thề.

Carlo nao núng trước vẻ mặt tức giận của anh trai. "Em ngạc nhiên khi thấy anh nghi ngờ điều đó, Sammy quá giống anh."

Lucio nhắm mắt giây lát khi cơn thịnh nộ vo ve trong não của anh.

"Em xin lỗi, Lucio... Những gì em đã làm là sai lầm... Em không thể thay đổi được điều đó, nhưng—"

Lucio kích động đứng dậy, bàn tay cào tóc, môi mang đường nét dữ tợn. "Chú có biết mình đã làm gì không hả?" anh gầm gừ.

Carlo nuốt xuống, vẻ mặt tái nhợt. "Em biết."

"Chú không biết gì cả!" Lucio rống lên. "Chú đã hủy hoại cuộc đời của cô ấy! Chú đã hủy hoại hạnh phúc của bọn anh!"

"Chị ấy vẫn còn yêu anh," Carlo nhấn mạnh. "Em chắc chắn."

Lucio bại trận ngồi sụp xuống ghế, anh vùi đầu vào hai lòng bàn tay. "Cô ấy chỉ có thể cảm thấy căm ghét anh. Anh đã đối xử với cô ấy quá tàn nhẫn."

"Anh đã kết hôn với chị ấy, Lucio."

"Đúng." Anh ngẩng đầu lên, sự căng thẳng thể hiện rõ nét trên gương mặt của anh. "Bất chấp ý muốn của Anna. Cô ấy không muốn liên quan gì với anh nhưng anh lại ép buộc cô ấy."

"Chị ấy sẽ tha thứ cho anh."

"Chú đang hoang tưởng điều ngu ngốc gì thế, Carlo?" anh quát. "Làm sao cô ấy có thể tha thứ cho anh? Làm thế nào cô ấy có thể tha thứ cho chúng ta đây?"

"Em xin lỗi."

Lucio đảo mắt tuyệt vọng. "Chú nghĩ mình có thể gạt bỏ quá khứ chỉ với một lời xin lỗi sao?"

"Không, nhưng giờ em không thể nói ra sự thật. Nó sẽ làm tổn thương Milana, đó là chưa đề cập đến mẹ."

"Tất cả những gì chú có thể nghĩ đến chỉ là việc đó sẽ ảnh hưởng thế nào đến mình! Chú chưa từng suy xét xem nó tác động thế nào đến Anna. Anh yêu cô ấy bằng cả mạng sống nhưng chú lại hủy diệt mối quan hệ của bọn anh bằng những lời nói dối của mình. Bây giờ anh làm sao có thể bù đắp cho cô ấy được đây?"

"Anh vẫn còn yêu chị ấy phải không?"

"Dĩ nhiên anh vẫn còn yêu cô ấy! Đó là loại câu hỏi gì thế hả? Anh chưa bao giờ ngừng yêu cô ấy cả."

"Anh đã nói cho chị ấy nghe chưa?"

Lucio bối rối khi anh xem xét câu hỏi của em trai mình. "Chưa... chưa, anh chưa nói với cô ấy!"

"Anh phải nói cho chị ấy biết những cảm xúc của mình."

"Quá trễ rồi." Giọng của Lucio khàn đi.

"Làm sao có thể quá trễ được?" Carlo hỏi. "Anh có con trai, Lucio à. Anna là vợ của anh - anh có mỗi dây ràng buộc kéo dài đến suốt đời."

"Anh đã nói sẽ cho cô ấy được tự do ngay khi bọn anh trở về Melbourne."

"Hãy nói với chị ấy rằng anh đã thay đổi suy nghĩ. Nói với chị ấy anh muốn duy trì cuộc hôn nhân này."

"Cô ấy sẽ không bao giờ đồng ý đâu."

"Nếu như anh không chuẩn bị đấu tranh thì anh không xứng có được chị ấy," Carlo nói. "Nếu như anh thực sự yêu Anna thì ngay từ đầu anh sẽ hiểu chị ấy đang nói sự thật. Thay vào đó, anh lại chấp nhận những gì em đã nói mà chưa từng một lần nghe chị ấy giải thích."

"Những bức ảnh đó—"

"Anh nhìn thấy những gì muốn thấy, Lucio à. Nếu nhìn những bức ảnh thật kỹ, anh sẽ thấy nó không phải thế."

"Anh đáng lẽ nên trừng phạt chú vì những gì chú đã làm với cô ấy," Lucio nói, siết chặt hai tay. "Vì những gì chú đã làm với bọn anh."

"Thật đáng đời em," Carlo nói. "Nhưng anh tốt hơn nên hàn gắn lại với Anna. Chị ấy là mẹ của con trai anh và sẽ cùng anh tạo dựng tương lai. Em đã phá hủy những gì anh đã có nhưng giờ anh hãy mang nó trở lại."

"Đừng xuất hiện trước mặt anh nữa, Carlo," anh nói qua hàm răng nghiến chặt.

"Em xin lỗi, Lucio," Carlo lặp lại. "Em ước mình có thể quay ngược thời gian. Em không hề biết chuyện Anna mang thai, nếu biết em sẽ không bao giờ làm thế."

Gương mặt của Lucio tái nhợt khi anh đối mặt với em trai mình. "Anh không biết Anna mang thai, và cô ấy cũng thế. Anh đã cố hết sức ngăn việc ấy xảy ra... Đó là lý do vì sao khi biết được sự tồn tại của Sammy, anh đã vội vàng kết luận thằng bé là con của chú."

"Tất cả mọi người vốn dĩ đều cho rằng Sammy là con anh," Carlo nói. "Chẳng có lý do gì để tiết lộ sự thật cả. Hãy nghĩ đến điều sẽ xảy ra nếu mẹ biết chuyện này."

Ánh mắt của Lucio trở nên đanh lại. "Anh phải chịu đựng sự hổ thẹn vì đã bỏ rơi mẹ của con mình trong suốt bốn năm, trong khi chú lại hãnh diện với vai trò mới - thiên thần sa ngã cải tà quy chánh của gia đình Ventressi."

"Em không hề tự hào về những gì mình đã làm. Em ước mình có thể bù đắp cho anh."

"Chú có thể làm được điều đó bằng cách nói ra sự thật, Carlo à. Hãy nói cho mẹ và Milana biết những gì chú đã làm. Và rồi sau đó, anh sẽ cân nhắc đến việc nói chuyện lại với chú." Anh mở ngăn kéo bàn và đưa cho em trai mình một tập tài liệu. "Tương lai của chú ở Tập đoàn Ventressi cũng phụ thuộc vào việc tiết lộ đó."

Carlo há hốc miệng. "Anh đang sa thải em sao?"

Đường nét môi anh trở nên dữ tợn. "Đừng khiến anh phải làm việc đó, Carlo, vì chú biết anh sẽ làm thế. Anh nắm giữ phần lớn cổ phiếu kể từ lần xử lý bất cần việc mở rộng Naples mới đây của chú."

"Nhưng Milana..." Trái cổ của Carlo di chuyển lên xuống một cách kích động.

"Vợ là trách nhiệm của chú, nhưng Anna là trách nhiệm của anh, một điều anh mất bốn năm để nhận ra."

Dường như Carlo trở nên hoảng loạn hơn khi anh ta loạng choạng đi tới cửa.

"Anh cho chú thời gian đến tối nay," Lucio nói với theo.

"Sau đó anh sẽ tự tay giải quyết vấn đề."

-o0o-

Tối muộn hôm đó, khi Sammy đã ngủ, Anna bước vào phòng khách thì thấy mẹ chồng đang chờ cô, gương mặt của bà lộ vẻ rầu rĩ.

"Anna, ta vừa nhận được một tin khủng khiếp."

Anna cảm thấy tay mình đang với đến góc tủ gần nhất để giữ cho bản thân đứng vững. "Chuyện gì vậy ạ? Là Jenny sao? Có chuyện gì đó đã xảy ra ở Úc phải không mẹ?"

Jovanna lắc đầu. "Không, là Milana."

"Milana?" Anna nuốt xuống. "Có gì không ổn với..."

"Con bé đã được đưa tới bệnh viện, Carlo đang ở bên cạnh. Con bé bị xuất huyết nghiêm trọng."

"Ôi Chúa ơi!" Gương mặt của Anna toát lên vẻ đau buồn.

Hai mắt của Jovanna nhòe đi vì nước mắt. "Điều đó quá khủng khiếp. Carlo và con bé hiện đang rất hạnh phúc. Ta không thể chịu được ý nghĩ có chuyện gì đó xảy ra cho Milana hay đứa bé."

Anna cầm lấy tay Jovanna để an ủi bà. "Con thật sự rất tiếc."

Jovanna cười nhạt. "Con quá tốt bụng, Anna. Ta rất mừng khi con quay trở lại với Lucio. Nó đã nhớ con rất nhiều."

Anna không chắc phải trả lời ra sao vì thế cô thỉnh lặng.

"Những năm qua, ta đã vô cùng lo lắng cho hai đứa con trai của mình," Jovanna nói tiếp. "Carlo là đứa hay thay đổi." Bà nở nụ cười buồn bã khi nhớ lại. "Ta không biết làm thế nào một chàng trai ở độ tuổi này không hề có một tiền án nào, nhưng hãy nhìn thằng bé bây giờ. Nó hiển dăng đòi mình cho Milana và rất mong đợi trở thành một người cha..." bà khóc nức.

"Con chắc mọi việc sẽ ổn cả thôi," Anna nói và hy vọng nó là sự thật. Cô không thể không cảm thấy tội lỗi. Có lẽ Carlo đã thay đổi suy nghĩ và nói với vợ những gì đã xảy ra bốn năm trước. Milana sẽ đau khổ nhưng chắc hẳn không khiến con bé bị sảy thai chứ?

"Ta nhận ra con với Lucio còn có những việc phải dàn xếp với nhau," Jovanna nói, ngắt quãng suy nghĩ của Anna. "Ta đã thấy cách cư xử của hai đứa. Ta có thể giúp được gì không?"

Anna nở một nụ cười mệt mỏi. "Không, không ai có thể làm được gì đâu ạ."

"Nó yêu con nhiều lắm, Anna," Jovanna nhẹ nhàng nói. "Nó đã cực kỳ đau khổ sau khi con đi. Ta chưa bao giờ thấy nó... suy sụp đến thế. Ta nghĩ điều duy nhất giúp nó vượt qua chính là sự tức giận. Thay vì thừa nhận những cảm xúc của mình, nó lại chọn con đường nổi cơn thịnh nộ, đó không phải là cách hay để giải quyết một vụ chia tay, nhưng nó từ chối đề cập đến việc ấy. Vì thế mọi người trong nhà đều sớm hiểu là mình nên tránh nói đến chủ đề đó. Carlo thấy việc đó rất khó, nó đã quen với việc thân thiết với anh trai mình nhưng... à..." Bà khẽ nhún vai rồi nói tiếp. "Đàn ông là những sinh vật lạ lùng đúng không?"

Anna mỉm cười mỉa mai. "Đúng ạ, họ rất lạ lùng."

Điện thoại đặt gần khuỷu tay của Jovanna đổ chuông. Bà nhắc điện thoại và hướng ánh mắt hy vọng về phía Anna. Cuộc trò chuyện nhanh chóng bằng tiếng Ý nhưng từ tông giọng của mẹ chồng thì đó là tin tốt. Bà gác máy rồi đứng bật dậy, hai mắt sáng rực niềm vui.

"Ôi, Anna! Mọi chuyện đều ổn! Milana đã hạ sinh một bé gái bằng phương pháp sinh mổ và hai mẹ con đều khỏe."

"Con mừng quá." Anna ôm lấy mẹ chồng.

Jovanna phấn khích lùi người ra. "Ta phải đến chỗ chúng ngay lập tức. Carlo đã yêu cầu thế. Lucio sẽ về sớm. Con ở nhà một mình được chứ? Ta sẽ gọi Giulia đến nếu con—"

"Không cần phiền thế đâu ạ," Anna khẳng định. "Con sẽ ổn thôi."

Khi Jovanna đã đi được nửa tiếng thì Anna nghe thấy tiếng cửa trước mở ra và Lucio đang dùng tiếng mẹ đẻ để trò chuyện với người giúp việc. Một lát sau, cửa phòng khách hé mở và một người hầu bước vào trong. Cô ta gật đầu kính cẩn với Anna khi vội vàng dọn đồ dùng trà, đáng vẻ bối rối khi rời khỏi phòng.

Cánh cửa lại mở ra lần nữa và Lucio đứng ngay cạnh cửa, gương mặt điển trai của anh lộ vẻ khó

hiếu.

Anna cảm thấy hơi thở nghẹt lại bên trong khi anh đóng cửa lại phía sau, thần kinh căng thẳng cực độ khi anh sải bước đến chỗ cô.

"Anna."

"V...vâng?" Hai tay cô vịn xoắn đặt trên đùi, lòng bàn tay đột nhiên ướt.

Ánh mắt nâu sẫm của anh giữ lấy ánh mắt của cô trong khoảnh thời gian dường như cả đời nhưng nó chỉ kéo dài vài giây. Anna cảm thấy từng chút một đang vang âm âm trong tim khi cô ngập ngừng ngược nhìn anh.

"Anh đang tự hỏi làm thế nào để nói những điều mình muốn nói mà không làm em lao khỏi phòng hay, tệ hơn là chạy trốn khỏi cuộc đời anh như em đã làm bốn năm trước," anh nói bằng giọng cô khó nhận ra.

"Em không hề chạy trốn khỏi cuộc đời anh," cô gợi nhắc. "Chính anh đã xua đuổi em đi."

Miệng anh vịn xoắn lại. "Tất nhiên, em nói đúng. Anh đã gạt bỏ em khỏi cuộc đời mình mà không hề nghĩ đến lời giải thích khác có thể xảy ra. Thay vào đó, anh đã chọn tin lời kể của em trai khiến em đã đau đớn đến mức không thể chịu đựng được. Anh hổ thẹn vì Carlo đến nỗi không thể nói nên lời. Anh không hề biết nó lại nuôi dưỡng những cảm xúc không đúng về anh, hay việc nó sẽ đi quá xa thế..."

Anna trân trối nhìn anh. "Carlo đã kể với anh sao?"

Vẻ mặt của Lucio tối sầm lại vì tức giận. "Anh phải ép nó, nhưng đúng, cuối cùng nó cũng kể cho anh nghe những gì đã xảy ra bốn năm trước, và anh muốn giết nó."

"Anh ta đã xin lỗi," cô nhẹ nhàng nói.

Anh khịt mũi. "Nó đã làm và mong đợi tất cả mọi thứ trở lại bình thường như lúc trước."

Anna cắn môi và hiểu cơn tức giận của anh nhưng cô cảm thấy quá nhẹ nhõm vì cuối cùng anh cũng biết sự thật.

"Nó đã cướp mất con trai của anh gần ấy năm," Lucio gầm gừ. "Nó đã trộm mất hạnh phúc của chúng ta và khiến nó vỡ tan không thể nào hàn gắn lại. Tất cả những năm qua, anh đã ấp ủ cơn thịnh nộ lẫn tức giận với em - một nạn nhân vô tội."

"Lucio, em—"

"Anh đã ép buộc em phải ở bên cạnh rồi sau đó kết hôn với anh, cả hai điều em căm ghét, tồi tệ hơn cả chính là anh đã làm em có thai và bởi cách cư xử không thể nào tha thứ của anh mà em..." Giọng của anh nghẹn ngào và Anna há hốc miệng vì bóng nước lấp lánh cô có thể nhìn thấy trong đôi mắt sẫm màu của anh.

"Em yêu anh," cô nói.

Lucio dùng bàn tay thô ráp lau mắt rồi nói tiếp như thể anh không hề nghe thấy lời thú nhận dịu dàng của cô. "Ngay khi trở về Úc, chúng ta sẽ thảo đơn ly hôn. Anh sẽ lập quỹ tài sản ủy thác cho em và Sammy, em sẽ không muốn nhận bất cứ thứ gì khác. Chỉ ít đó là điều anh có thể làm. Anh vẫn đang nghĩ làm thế nào để có thể nói sự thật với các thành viên còn lại trong gia đình—" anh thở dài nặng nề—"và, tuy anh ghét thừa nhận điều này nhưng anh nghĩ Carlo chắc hẳn nói đúng. Việc hé lộ những gì xảy ra sẽ chỉ làm tình huống trở nên đau đớn hơn, đặc biệt là với mẹ anh và Milana."

"Em nói là em yêu anh, Lucio."

"Về phần anh—" hai vai của anh rõ ràng sụp xuống—"Anh phải đối mặt với tương lai thiếu vắng..." Anh đột nhiên cau mày rồi chăm chú nhìn cô. "Em đã nói gì?"

Anna mỉm cười. "Em đã nói hai lần rồi. Anh thực sự cần nghe lại à?"

Anh túm chặt lấy cánh tay của cô và kéo cô lại gần hơn. "Em đã nói rằng em yêu anh sao?"

Đôi mắt của Anna sáng lấp lánh mang vẻ thách thức khi cô giữ lấy ánh nhìn của anh.

"Em sẽ không lời nào khác cho đến khi nghe được cảm giác anh dành cho em."

Đôi mắt nâu ấm áp của anh tràn ngập cảm xúc còn giọng nói thì thào. "Bốn năm trước, ngay từ khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy em đang an ủi Jenny bên ngoài khách sạn đó, anh đã yêu em. Anh đã nghĩ tình yêu dành cho em đã bị hủy diệt nhưng thay vào đó, nó lại càng trở nên mạnh hơn suốt những năm qua. Khi nghe tin em mang thai, anh đã ước thằng bé có thể là con anh. Lần đầu nhìn Sammy, anh cảm thấy ruột gan thắt lại vì thằng bé trông quá giống anh khi ở độ tuổi ấy. Và khi anh thấy em, anh đã cảm thấy cơn nhức nhối khao khát và ham muốn thiếu kiểm soát. Anh đã quyết mình phải có được em bằng bất cứ điều kiện gì."

"Những điều kiện đó khá tàn nhẫn," cô khẽ mỉm cười chỉ ra.

"Anh đã quyết định chi trả tiền phẫu thuật cho Sammy bất kể em lựa chọn thế nào," anh nói. "Anh chỉ muốn khiến sự việc trở nên khó khăn hơn để em không thể nào từ chối."

"Em luôn thấy khó nói tiếng không với anh."

Lucio nở nụ cười khiến tim ngừng đập. "Anh rất muốn nghe em nói lại cảm xúc mình dành cho anh lần nữa."

"Em yêu anh."

Anh ôm chầm lấy Anna, hai cánh tay như thép siết quanh hình dáng mảnh khảnh của cô.

"Anh không xứng với tình yêu của em." Giọng của anh khàn đi. "Suốt vài tuần qua, anh đã thực sự làm mọi việc để hủy hoại nó."

Anna nhướn người thoát khỏi vòng ôm như nghiền nát xương của anh rồi ngược nhìn anh bằng đôi mắt sáng rực hạnh phúc. "Vậy anh sẽ phải cố hết sức bù đắp cho em, phải thế không?"

"Em đề nghị anh làm điều đó thế nào đây?" anh hỏi, kéo cô trở lại cơ thể ấm áp của mình.

Cô nép người sát hơn và trao cho anh một nụ cười hơi tinh quái. "Anh thấy sự cần em nói ra sao?"

Cơ thể anh nhanh chóng áp vào người cô và mỉm cười trả lời. "Em biết gì không, em yêu?" Đôi lúc anh nghĩ những lời nói là thứ hoàn toàn lãng phí thời gian. Anh nói được vài thứ tiếng nhưng ngay lúc này, đầu óc của anh không hề muốn tìm ra những từ ngữ đúng đắn để nói điều ấy ra."

"Vậy anh sẽ làm gì đây?" cô lém lỉnh hỏi.

Anh cúi đầu xuống và nói ngay phía trên đôi môi chờ đợi của cô. "Thay vì nói, anh nghĩ mình có thể làm điều này," anh nói rồi bao phủ miệng cô bằng miệng của mình.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>